

פרק 86

בחינת השערות מרובות

(כותרות עיתונים בינלאומיים ב-7 באפריל, 1992)

ידיעות טורונטו הקסומה:

כל הקסמהדרין הבריטי
מדווח שראה את 'הילד-שנשאר-בחיים'
מפחיד סוהרסן

מומחה ליצורים קסומים:
"עכשיו אתם סתם משקרים"

צרפת וגרמניה מאשימות את בריטניה
שהמציאה את כל הסיפור

העלון היומי למטיל הלחשים הניו-זילנדי:

מה הוציא מדעתה את הרשות המחוקקת הבריטית?
האם הממשלה שלנו הבאה בתור?

מומחים מונים 28 סיבות
להאמין שזה כבר קרה

מג אמריקאי:

שבט אנשי זאב הוא
הראשון ליישב את וואיומינג

הפקפקן:

מאלפוי נס מהוגוורטס
לאחר התעוררות כוחות ויליה

הנביא היומי:

תבסיסים משפטיים משחררים את
"המוגלגית המטורפת";
פוטר מאיים על משרד הקסמים
בתקיפת אזקבאן

ארבעתם נאספו פעם נוספת סביב שולחנו העתיק של מנהל הוגוורטס, עם המגירות בתוך המגירות בתוך מגירות שלו, בהן אוכסנו כל מסמכי העבר של הוגוורטס; האגדה מספרת שהמנהלת שהלה הלכה לאיבוד שם, ונמצאת שם עד היום, למעשה, ולא מרשה שיוציאו אותה עד שתסיים לארגן את המסמכים שלה. מינרווה לא ממש ציפתה לרשת את המגירות הללו ביום שבו תירש את השולחן הזה – אם מישהו מהם ישרוד.

אלבוס דמבלדור ישב מאחורי שולחנו, נראה חמור סבר ושקול.

סוורוס סנייפ עמד ליד אח הפלו הכבויה והאפר שבה, מרחף בצורה מבשרת רעות, כמו הערפד שהתלמידים שלו האשימו אותו שהוא מעמיד פנים שהוא.

עין-הזעם מודי היה אמור להצטרף אליהם, אך טרם הגיע.

והארי...

גופו הקטן והרזה של ילד, ישוב על משענת הכיסא שלו, כאילו האנרגיות שבו גדולות מכדי לאפשר ישיבה רגילה. פרצוף מקובע, שיער מיוזע, עיניים ירוקות דרוכות, ובתוך כל זה, קליע הברק המזוגזג של צלקתו שלא נרפאת. הוא נראה קודר יותר כעת; אפילו בהשוואה ללפני שבוע.

לרגע אחד מינרווה נזכרה בביקור שלה בסמטת דיאגון עם הארי, מה שנראה כאילו היה לפני עידן ועידנים. הילד הרציני הזה היה בתוך הארי, איכשהו, אפילו אז. זו לא הייתה לגמרי אשמתה, או אשמתו של אלבוס. אך עם זאת היה משהו עצוב במידה שלא תתואר בניגוד בין הילד הצעיר שפגשה לראשונה, ובין מה שבריטניה הקסומה עשתה ממנו. להארי מעולם לא הייתה ממש ילדות רגילה, היא הסיקה; ההורים המאמצים של הארי אמרו לה שהוא דיבר מעט ושיחק אף פחות עם ילדים מוגלגים. כאב לחשוב שלהארי יש אולי רק כמה חודשים לשחק עם הילדים האחרים בהוגוורטס, לפני שדרישות המלחמה יקחו את הכל. אולי ישנם פנים אחרות שהארי מציג לילדים בגילו, כשהוא לא מכניע את הקסמהדרין בכוח רצונו. אבל היא לא הצליחה שלא לדמיין את הילדות של הארי פוטר בתור עצי הסקה, ואותה ואת אלבוס מכניסים את ענפי העץ ללהבות, אחד אחרי השני.

"נבואות הן דברים מוזרים," אמר אלבוס דמבלדור. עיניו של הקוסם הזקן היו עצומות למחצה, כאילו בעייפות. "עמומות, לא ברורות, משמעות חומקת כמו מים בין אצבעות. נבואה היא עול תמידי, משום שאין בה תשובות, רק שאלות."

הארי פוטר ישב במתח. "המנהל דמבלדור," אמר הילד בדיוק רך, "החברים שלי סומנו כמטרות. הרמיוני גריינג'ר כמעט נשלחה לאזקבאן. המלחמה החלה, כפי שאמרת זאת. הנבואה של פרופסור טרלוני היא מידע מכריע בבחינת ההשערות שלי בנוגע למה שקורה. שלא לדבר על כמה זה מטופש – ומסוכן – שאדון האופל מכיר את הנבואה ואני לא."

אלבוס העיף בה מבט שואל וקודר, והיא הנידה בראשה בתשובה; תהא אשר תהא הדרך שבה הארי גילה שטרלוני ניבאה את הנבואה ושאדון האופל מכיר אותה, הוא לא שמע על כך ממנה.

"וולדמורט הלך אל תבוסתו מידיך בניסיונו להימנע מהנבואה הזו ממש," אמר אז הקוסם הזקן. "הידע שלו הביא רק רע. חשוב על כך היטב, הארי פוטר."

"כן, המנהל, אני מבין זאת. גם התרבות בבית שלי הייתה מבוססת על המסורת הספרותית של נבואות המגשימות את עצמן ונבואות שלא מפורשות כהלכה. אני אפרש בזהירות, אל חשש. אבל כבר ניחשתי לא מעט. האם בטוח יותר בשבילי לעבוד עם ניחושים חלקיים?"

זמן חלף.

"מינרווה," אמר אלבוס. "אם תואילי."

"זה..." היא החלה. המילים הגיעו לגרונה בהיסוס; היא לא הייתה שחקנית. היא לא הייתה מסוגלת לחקות את הנימה העמוקה והמצמררת של הנבואה המקורית; אך עם זאת נראה כאילו הנימה הזו נשאה את כל המשמעות. "זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא... הם שחמקו ממנו כבר שלוש פעמים, להם יוולד הוא בשלהי החודש השביעי..."

"אדון האופל יסמן אותו כשווה לו," נשמע קולו של סוורוס סנייפ, גורם לה לקפוץ בביסאה. המורה לשיקויים עמד ליד האח, גבוה ומאיים. "אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל אינו מכיר... *and either must destroy all but a remnant of the other, for those two different spirits cannot exist in the same world*."

את השורה האחרונה סוורוס אמר בנימה מבשרת רעות שכזו שהיא הצטמררה עד לשד עצמותיה; זה היה כמעט כמו לשמוע את סיביל טרלוני.

הארי הקשיב במצח מקומט. "אתה יכול לחזור על זה?" שאל הארי.

"זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא, הם שחמקו ממנו שלוש פעמים, להם יוולד בשלהי החודש השביעי -"

"בעצם, חכה רגע, אתה יכול לרשום את זה? אני צריך לנתח את זה בזהירות -"

זה נעשה, אלבוס וסוורוס צופים שניהם בקלף כמו ניצים, כאילו לוודא ששום יד נעלמה לא מושטת וגונבת את המידע.

"בואו נראה..." אמר הארי. "אני זכר ונולדתי ב-31 ביולי, יש. אכן הבסתי את אדון האופל, יש. כינוי גוף מעורפל בשורה השנייה, אבל עוד לא נולדתי אז קשה לראות איך ההורים שלי חמקו ממני כבר שלוש פעמים. הצלקת הזו היא מועמד ברור לסימן..." הארי נגע במצחו. "ואז יש את הכוח שאדון האופל לא מכיר, שכנראה מתייחס לרקע המדעי שלי -"

"לא," אמר סוורוס.

הארי הביט במורה לשיקויים בהפתעה.

עיניו של סוורוס היו עצומות, פניו מכווצות בריכוז. "אדון האופל מסוגל לרכוש את הכוח הזה בכך שיקרא את אותם הספרים כמוך. אבל הנבואה לא אמרה, כוח שלא ברשותו של אדון האופל. אפילו לא, כוח שלא יכול

להיות של אדון האופל. היא דיברה על כוח שאדון האופל לא מכיר... זה יהיה משהו זר לו יותר מחפצים מוגלגיים. משהו שהוא אולי לא מסוגל להבין כלל, אפילו לאחר שראה זאת..."

"מדע זה לא שק של טריקים טכנולוגיים," אמר הארי. "זה לא כמו הגרסה המוגלגית לשרביט. זה אפילו לא ידע כמו לשנן את הטבלה המחזורית. זו צורה שונה של חשיבה."

"ייתכן..." מלמל המורה לשיקויים, אבל קולו היה ספקני.

"עניין מסוכן הוא," אמר אלבוס, "לקרוא יותר מדי בנבואה, אפילו אם שמעת אותה בעצמך. אלה דברים של תסכול יוצא דופן."

"כך אני רואה," אמר הארי. ידו עלתה ושפשפה את הצלקת שעל מצחו. "אבל... אוקיי, אם זה באמת כל מה שאנחנו יודעים... תראה, אני פשוט אומר את זה. איך אתה יודע שאדון האופל באמת שרד?"

"מה?" היא קראה. אלבוס פשוט נאנח ונשען לאחור בביסא המנהל העצום.

"טוב," אמר הארי, "דמייני לעצמך איך הנבואה נשמעה כשנחזתה. את-יודעת-מי שומע על הנבואה, וזה נשמע כאילו נועדתי לגדול ולמוטט את שלטונו. ששנינו מיועדים לערוך קרב אחרון שבו either of us must destroy all but a remnant of the other. אז את-יודעת-מי תוקף את מכתש גודריק ומיד מובס, מותר מאחור שריד כלשהו שהוא אולי נשמתו חסרת הגוף ואולי לא. אולי אוכלי המוות הם השריד שלו, או האות האפל. יכול להיות שהנבואה הזו כבר התגשמה, זה מה שאני אומר. אל תבינו אותי לא נכון - אני מבין שהפרשנות שלי נשמעת מאולצת. הניסוח של טרלוני לא נשמע טבעי לתיאור רק האירועים שקרו היסטורית ב-31 באוקטובר, 1981. לתקוף תינוק ושהלחש יחזור בחזרה אליך זה לא משהו שהיית קוראת לו 'כוח להביס'. אבל אם את חושבת על הנבואה כמדברת על אחד מעתידיים אפשריים, שרק אחד מהם קרה בליל כל הקדושים, אז יכול להיות שהנבואה כבר התגשמה."

"אבל -" פלטה מינרווה. "אבל הפשיטה על אזקבאן -"

"אם אדון האופל שרד, אז בטח, הוא החשוד הסביר ביותר בבריחה מאזקבאן," אמר הארי בקול שקול. "את אפילו יכולה לומר שהבריחה מאזקבאן מהווה ראיה בייסיאנית להישרדות של אדון האופל, משום שבריחה מאזקבאן סבירה יותר בעולמות בהם הוא חי מאשר בעולמות בהם הוא מת. אבל זו לא ראיה בייסיאנית חזקה. זה לא משהו שלא יכול לקרות אלא אם אדון האופל חי. פרופסור קווירל, שלא התחיל מההנחה שאת-יודעת-מי עדיין בסביבה, לא התקשה לחשוב על הסבר משלו. בעיניו, ברור שקוסם חזק כלשהו עשוי לרצות את בלטריקס משום שהיא יודעת סוד כלשהו של אדון האופל, כמו ידע קסום שגילה רק לה. ההסתברות הפריורית שמישהו ישרוד את המוות של הגוף שלו נמוכה מאוד, אפילו אם זה אפשרי בקסם. לזכר הזמן זה לא קורה. אז אם זו רק הבריחה מאזקבאן... אני מוכרח לומר שמבחינה רשמית זו לא ראיה בייסיאנית מספקת. חוסר-הסבירות של הראיה בהנחה שהשערה שגויה לא פרופורציונלית לחוסר הסבירות הפריורי של ההשערה."

"לא," אמר סוורוס בקול שטוח. "הנבואה עוד לא התגשמה. הייתי יודע אם זה היה כך."

"אתה בטוח בזה?"

"כן, פוטר. אם הנבואה כבר התגשמה, הייתי מבין אותה! שמעתי את מילותיה של טרלוני, אני זוכר את קולה של טרלוני, ואם הייתי שומע על האירועים שתואמים לנבואה, הייתי מזהה אותם. מה שכבר קרה... לא מתאים." המורה לשיקויים דיבר בביטחון.

"אני לא בטוח לגמרי מה לעשות עם האמירה הזו," אמר הארי. ידו עלתה לשפשף את מצחו בהיסח הדעת. "אולי זה רק שמה שאתה מושב שקרה לא מתאים, וההיסטוריה האמיתית שונה..."

"וולדמורט חי," אמר אלבוס. "ישנן ראיות אחרות."

"כמו?" תשובתו של הארי הייתה דרוכה.

אלבוס היסס. "ישנם טקסים נוראים באמצעותם קוסמים שבו מהמוות," אמר אלבוס לאיטו. "זאת כל אחד יכול להסיק מההיסטוריה ומאגדות. אך עם זאת הספרים הללו נעלמו, לא הצלחתי למצוא אותם; היה זה וולדמורט שלקח אותם, אני משוכנע -"

"אז אתה לא יכול למצוא ספרים על אלמוות, וזה מוכיח שהם אצל אתה-יודע-מי?"

"אכן," אמר אלבוס. "ישנו ספר מסוים - לא אחזור על שמו בקול רם - שחסר ממדור הספרים המוגבלים בספריית הוגוורטס. מגילה עתיקה שהייתה אמורה להיות בבורגין וברקס, ובמקומה נותר רק מקום ריק על מדף, לסמן היכן הייתה - "הקוסם הזקן עצר. "אבל אני מניח," אמר הקוסם הזקן, כאילו לעצמו, "שאתה תאמר שהעובדה שוולדמורט ניסה להפוך את עצמו לבן אלמוות, לא מוכיחה שהצליח..."

הארי נאנח. "הוכחה, המנהל? ישנן רק הסתברויות. אם ישנם ספרים מוכרים וספציפיים על טקסי אלמוות שנעלמו, זה מגדיל את ההסתברות שמישהו ניסה טקס כזה. מה שבתורו מגדיל את ההסתברות שאדון האופל שרד את מותו. זאת אני מוכן לומר, ותודה לך על שנידבת את העובדה. השאלה היא האם ההסתברות הפריורית גדלה מספיק."

"וודאי," אמר אלבוס בשקט, "אם אתה מוכן לומר שישנו אפילו סיכוי שוולדמורט שרד, שווה להישמר מפני זה?"

הארי היטה את ראשו. "כפי שאמרת, המנהל. אם כי כשההסתברות קטנה מספיק, ישנה שגיאה גם בהתעסקות אובססיבית בה... בהינתן שספרים על חיי אלמוות נעלמו, ושהנבואה הזו תישמע קצת יותר טבעית אם היא מתייחסת לקרב עתידי שלי ושל אדון האופל, אני מסכים שקיימת אפשרות סבירה שאדון האופל חי, לא רק אפשרות. אבל יש להתחשב גם באפשרויות סבירות אחרות - ובעולמות הסבירים שבהם אתה-יודע-מי לא חי, מישהו אחר הפליל את הרמיוני."

"טיפשות," אמר סוורוס בקול רך. "טיפשות גמורה. האות האפל לא דהה, וכך גם כוח אדונו."

"אתה רואה, לזה אני מתכוון כשאני אומר ראייה בייסיאנית לא מספקת מבחינה פורמלית. נכון, זה נשמע קודר ומבשר רעות והכל, אבל האם זה עד כדי כך לא סביר שאות קסום ישרוד אחרי שהיוצר שלו מת? נניח שהאות בטוח יישאר כל עוד המודעות של אדון האופל ממשיכה לחיות, אבל אפריורי ניחשנו רק עשרים אחוז שהאות האפל ימשיך להתקיים אחרי שאדון האופל ימות. אז התצפית, 'האות האפל לא דהה' סבירה פי חמש שתקרה בעולמות שבהם חי האופל מאשר בעולמות שבהם אדון האופל מת. האם זה פרופורציוני לחוסר-הסבירות הפריורי של חיי אלמוות? בואו נגיד שהסיכויים הפריוריים הם מאה לאחד נגד ההישרדות של אדון האופל. אם סביר פי מאה שההשערה שגויה מאשר שהיא נכונה, ואז אתה רואה ראייה שסבירה פי חמש אם ההשערה נכונה מאשר שגויה, אתה צריך לעדכן את האמונה שלך בסיכויי ההשערה כך שיהיו עשרים לאחד כנגד הנכונות שלה.

סיכויים של מאה לאחד, כפול יחס סבירות של אחד לחמש, שווים לסיכויים של עשרים לאחד שאדון האופל מת
”_

”מאיפה אתה מביא את המספרים האלה, פוטר?”

”זו אכן חולשה של השיטה”, אמר הארי בנכונות. ”אבל מה שאני מנסה לומר איכותנית הוא שהתצפית, האות האפל לא דהה, לא מהווה תמיכה מספקת להשערה, אדון האופל בן אלמוות. הראיה לא יוצאת דופן באותה מידה כמו הטענה. הארי עצר. ”שלא להזכיר את העובדה שאפילו אם אדון האופל חי, הוא לא מוכרח להיות זה שהפליל את הרמיוני. אדם ערמומי אמר פעם, יכול להיות יותר מזומם אחד ויותר ממזימה אחת.”

”כמו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל”, אמר סוורוס בחיוך דק. ”אני מניח שעליי להסכים שהוא חשוד. גם בשנה שעברה זה היה המורה להתגוננות, אחרי הכל; ובשנה שלפני, ובשנה שלפניה.”

עיניו של הארי ירדו בחזרה אל הקלף שבחיקו. ”הבה נתקדם. האם אנחנו בטוחים שהנבואה מדויקת? אף אחד לא התעסק עם הזיכרון של פרופסור מקגונגל, ערך או הוריד שורה?”

אלבוס עצר, ואז דיבר באיטיות. ”ישנו לחש גדול על כל בריטניה, שמתעד כל נבואה שנאמרת בגבולותינו. הן מתועדות עמוק מתחת לאולם עתיק-היומין של הקסמהדרין, במחלקת המסתורין.”

”אולם הנבואה”, לחשה מינרווה. היא קראה על המקום הזה, נאמר שהוא חדר גדול עם מדפים מלאים בכדורים זוהרים, אחד אחרי השני לאורך השנים. מרלין עצמו בנה אותו, כך נאמר; הסטירה האחרונה בפני הגורל של גדול הקוסמים. לא כל הנבואות גרמו לטוב; ומרלין רצה שלפחות אלה עליהם דובר בנבואה ידעו מה דובר בנבואה. זה היה הכבוד שמרלין רחש לרצון החופשי שלהם, שהגורל לא ישלוט בחייהם מבחוץ, ללא ידיעתם. לאלה המוזכרים בנבואה יגיע בריחוף כדור זוהר, והם ישמעו את קולו האמיתי של הנביא. אחרים שינסו לגעת בכדור יצאו מדעתם, כך נאמר – או אולי פשוט יתפוצץ להם הראש, האגדות לא היו ברורות בנקודה הזו. לא משנה מה הייתה כוונתו המקורית של מרלין, השוואיסטים לא נתנו לאיש להיכנס, למיטב ידיעתה. מעשי קוסמים עתיקים ציין שהשוואיסטים גילו שלגלות למושאי נבואה על הנבואות שלהם יכול להפריע לחוזים לשחרר את הלחצים הזמניים שהם משחררים; ולכן יורשי מרלין חתמו את האולם שלו. מינרווה חשבה לזהות (כעת לאחר שבילתה כמה חודשים בסביבתו של מר פוטר) איך מיהו יכול היה לדעת את זה; אבל היא ידעה שמוטב לה לא לשאול את אלבוס, למקרה שאלבוס ינסה לספר לה. מינרווה האמינה באמונה שלמה שאתה צריך לדאוג בנוגע לזמן רק אם אתה שוען.

”אולם הנבואה”, אישר אלבוס בקול נמוך. ”אלה אשר דובר עליהם בנבואה יכולים ללכת להקשיב לנבואה שם. האם אתה מבין את ההשלכה, הארי?”

הארי קימט את מצחו. ”טוב, אני יכול לשמוע אותה, או אדון האופל... או, ההורים שלי. הם שחמקו ממנו שלוש פעמים. הם גם מוזכרים בנבואה, אז הם גם יכולים לשמוע את ההקלטה?”

”אם ג'יימס ולילי שמעו משהו שונה ממה שמינרווה דיווחה”, אמר אלבוס בשוויון נפש, ”הם לא אמרו לי זאת.”

”לקחת את ג'יימס ולילי לשם?” אמרה מינרווה.

”פוקס יכול להגיע למקומות רבים”, אמר אלבוס. ”אל תחשבי על זה.”

הארי הביט ישירות באלבוס. ”האם אני יכול ללכת למחלקת המסתורין הזו ולשמוע את הנבואה? הנימה המקורית של הקול עשויה להועיל, ממה ששמעתי.”

אור נצנץ מההשתקפות של משקפי חצי-הסהר כשהקוסם הזקן הניד בראשו. "אינני חושב שיהיה זה נבון," אמר אלבוס, "מסיבות שמעבר לברורות מאליהן. הוא מסוכן, המקום שמרלין יצר; מסוכן יותר לאנשים מסוימים מאשר לאחרים."

"אני מבין," אמר הארי בקול נטול נימה, והשפיל את מבטו שוב אל הקלף. "אני אתייחס לנבואה כמדויקת לעת עתה. החלק הבא אומר שאדון האופל סימן אותי כשווה לו. יש למישהו רעיון מה זה אומר בדיוק?"

"זה בטח לא אומר," אמר אלבוס, "שאתה מוכרח לחקות את דרכיו בצורה כלשהי."

"אני לא אִידיוט, המנהל. מוגלים הבינו דבר או שניים בנוגע לפרדוקסים, גם אם זה הכל תיאורטי בשבילם. אני לא אשליך את המוסר שלי רק משום שאות מהעתיד טוען שזה מה שהולך לקרות, משום שאז זה הופך לסיבה היחידה שבגללה זה קרה מלכתחילה. אבל בכל זאת, מה זה כן אומר?"

"אני לא יודע," אמר סוורוס.

"גם אני לא," היא אמרה.

הארי הוציא את שרביטו, הפך אותו בידיו, מביט בעץ בהרהור. "עשרים ושמונה סנטימטרים, צינית, עם ליבה של עוף חול." אמר הארי. "ועוף-החול שהעניק נוצה מזנבו לשרביט הזה העניק רק אחת נוספת, שמר... מה היה שמו, אוליב-משהו... הכין ממנה ליבה לשרביט של אדון האופל. ואני לחשנן. זה נראה כמו הרבה צירופי מקרים כבר אז. ועכשיו אני מגלה שיש נבואה שאומרת שאני אהיה שווה לאדון האופל."

עיניו של סוורוס היו מהורהרות; מבטו של המנהל היה סתום.

"יכול להיות," אמרה מינרווה בהיסוס, "שאתם-יודעים-מי - שוולדמורט - העביר חלק מהכוחות שלו למר פוטר, בלילה שהעניק לו את הצלקת הזו? לא משהו שהתכוון לעשות, בוודאי. אבל עדיין... אני לא רואה איך מר פוטר יכול להיות שווה לו, אם יש לו פחות קסם מלאדון האופל..."

"אה," אמר הארי, עדיין מביט בהרהור בשרביט שלו. "אני אלחם באדון האופל בלי שום קסם אם אצטרך. הומו סאפיינס לא נהפכו למין השליט על כוכב הלכת בכך שהיו להם את הטפרים החדים ביותר או את השריון הקשה ביותר - אם כי אני מניח שקוסמים עשויים שלא להבין את הנקודה הזו. עדיין, מתחת לכבודי כבן אדם לפחד ממשהו שלא חכם יותר ממני; וממה ששמעתי, בתחום הספציפי הזה אדון האופל לא היה מאוד מפחיד."

המורה לשיקויים דיבר, קולו עוטה מעט מהלגלוג המזלזל הרגיל שלו. "אתה חושב את עצמך חכם יותר מאדון האופל, פוטר?"

"כן, למעשה," אמר הארי, מפשיל את שרוול גלימותיו השמאלי לחשוף את מרפקו. "הו, זה מזכיר לי! בואו נוודא שלאיש כאן אין את הקעקוע הגלוי במקום הסטנדרטי והקל לבדיקה שמסמן אותו כמרגל סודי של האויב."

אלבוס היסה את המורה לשיקויים בתנועה לפני שיאמר משהו חורף. "אמור לי, הארי," אמר אלבוס, "איך אתה היית יוצר את האות האפל?"

"במקום לא סטנדרטי," אמר הארי מייד, "במקום שלא ניתן למצוא בקלות בלי מבוכה ועניין, אם כי כמובן שמישהו מודע לבטיחות יבדוק בכל מקרה. לעשות אותו קטן יותר, אם אפשר. לשים עליו קעקוע לא-קסום כדי להסתיר את הצורה המדויקת - יותר טוב, לכסות אותו עם שכבת עור מזויף -"

"ערמומי בהחלט," אמר אלבוס. "אבל אמור לי, נניח שאתה יכול ליצור אילו תנאים שאתה רוצה לאות, לגרום לו לדהות או להופיע כרצונך. מה היית עושה אז?"

"עושה אותו בלתי נראה תמיד," אמר הארי בנימה של מישהו שאומר את המובן מאליו. "אתה לא רוצה שיהיה הבדל ניתן לגילוי בין מרגל ללא-מרגל."

"נניח שאתה ערמומי אף יותר," אמר אלבוס. "אתה אשף תרמיות, אשף הונאות, ואתה מנצל את יכולותיך עד תום."

"טוב -" הילד נעצר, מקמט את מצחו. "זה נראה מסובך שלא לצורך, יותר כמו טקטיקה שנבל ישתמש בה במשחק תפקידים מאשר משהו שהיית מנסה בחיים האמיתיים. אבל אני מניח שאתה יכול לשים אותות אפלים מזויפים על אנשים שהם לא באמת אוכלי מוות, ולהשאיר את האותות האפלים על אוכלי המוות האמיתיים בלתי נראים. אבל ישנה שאלה למה שאנשים יתחילו להאמין מלכתחילה שהאות האפל מזהה אוכלי מוות... אני צריך לחשוב על זה חמש דקות לפחות, אם אני עומד לקחת את הבעיה ברצינות."

"אני שואל אותך זאת," אמר אלבוס, "משום שאכן ביצעתי בדיקות כאלה, בימים הראשונים של המלחמה. המסדר שרד את האיוולת שלי רק משום שאלאסטור לא בטח בזרועות החשופות שראינו. חשבתי, לאחר מכן, שנושאי האות יכולים להסתיר או לחשוף אותו כרצונם. אך עם זאת כאשר הבאנו את איגור קרקרוף בפני הקסמהדרין, האות היה גלוי על זרועו, למרות מאמציו להצהיר על חפתו. איני יודע מה הכלל האמיתי השולט באות האפל. אפילו סוורוס עדיין כבול על ידי האות שלו לא לגלות את הסודות למי שלא מכיר אותם."

"הו, טוב, זה הופך את זה לברור," אמר הארי מיד. "רגע, עצור - היית אוכל מוות?" הארי העביר את מבטו אל סוורוס.

סוורוס השיב לו חיוך דק. "הייתי ועודני, ככל שזה נוגע להם."

"הארי," אמר אלבוס, עיניו מרוכזות רק בילד. "למה אתה מתכוון, זה הופך את זה לברור?"

"מבוא לתורת האינפורמציה," אמר הילד בנימת הרצאה. "לצפות במשתנה X מעביר מידע בנוגע למשתנה Y אם ורק אם למצבים השונים של X יש הסתברויות שונות בהינתן מצבים שונים של Y. ברגע שאתה שומע על משהו שמבדיל בין מרגל ולא-מרגל, אתה מיד צריך לחשוב לנצל את זה כדי להבחין בין מרגלים ללא-מרגלים. באופן דומה, כדי להבחין בין מציאות לשקרים, אתה צריך תהליך שמתנהג שונה בנוכחות אמיתות ושקרים - זו הסיבה ש'אמונה' לא עובדת בקריטריון מבחין, בעוד 'ערוך תחזיות ניסיוניות ובחן אותן' כן עובד. אתה אומר שמישהו עם האות האפל לא יכול לגלות את הסודות שלו למישהו שלא יודע אותם כבר. אז כדי לגלות איך האות האפל עובד, תרשום כל דרך שאתה מסוגל לדמיין שבה האות האפל עשוי לעבוד, ואז תצפה בפרופסור סנייפ מנסה לומר את כל הדברים האלה למשתף פעולה - אולי אחד שלא יודע על מה הניסוי - אני אסביר על חיפוש בינארי אחר כך כך שתוכל לשחק עשרים ואחת שאלות כדי לצמצם דברים - ומה שהוא לא יכול לומר זו האמת. השתיקה שלו תהיה משהו שמתנהג בצורה שונה בנוכחות אמירות אמיתיות בנוגע לאות ביחס לאמירות שקריות, אתה מבין."

הפה של מינרווה היה פעור לרווחה, היא הבינה; היא סגרה אותו במהירות. אפילו אלבוס נראה מופתע.

"ואחרי זה, כמו שאמרתי, כל הבדל התנהגותי בין מרגלים ללא-מרגלים יכול לשמש לזהות מרגלים. ברגע שגילית לפחות סוד אחד של אדון האופל שצונזר בקסם של האות האפל, אתה יכול לבחון את קיום האות האפל על מישהו בכך שתראה האם הוא יכול לגלות את הסוד הזה למישהו שלא יודע אותו כבר -"

"תודה לך, מר פוטר."

כולם הביטו בסוורוס. המורה לשיקויים התיישר, שיניו נחשפו בהעוויית פנים של ניצחון כועס. "המנהל, אני יכול לדבר כעת בחופשיות על האות. אם אנחנו יודעים שנתפסנו כאוכלי מוות, בפני אחרים שעוד לא ראו את זרועותינו החשופות, האות שלנו מתגלה בין אם אנחנו רוצים ובין אם לאו. אבל אם הם כבר ראו את זרועותינו החשופות, הוא לא מתגלה; גם לא אם אנחנו רק נבדקים בחשד להיותנו אוכלי מוות. כך האות האפל מזהה אוכלי מוות – אך רק כאלה שכבר נתפסו, אתה מבין."

"אה..." אמר אלבוס. "תודה לך, סוורוס." הוא עצם את עיניו לרגע קצר. "זה אכן יסביר מדוע בלק חמק אפילו מעינו של פיטר... אה, טוב. והמבחן שהארי הציע?"

המורה לשיקויים הניד בראשו. "אדון האופל אינו שוטה, על אף השיגיונות של פוטר. ברגע שאוכלי מוות חושדים במבחן כזה, האות האפל מפסיק לכבול את לשונותינו. אך עם זאת לא הייתי יכול לרמוז על האפשרות הזו, רק להמתין שאחר יסיק אותה." חיוך דק נוסף. "הייתי מעניק לך נקודות בית רבות, מר פוטר, אם זה לא היה מסכן את סיפור הכיסוי שלי. אבל כפי שאתה רואה, אדון האופל ערמומי למדי." מבטו של סוורוס נעשה מרוחק. "הו", התנשם סוורוס, "הוא היה בהחלט ערמומי ביותר..."

הארי פוטר ישב דומם לרגע ארוך.

ואז –

"לא", אמר הארי. הילד הניד בראשו. "לא, לא יכול להיות שזה באמת נכון. ראשית כל, אנחנו מדברים על חידה לוגית שתופיע בפרק הראשון של ספר של ריימונד סמוליאן, לא קרוב לרמה של מה שמדענים מוגלגים עושים למחיתם. ושנית כל, למיטב ידיעתי לקח לאדון האופל חמישה חודשים לחשוב להמציא את החידה שפתרתי הרגע בחמש שניות –"

"האם זה כה בלתי נתפש בשבילך, הארי פוטר, שמישהו יכול להיות אינטליגנטי כמותך?" בקולו של המורה לשיקויים הייתה יותר סקרנות מאשר בוז.

"זה נקרא שיעור בסיס, פרופסור סנייפ. הראיות מתאימות במידה שווה להשערה שאדון האופל המציא את החידה הזו במהלך חמישה חודשים או במהלך חמש שניות, אבל בכל אוכלוסייה נתונה יהיו הרבה יותר אנשים שיכולים לעשות את זה בחמישה חודשים מאשר בחמש שניות..." הארי הצמיד יד למצחו שוב. "לעזאזל, איך אני יכול להסביר את זה? אני מניח, מנקודת המבט שלך, שאדון האופל המציא חידה מתחכמת ואני פתרתי אותה וזה גורם לנו להיראות שוויים."

"אני זוכר את שיעור השיקויים הראשון שלך", אמר המורה לשיקויים ביובש. "אני חושב שיש לך עוד לאן לשאוף."

"הירגע, סוורוס", אמר אלבוס. "הארי כבר השיג יותר מכפי שאתה יודע. אך עם זאת אמור לי, הארי – למה אתה מאמין שאדון האופל פחות ממך? אין ספק שהנשמה שלו פגומה בדרכים רבות. אבל ערמומיות מול ערמומיות – אתה עוד לא מוכן להתמודד מולו, למיטב שיפוטי; ואני יודע את כל רשימת מעלליך."

הדבר המתסכל בשיחה הזו היה שהארי לא יכול לומר את הסיבות האמיתיות לחוסר ההסכמה שלו, מה שהפך כמה עקרונות יסוד של שיח קואופרטיבי.

הוא לא יכול היה להסביר איך בלטרקס באמת נלקחה מאזקבאן - לא על ידי אתה-יודע-מי בצורה כלשהי, אלא באמצעות התבונה המשולבת של הארי ופרופסור קוורל.

הארי לא רצה לומר בפני פרופסור מקגונגל שהקיום של נזק מוחי מרמז שאין כזה דבר נשמות. מה שהופך טקס אלמוות מוצלח... טוב, לא לבלתי אפשרי, הארי בהחלט התכוון לפלס דרך לאלמוות קסום יום אחד, אבל זה יהיה הרבה יותר קשה וידרוש הרבה יותר תושייה מאשר פשוט לכבול נשמה-קיימת לתפילין ליץ'. מה ששום קוסם אינטליגנטי לא היה מנסה לעשות מלכתחילה, אם הוא יודע שהנשמה שלו בת אלמוות.

והסיבה האמיתית שהארי ידע שאדון האופל לא יכול להיות כזה חכם... טוב... אין שום דרך לומר את זה עם טאקט, אבל...

הארי היה בבינוס של הקסמהדרין. הוא ראה את 'אמצעי הבטיחות' הנלעגים, אם אפשר לקרוא להם ככה, ששומרים על הקומות הנמוכות ביותר במשרד הקסמים. אפילו לא הייתה להם מפולת הגנב כמו שהייתה לגובלינים כדי לשטוף פולימיצי וקללות אימפריוס של אנשים שנכנסים לגרינגוטס. נתיב ההשתלטות המתבקש הוא להטיל אימפריוס על שר הקסמים ועל כמה ראשי מחלקות, ולשלוח רימון יד בדואר ינשופים לכל מי שחזק מדי לאימפריוס. או לשלוח להם גז מעלף, אם אתה צריך אותם בחיים ובמצב של מוות חי כדי לקחת מהם שערות לשיקויי פולימיצי. ביאור-הכרה, זיכרונות מזויפים, לחש הקונפונדוס - זה מגוחך, עולם הקסמים רווי בדרכים לרמות. הארי אולי לא יעשה את הדברים האלה בעצמו, במהלך ההשתלטות שלו על בריטניה, מאחר והוא מוגבל על ידי מוסר... טוב, הארי אולי יעשה חלק מהדברים הפחותים, משום שפולימיצי או קונפונדוס זמני או ביאור-הכרה במצב קריאה-בלבד כולם נשמעים טובים בהרבה מעוד יום של אזקבאן... אבל...

אם הארי לא היה מוגבל על ידי מוסר, ייתכן שהיה מוחק את החלקים המרושעים של הקסמהדרין כבר היום; בכוחות עצמו, משתמש רק בכוח הקסם של תלמיד שנה ראשונה, משום שהיה חכם מספיק להבין סוהרסנים. אם כי ייתכן שהארי לא היה נמצא בעמדה פוליטית מזהירה לאחר מכן, חברי הקסמהדרין שישרדו עשויים לחשוב שקל וזול להוקיע את פעולותיו משיקולי יח"צ ולגנות אותו, אפילו אם החכמים יבינו שזה למען טובת הכלל... אבל עדיין.

אם אתה לא מוגבל כלל על ידי מוסר, חמוש בסודות העתיקים של סלזאר סלית'רין, יש לך עשרות תומכים חזקים כולל לוציוס מאלפוי, ולקח לך יותר מעשר שנים להיכשל במיטוט ממשלת בריטניה הקסומה, זה אומר שאתה טיפש.

"איך אני יכול לנסח זאת..." אמר הארי. "תראה, המנהל, יש לך מוסר, ויש הרבה טקטיקות שלא תשתמש בהן משום שאתה לא מרושע. ואתה נלחמת באדון האופל, קוסם חזק ביותר שלא היה מוגבל ככה, והחזקת מעמד בכל זאת. אם אתה-יודע-מי היה סופר-חכם בנוסף לזה, הייתם מתים. כולכם. הייתם מתים מיד -"

"הארי," אמרה פרופסור מקגונגל. קולה רעד. "הארי, כמעט כן מתנו כולנו. יותר מחצי ממסדר עוף-החול מת. אלמלא אלבוס - אלבוס דמבלדור, הקוסם הגדול ביותר מזה מאתיים שנה, הארי - בוודאי היינו נהרגים."

הארי העביר יד על מצחו. "אני מצטער," אמר הארי. "אני לא מנסה להקטין את מה שעברתם. אני יודע שאתם-יודעים-מי היה קוסם אופל מרושע לגמרי ועם עשרות תומכים חזקים, וזה... רע, כן, בהחלט רע. זה פשוט..." כל זה לא קרוב להיות באותה הסקאלה כמו אויב חכם, שפשוט יצור בשינוי-צורה טוקסין בוטולינום ויגניב מיליונית גרם לספל התה שלכם. האם יש דרך בטוחה להעביר את הנקודה בלי לדבר על דברים ספציפיים? הארי לא היה מסוגל לחשוב על כזו.

"בבקשה, הארי," אמרה פרופסור מקגונגל. "בבקשה, הארי, אני מתחננת בפניך - קח את אדון האופל ברצינות! הוא יותר מסוכן -" המכשפה המבוגרת נראתה כאילו היא מתקשה למצוא את המילים. "הוא הרבה יותר מסוכן משינוי-צורה."

הגבות של הארי עלו לפני שהספיק לעצור את עצמו. גיחוך מרושע נשמע מכיוונו של סוורוס סנייפ.

אממ, אמר קול רייבנקלו בתוכו. אממ, ברצינות, פרופסור מקגונגל צודקת, אנחנו לא מתייחסים לזה ברצינות כמו שהיינו מתייחסים לבעיה מדעית. הדבר הקשה הוא להגיב בצורה כלשהי למידע חדש, במקום פשוט לזרוק אותו מהחלון. כרגע זה נראה כאילו לא שינינו אמונה בכלל אחרי שנתקלנו בטיעון חדש ולא צפוי. הביטול שלנו את אדון האופל כאיום רציני בוסס במקור על העובדה שהאות האפל טיפשי בבירור. יידרש מאמץ ממוקד לבטל את העדכון ולחשוך בכל הדרך המחשבתית שעשינו בהתבסס על ההנחה השגויה הזו, ואנחנו לא משקיעים את המאמץ הזה עכשיו.

"בסדר," אמר הארי, בדיוק כשפרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא עומדת לדבר שוב. "בסדר, כדי לקחת את זה ברצינות, אני צריך לעצור ולחשוב לחמש דקות."

"אנא עשה זאת," אמר אלבוס דמבלדור.

הארי עצם את עיניו.

הצד הרייבנקלואי שלו התפצל לשלושה.

הערכת הסתברות, אמר רייבנקלו אחד, שתפקד כבורר. לכך שאדון האופל חי, וחכם כמונו, ולפיכך מהווה סיכון ממשי.

למה כל האויבים שלו לא מתים כבר? שאל רייבנקלו שתיים, שהיה התובע.

הערה, אמר רייבנקלו אחד, כבר חשבנו על הטיעון הזה אז אנחנו לא יכולים להשתמש בו לשנות אמונה שוב כל פעם שאנחנו חוזרים עליו.

אבל מה הפגם בהיגיון? שאל רייבנקלו שתיים. בעולמות שבהם יש לורד וולדמורט חכם, כל חברי מסדר עוף-החול מתו בחמש השניות הראשונות של המלחמה. העולם לא נראה ככה, ולכן אנחנו לא חיים בעולם כזה. מש"ל.

האם זה באמת ודאי? שאל רייבנקלו שלוש, שמונה לתפקיד ההגנה. אולי יש סיבה כלשהי שבגללה לורד וולדמורט לא נתן אז את כל מה שהיה לו -

כמו מה? דרש רייבנקלו שתיים. בנוסף, יהיה מה שיהיה התירוץ שלך, אני דורש שההסתברות של ההשערה שלך תיענש בהתאם לסיבוכיות הגדולה שלה -

תן לשלוש לדבר, אמר רייבנקלו אחד.

אוקיי... תראו, אמר רייבנקלו שלוש. דבר ראשון, אנחנו לא יודעים שאפשר להשתלט על משרד הקסמים בעזרת שליטה מוחית ותו לא. אולי בריטניה הקסומה היא בעצם אוליגרכיה ואתה צריך מספיק כוח צבאי כדי לאיים על ראשי המשפחות שיתמכו בך -

תטיל אימפריוס גם עליהם, התערב רייבנקלו שתיים.

- ולאוליגרכים יש מפולת הגנב בכניסה לבתים שלהם -

עונש על מורכבות! צעק רייבנקלו שתיים. עוד אפיציקלים!

- הו, תהיה הגיוני, אמר רייבנקלו שלוש. לא באמת ראינו מישהו משתלט על משרד הקסמים עם שתי קללות אימפריוס ממוקמות היטב. אנחנו לא יודעים אם באמת ניתן לעשות את זה בכזו קלות.

אבל, אמר רייבנקלו שתיים, אפילו כשאנחנו מתחשבים בזה... באמת נראה כאילו הייתה צריכה להיות דרך אחרת. עשר שנים להיכשל, באמת? כשאתה משתמש רק בטקטיקות טרור רגילות? זה פשוט... אפילו לא לנסות.

אולי ללורד וולדמורט כן היו רעיונות יצירתיים יותר, השיב רייבנקלו שלוש, אבל הוא לא רצה לחשוף את היד שלו בפני ממשלות של מדינות אחרות, לא רצה להזהיר אותן שידעו עד כמה הם פגיעים ושכדאי להם להתקין מפולת הגנב במשרדי הקסמים שלהם. לא עד שיהיה לו את בריטניה כבסיס ומספיק משרתים כדי להכניע את כל הממשלות הגדולות האחרות בו זמנית.

אתה מניח שהוא רוצה לכבוש את כל העולם, ציין רייבנקלו שתיים.

טרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו, השיב רייבנקלו שלוש solemnly. לפיכך, הוא רוצה להשתלט על העולם.

ואם הוא שווה לך, ואתה כן חייב להילחם בו -

לרגע אחד התודעה של הארי ניסתה לדמיין את מחזה האימים של שני קוסמים יצירתיים שנלחמים במלחמה כוללת זה בזה.

הארי מנה את כל הלחשים והשיקויים בספרי הלימוד לשנה הראשונה שלו שניתן להשתמש בהם כדי להרוג אנשים. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו. הוא לא היה מסוגל. פשוטו כמשמעו. הוא ניסה לעצור את המוח שלו מלעשות את זה, אבל זה היה כמו להסתכל על דג ולנסות למנוע מהמוח שלך לשים לב שזה דג. מה מישהו יכול לעשות עם קסם ברמה של שנה שביעית, או של הילאים, או של קסם עתיק ואבוד כמו שהיה ללורד וולדמורט... לא ניתן לחשוב על זה. גאון-יצירתי ופסיכופת עם כוחות-על-קסומים הוא לא 'איום', הוא אירוע הכחדה.

ואז הארי הניד בראשו, מסלק את חוט המחשבה העגום בו הלך. השאלה היא האם מלכתחילה יש הסתברות משמעותית לפגוש דבר נורא כמו רציונליסט אפל.

סיכויים פריזוריים שמישהו שינסה טקס אלמוות יצליח לגרום לו לעבוד ...

נקרא לזה אחד לאלף, כהערכת-יתר נדיבה; אין זה נכון שקוסם אחד מאלף שורד את מותו. אם כי, להארי אין מידע על כמה ניסו טקסי אלמוות לפני כן.

מה אם אדון האופל באמת חכם כמונו? אמר רייבנקלו שלוש. אתם יודעים, כמו שטרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו. אז הוא יגרום לטקס האלמוות שלו לעבוד. נ"ב, אל תשכח את השורה *'destroy all but a remnant of the other'*.

לדרוש רמה כזו של אינטליגנציה זה פרט מעיק נוסף - הסיכויים הפריזוריים שחבר אקראי באוכלוסייה יהיה כל כך אינטליגנטי הם נמוכים...

אבל לורד וולדמורט לא היה קוסם שנבחר באקראי, הוא היה קוסם ספציפי באוכלוסייה שהובא לתשומת הלב של כולם. חידת האות האפל רמזה על סף מינימלי מסוים לאינטליגנציה, אפילו אם (היפותטית) נדרש לאדון האופל יותר זמן לחשוב עליה. מצד שני, בעולם המוגלגי, כל האנשים הממש אינטליגנטים שהארי הכיר לא נהיו דיקטטורים מרושעים או טרוריסטים. הדבר הקרוב ביותר לזה בעולם המוגלגי הוא מנהלי קרנות גידור, ואיש מהם לא ניסה להשתלט אפילו על מדינת עולם שלישי, עובדה ששמה חסם מלמעלה גם על הרוע וגם על הטוב האפשריים שלהם.

ישנן השערות בהן אדון האופל חכם ומסדר עוף-החול לא פשוט מת מייד, אבל ההשערות האלה מורכבות יותר ומחייבות עונשי מורכבות. אחרי שחושבו עונשי המורכבות של התירוצים הנוספים, יהיה יחס סבירות גבוה בין ההשערה 'אדון האופל חכם' ו-'אדון האופל טיפש' לתצפית של 'אדון האופל לא ניצח מיד במלחמה'. זה בטח ראוי ליחס סבירות של 10:1 לטובת אדון האופל טיפש... אבל אולי לא 100:1. אתה לא באמת יכול לומר של'אדון האופל מנצח מיד' יש הסתברות של יותר מ-99%, בהנחה שאדון האופל התחיל חכם; סך כל התירוצים האפשריים יהיה יותר מ-0.01.

וישנה גם הנבואה... שאולי ואולי לא כללה במקור שורה על איך לורד וולדמורט ימות מיד אם יתעמת עם הפוטרס. שאלבוס ערך בזיכרונה של פרופסור מקגונגל כדי לפתות את לורד וולדמורט אל מותו. אם אין שורה כזו, הנבואה נשמעת קצת יותר כאילו אתה-יודע-מי והילד-שנשאר-בחיים נועדו לערוך עימות עתידי כלשהו. אבל במקרה הזה, פחות סביר שדמבלדור היה ממציא תירוץ סביר-למשמע לא לקחת את הארי לאולם הנבואות...

הארי החל לתהות אם הוא בכלל יכול להוציא מזה חישוב בייסיאני. כמובן, המטרה של חישוב בייסיאני סובייקטיבי אינה שאחרי שתמציא כמה מספרים תכפיל אותם ותקבל את התשובה הנכונה. המטרה האמיתית היא שהתהליך של המצאת המספרים הללו יכריח אותך למנות את כל העובדות הרלוונטיות ולשקול את כל ההסתברויות הרלוונטיות. כמו להבין, ברגע שממש חשבת על ההסתברות שהאות האפל לא-דועך אם אתה-יודע-מי עדיין חי, שההסתברות לא נמוכה מספיק כדי שהתצפית תיחשב ראייה חזקה. גרסה אחת של התהליך הזה היא למנות השערות ולרשום ראיות, להמציא את כל המספרים, לעשות את החישוב, ואז לזרוק את התשובה הסופית וללכת עם תחושת הבטן של המוח שלך אחרי שהכרכת אותו באמת לשקול הכל. הצרה היא שפריטי הראיה לא בלתי-תלויים סיבתית, ואם יש עובדות רקע רבות, רלוונטיות וקשורות זו לזו...

...טוב, דבר אחד בטוח.

אם החישוב הזה ניתן לביצוע, הוא דורש נייר ועיפרון.

באח שבצד משרד המנהל פרצו לפתע להבות, הופכות מכתומות לירוק מבחיל.

"אה!" אמרה פרופסור מקגונגל לאי-השתיקה הלא נעימה. "זה יהיה עין-הזעם מודי, אני מניחה."

"הבה נניח את העניין בצד לעת עתה," אמר המנהל בהקלת מה כשפנה גם הוא להביט בפלו. "אני מאמין שאנחנו עומדים לקבל חדשות הנוגעות לו, אחרי הכל."

השערה: הרמינוני גריינג'ר

(ה-8 באפריל, 1992, 6:53 בערב)

בינתיים באולם הגדול של הוגוורטס, בעוד תלמידים שאין להם פגישות סודיות עם המנהל אכלו את ארוחת הערב שלהם מסביב לארבעה שולחנות ענקיים -

"זה מוזר," אמר דין תומאס במחשבה. "לא האמנתי לגנרל כשהוא אמר שמה שלמדנו ישנה אותנו לעד, ולעולם לא נוכל לחזור לחיים הרגילים שלנו לאחר מכן. ברגע שנדע. ברגע שנדע מה הוא יכול לראות."

"אני יודע!" אמר שיימוס פיניגן. "אני גם חשבתי שזו סתם בדיחה! כמו, אתה יודע, כל דבר אחר שגנרל תוהו אמר אי פעם."

"אבל עכשיו -" אמר דין בעצבות. "אנחנו לא יכולים לחזור, נכון? זה יהיה כמו לחזור לבית ספר מוגלגי אחרי שהיית בהוגוורטס. אנחנו פשוט... אנחנו צריכים לדבוק זה בזה. זה כל מה שאנחנו יכולים לעשות, או שנשתגע."

שיימוס פיניגן פשוט הנהן ללא מילים לצידו ולקח עוד ביס של veldbeest.

השיחה בשולחן גריפינדור נמשכה סביבם. היא לא הייתה חסרת לאות כמו שהייתה אתמול, אבל מדי פעם הנושא חזר.

"טוב, חייב היה להיות משולש אהבה כלשהו," אמרה מכשפה משנה שנייה ששמה סמנתה קראולי (היא לא ענתה כששאלו אותה אם יש קשר משפחתי). "השאלה היא, לאן זה הלך לפני שהכל השתבש? מי היה מאוהב במי - והאם האדם הזה אהב אותו בחזרה או לא - אני לא יודעת כמה אפשרויות יש -"

"שישים וארבע," אמרה שרה ואריאביל, יפהפיה פורחת שכנראה הייתה צריכה ללכת לרייבנקלו או להפלפאף במקום. "לא, רגע, זה לא נכון. כלומר, אם אף אחד לא אהב את מאלפוי ומאלפוי לא אהב אף אחד הוא לא ממש יהיה חלק ממשולש האהבה... זה הולך לדרוש כשפומטיקה, אתם יכולים לחכות שתי דקות?"

"אני, באופן אישי, חושבת שברור שגריינג'ר היא המוירל של פוטר, ושפוטר היה אוספיסטיקר בין מאלפוי וגריינג'ר." המכשפה שדיברה הנהנה במבט של סיפוק-עצמי של מישהו שהרגע פתר במדויק עניין סבוך.

"אלה אפילו לא מילים," התנגד קוסם צעיר. "את פשוט ממציאה אותן תוך כדי."

"לפעמים אתה לא יכול לתאר משהו באמצעות מילים אמיתיות."

"זה כל כך עצוב," אמרה שריס נגאסרין, שממש היו לה דמעות בעיניים. "הם פשוט היו - הם פשוט כל כך נועדו להיות ביחד!"

"את מתכוונת לפוטר ולמאלפוי?" שאל תלמיד שנה שנייה ששמו קולין ג'ונסון. "אני יודע - המשפחות שלהם שנאו אחת את השנייה כל כך, אין סיכוי שהם לא יתאהבו -"

"לא, אני מתכוונת לכל השלושה," אמרה שריס.

זה גרם לעצירה קלה בשיחה. דין תומאס נחנק בשקט מהלימונדה שלו, מנסה לא להשמיע קולות בעודה מטפטפת מפיו ונספגת בחולצה שלו.

"וואו," אמרה מכשפה שחורת שיער בשם ננסי הואה. "זה ממש... מתוחכם מצידך, שריס."

"תראו, חבר'ה, אנחנו צריכים להישאר מציאותיים," אמרה אלואיז רוזן, מכשפה גבוהה שהייתה גנרל בצבא ולפיכך דיברה עם אווירה של סמכות. "אנחנו יודעים - משום שהיא נישקה אותו - שגריינג'ר הייתה מאוהבת

בפוסטר. אז הסיבה היחידה שתנסה להרוג את מאלפוי היא אם היא יודעת שהיא מאבדת לו את פוסטר. אין שום סיבה לעשות את זה מסובך כל כך – אתם מתנהגים כאילו זה מחזה ולא החיים האמיתיים!"

"אבל אפילו אם גריינג'ר הייתה מאוהבת, זה עדיין מוזר שהיא פשוט תישבר בכה," אמרה קלואי, שגלימותיה השחורות התמזגו עם עורה השחור כלילה כדי לגרום לה להיראות כמו צללית. "אני לא יודעת... אני חושבת שאולי יש פה יותר מרק סיפור רומנטי שהשתבש. אני חושבת שאולי לרוב האנשים אין מושג בכלל מה קורה."

"כן! תודה לך!" התפרץ דין תומאס. "תראו – אתם לא מבינים – כמו שהארי פוסטר אמר לנו – אם לא חזיתם שמהו יקרה, אם הוא מפתיע אתכם לחלוטין, אז מה שהאמת על העולם כשלא ראיתם את זה בא לא מספיק כדי להסביר..." קולו של דין דעך כשראה שאיש לא מקשיב. "זה חסר תקווה לגמרי, נכון?"

"עוד לא הבנת את זה?" שאלה לבנדר בראון, שישבה ממולו עם שני רעיה התוהנים לשעבר. "איך בכלל נהיית סגן?"

"הו, שקט שניכם!" ירתה לעברם שריס. "ברור ששניכם רוצים את שלושתם לעצמכם!"

"אני רצינית!" אמרה קלואי. "מה אם מה שבאמת קורה שונה מכל הדברים הרגילים שכל האנשים הרגילים מדברים עליהם? מה אם משהו גרם לגריינג'ר לעשות את מה שעשתה, בדיוק כמו שפוסטר ניסה לומר לכולם?"

"אני חושב שקלואי צודקת," אמר ילד זר למראה שתמיד הציג את עצמו בתור 'אדריאן טורניפסיד', על אף שהוריו קראו לו דרונגו המשוגע. "אני חושב שכל הזמן הזה הייתה..." אדריאן הנמיך את קולו באיום, "...יד נעלמה..." אדריאן הרים שוב את קולו, "שעיצבה את כל מה שקרה. אדם אחד שהיה מאחורי הכל, מההתחלה. ואני לא מתכוון לפרופסור סנייפ."

"אתה לא מתכוון –" השתנקה שרה.

"כן," אמר אדריאן. "מי שבאמת עומדת מאחורי זה – טרייסי דייוויס!"

"זה גם מה שאני חושבת," אמרה קלואי. "אחרי הכל –" היא העיפה מבט סביב. "מאז הדבר הזה עם הבריונים והתקרה – אפילו העצים מסביב להוגוורטס נראים כאילו הם רועדים, כאילו הם מפחדים –"

שיימוס פיניגן קימט את מצחו במחשבה. "אני חושב שאני יודע מאיפה הארי מקבל את ה... אתה יודע... שלו," אמר שיימוס, מנמיך את קולו כך שרק לבנדר ודין יוכלו לשמוע.

"או, אני לגמרי מבינה למה אתה מתכוון," אמרה לבנדר. היא לא טרחה להנמיך את קולה שלה. "פלא שהוא לא נשבר והתחיל להרוג את כולם לפני שנים."

"באופן אישי," אמר דין, גם הוא בקול שקט, "אני חושב שהחלק המפחיד באמת הוא – אלה היו יכולים להיות אנחנו."

"כן," אמרה לבנדר. "טוב שאנחנו שפויים לגמרי עכשיו."

דין ושיימוס הנהנו ברצינות.

השערה: ג. ל.

(ה-8 באפריל, 1992, 8:08 בערב)

אש הפלו במשרד המנהל בערה בירוק חיוור, האש מתרכזת בעצמה למערבולת אזמרגדית מסתחררת, ואז התחזקה עוד יותר וירקה דמות אדם לאוויר -

היה טשטוש של תנועה כשהדמות שלפה שרביט, מסתובבת בצורה חלקה עם התנופה של הפלו כמו בצעד בלט, כך שטווח האש שלה היה קשת של 360 מעלות; ובאותה פתאומיות, הדמות נעצרה במקומה.

ברגע הראשון שהארי ראה את האיש הזה, אפילו לפני שראה את העין, הוא הבחין בצלקות על הידיים, בצלקות על הפנים, כאילו האיש נשרף ונחתך בכל גופו; על אף שרק פניו וידיו של האיש היו גלויות. שאר גופו הוסתר, לא על ידי גלימות, אלא על ידי עור שנראה יותר כמו שריון מאשר בגד; עור אפור כהה, תואם לסבך השיער המאפיר שלו.

הדבר הבא שהארייה של הארי קלטה היה העין בצבע הכחול הבוהק שאכלסה את צד ימין של פני האיש.

חלק אחד מהתודעה של הארי הבין שהאדם לו קראה פרופסור מקגונגל 'עין-הזעם מודי' היה אותו אחד לו דמבלדור קרא 'אלאסטור', בזיכרון שדמבלדור הראה לו; תמונה מלפני האירוע שצילק כל סנטימטר בגופו של האיש ולקח חתיכה מאפו -

וחלק אחר בתודעתו הבחין בזרם האדרנלין. הארי שלף את שרביטו שלו ברפלקס טהור כשהאיש הסתחרר כך מתוך הפלו, היה בזה משהו שהרגיש כמו מארב, היד של הארי כבר החלה לכוון את שרביטו בשביל סומניזם לפני שהצליח לעצור את עצמו. אפילו כעת הגבר המשוריין החזיק את שרביטו מורם, לא מכוון אל איש אבל מכסה את כל החדר, והשרביט הזה כבר היה בקו ישר עם עיניו, כמו חייל המכוון רובה. הייתה סכנה בעמידה של הגבר ובמגפיו היציבות, סכנה בשריון העור שלבש וסכנה בעין הכחולה הבוהקת הזו.

כשהגבר המצולק דיבר, פונה למנהל, קולו היה חד. "אני מניח שאתה חושב שהחדר הזה מאובטח?"

"רק ידידים נמצאים פה", אמר דמבלדור.

ראשו של הגבר נע לעבר הארי. "זה כולל אותי?"

"אם הארי פוטר אינו ידידנו", אמר דמבלדור בקול קודר, "אזי כולנו אבודים לבטח; אז אנחנו יכולים להניח שהוא ידיד."

שרביטו של הגבר נותר יציב, לא מכוון לעבר הארי. "הילד כמעט שלף עליי עכשיו."

"אה..." אמר הארי. הוא שם לב שידו עדיין אוחזת בשרביטו בחוזקה, ועשה מאמץ מודע להרפות את האחיזה ולהוריד אותו לצידו. "סליחה בקשר לזה, נראית קצת... מוכן-לקרב."

שרביטו של הגבר המצולק זע מעט הרחק מלהצביע כמעט על הארי, על אף שלא הונמך, והגבר פלט נביחת צחוק קצרה. "עירנות מתמדת, אה, נערי?" אמר הגבר.

"זו לא פרנויה אם הם באמת רודפים אותך", ציטט הארי את הפתגם.

הגבר פנה כולו לעבר הארי; וכמיטב יכולתו לקרוא את הפנים המצולקות, הגבר נראה מעוניין.

עיניו של דמבלדור קיבלו שוב חלק מהנצנוץ שהיה להן לפני הבריחה מאזקבאן, חיוך מתחת לשפם הכסוף שלו כאילו שהחיוך מעולם לא עזב. "הארי, זהו אלאסטור מודי, הנקרא גם עין-הזעם, שיפקד על מסדר עוף-החול אחריי - אם משהו יקרה לי, זאת אומרת. אלאסטור, זהו הארי פוטר. כולי תקווה ששניכם תסתדרו מצוין."

"שמעתי עליך לא מעט, ילד," אמר עין-הזעם מודי. עינו הטבעית והכהה נותרה מקובעת על הארי, בעוד נקודת הכחול הבוהק הסתובבה בתזזיתיות, עושה סיבובים שלמים בארובתה. "לא הכל טוב. שמעתי שהם קוראים לך מפחידן הסוהרסנים, במחלקה."

אחרי חשיבת מה, הארי החליט להשיב בחיוך ידעני.

"איך עשית את זה, ילד?" שאל הגבר ברכות. עכשיו גם העין הכחולה שלו הייתה מקובעת על הארי. "הייתה לי שיחה קטנה עם אחת ההילאיות שליוותה את הסוהרסן לשם מאזקבאן. בת' מרטין אמרה שהוא הגיע ישר מהבור, ושאף אחד לא נתן לו הוראות בדרך. כמובן, ייתכן שהיא משקרת."

"לא היה שום טריק מלוכלך," אמר הארי. "עשיתי את זה בדרך הקשה. כמובן, ייתכן שאני משקר."

דמבלדור נשען לאחור בכיסאו, מגחך ברקע, כאילו הוא אחד מהמכשירים של משרד המנהל וזה הצליל שהוא משמיע.

הגבר המצולק פנה להביט במנהל, על אף ששרביטו נותר נמוך ומכוון לכיוון הכללי של הארי. כשדיבר קולו היה מחוספס וענייני. "יש לי קצה חוט לפונדקאי של וולדי. אתה משוכנע שהצל שלו בהוגוורטס עכשיו?"

"לא משוכנע -" החל דמבלדור.

"מה?" הפריע הארי. אחרי שכמעט הסיק שאדון האופל לא קיים, היה זה הלם לשמוע את העובדה נידונה כלאחר יד.

"הפונדקאי של וולדי," אמר מודי קצרות. "זה ששלט בו לפני שהשתלט על גריינג'ר."

"אם הסיפורים נכונים," אמר דמבלדור, "יש מכשיר עוצמה כלשהו שכובל את הצל של וולדמורט לעולם הזה; וכך הוא יכול לשאת ולתת עם פונדקאי על האפשרות להשתלט על גופו, ולתת לו חלק מכוחו ומגאוותו -"

"אז השאלה המתבקשת היא מי השיג יותר מדי כוח יותר מדי מהר," אמר מודי. "ומסתבר שיש בחור שגירש את הבנשי מבנדון, שיפד שבט שלם של ערפדים סוררים באסיה, איתר את וואגה-וואגה איש הזאב, והדביר להקה של רולים באמצעות מסננת תה. והוא חולב את זה עד הסוף; יש דיבור על אות מסדר מרלין. נראה שהוא הפך לצ'ארמר ולפוליטיקאי, לא רק לקוסם רב עוצמה."

"בחיי," מלמל דמבלדור. "אתה בטוח שהוא לא מסתמך על כישוריו שלו?"

"בדקתי את הציונים שלו," אמר מודי. "הרשומות מראות שגילדרוי לוקהרט קיבל 'זוועה' בבגרות בהתגוננות, לא טרח בכלל להגיע לכשיפומטרי. בדיוק פראייר מהסוג שייקח את העסקה שוולדי מציע." העין הכחולה הסתחררה בטירוף בארובה. "אלא אם אתה זוכר את לוקהרט כתלמיד, וחושב שהיה לו מספיק פוטנציאל כדי לעשות את כל זה בעצמו?"

"לא," אמרה פרופסור מקגונגל, בפנים זעופות. "אין סיכוי, כך נראה לי."

"חוששני שעליי להסכים," אמר דמבלדור בנימת כאב. "אה, גילדרוי, שוטה אומלל שכמוך..."

החיוך של מודי דמה יותר לנחרת זעם. "שלוש לפנות בוקר מתאים לך, אלבוס? לוקהרט אמור להיות בבית שלו הלילה."

הארי הקשיב לכל זה בדאגה גוברת, תוהה האם אפילו למשרד הקסמים יש כללים בנוגע לשופטים שצריכים לחתום על צווי חיפוש – שלא לדבר על ארגון הויג'ילנטים אליו הארי גילה שהצטרף כרגע. "סלחו לי," אמר הארי. "מה בדיוק קורה בשלוש לפנות בוקר?"

בטח היה משהו בקולו של הארי שהסגיר אותו, משום שהגבר המצולק הסתובב לעברו. "יש לך בעיה עם זה, ילד?"

הארי עצר, מנסה להבין איך לנסח את זה לזר –

"אתה רוצה לקחת אותו בעצמך?" לחץ הגבר המצולק. "לנקום על ההורים שלך, אה?"

"לא," אמר הארי בנימוס ככל שהצליח. "בכנות – תראה, אם היינו יודעים בוודאות שהוא היה פונדקאי מרצון של אתה-יודע-מי, זה דבר אחד, אבל אם אנחנו לא בטוחים ואתה הולך להרוג אותו –"

"להרוג?" נחר עין-הזעם מודי. "זה מה שיש לו בראש," מודי נקש על מצחו, "שאנחנו רוצים להשיג ממנו, ילד. אם יש לנו מזל, וולדי לא יכול למחוק את הזיכרון של הפראיר בקלות כמו שהיה יכול כשהיה בחיים, ולוקהרט יזכור איך נראה ההורקרוקס."

הארי ציין לעצמו מנטלית את המילה הורקרוקס למחקר עתידי, ואמר, "אני פשוט מודאג מכך שמישהו חף מפשע – ואחד שנשמע כמו בחור די טוב, אם הוא כן עשה את כל זה בעצמו – עלול להיפגע."

"הילאים פוגעים באנשים," אמר הגבר המצולק בקצרה. "אנשים רעים, אם יש לך מזל. לפעמים אין לך מזל, וזה מה שיש. פשוט תזכור, קוסמי אופל פוגעים בהרבה יותר אנשים מאיתנו."

הארי נשם נשימה עמוקה. "אתה יכול לפחות לנסות לא לפגוע באיש הזה, למקרה שהוא לא –"

"מה תלמיד שנה ראשונה עושה בחדר הזה, אלבוס?" דרש הגבר המצולק, מסתובב כעת להביט במנהל. "ואל תגיד לי שזה בגלל מה שעשה כשהיה תינוק."

"הארי פוטר אינו תלמיד שנה ראשונה רגיל," אמר המנהל בשקט. "הוא כבר השיג הישגים בלתי-אפשריים מספיק כדי להדהים אפילו אותי, אלאסטור. האינטלקט שלו הוא היחיד במסדר שאולי יום אחד ישתווה לזה של וולדמורט עצמו, כפי שאתה ואני מעולם לא הצלחנו."

הגבר המצולק נשען מעל שולחנו של המנהל. "הוא מעמסה. נאיבי. לא יודע שום דבר מחורבן על מה זה מלחמה. אני רוצה שהוא יצא מפה ושהזיכרונות שלו על המסדר יימחקו לפני שאחד המשרתים של וולדי יוציא אותם ישר מהראש שלו –"

"למעשה, אני מליט-הכרה."

עין הזעם הפנה מבט צר למנהל, שהנהן.

ואז הגבר המצולק פנה להביט בהארי, מבטיהם נפגשים.

הזעם הפתאומי של מתקפת ביאור-ההכרה כמעט גרמה להארי ליפול מכיסאו, כשלהב של פלדה מלובנת חתך את האיש הדמיוני בקדמת תודעתו. להארי לא הייתה הזדמנות להתאמן מאז האימונים של מר בסטר, והוא

כמעט איבד את אחיזתו באיש הדמיוני שאחורי-תודעתו העמידה פנים שהיא, כשהעולם של האיש הזה הפך ללבה חורכת ולמטר שאלות. הארי כמעט את איבד את אחיזתו בהעמדת הפנים של ההזיה, בהעמדת הפנים שהאיש הדמיוני צורח בהלם ובכאב כשביאור-ההכרה קרע את השפיות שלו ובנתה אותה מחדש להאמין שהוא עולה באש -

הארי הצליח לנתק קשר עין, מוריד את עיניו לסנטרו של מודי.

"אתה לא מאומן, ילד", אמר מודי. הארי לא הביט בפניו של הגבר, אבל קולו היה קודר וקטלני. "ואני אזהיר אותך רק פעם אחת. וולדי שונה מכל מבאר-הכרה אחר בהיסטוריה המתועדת. הוא לא צריך להביט לך בעיניים, ואם ההגנות שלך כל כך חלודות הוא יתגנב פנימה בלי שתשים לב לכולם."

"רשמתי לפניי", אמר הארי לסנטר המצולק. הארי היה יותר מעורער מכפי שהודה; מר בסטר לא היה קרוב לעוצמה הזו, ומעולם לא בחן את הארי כך. להעמיד פנים שהוא מישוהו שסובל כל כך... הארי לא הצליח למצוא את המילים לתאר איך הרגיש להכיל אדם דמיוני שסובל כל כך, אבל זה לא היה נורמלי. "אני מקבל קרדיט על זה שאני מליט-הכרה בכלל?"

"אז אתה חושב שאתה כבר מבוגר, הא? תסתכל לי בעיניים!"

הארי חיזק את ההגנות שלו והביט פעם נוספת בעין האפורה הכהה ובעין הכחולה הבוהקת.

"ראית פעם מישהו מת?" שאל עין-הזעם מודי.

"ההורים שלי", אמר הארי בקול שקול. "קיבלתי בחזרה את הזיכרון בינואר כשעמדתי לפני סוהרסן כדי ללמוד את לחש הפטרונוס. אני זוכר את קולו של אתה-יודע-מי - צמרמורת עברה בגופו של הארי, שרביטו מתעוות בידו. "הדיווח הטקטי העיקרי שלי הוא שאתה-יודע-מי יכול לומר את הקללה ההורגת בפחות מחצי שנייה, אבל בטח כבר ידעת את זה."

נשמעה השתנקות מכיוונה של פרופסור מקגונגל, ופניו של סוורוס התכווצו.

"בסדר", אמר עין-הזעם מודי בקול רך. חיוך דק ומוזר הופיע על השפתיים שבפנים המצולקות. "אני אציע לך את אותה ההצעה שאני מציע לכל הילאי מתלמד. תפגע בי פעם אחת, ילד - מכה אחת, לחש אחד - ואני אתן לך את הזכות לענות לי."

"אלאסטור!" קרא קולה של פרופסור מקגונגל. "כמובן שאין זה מבחן הגיוני! למר פוטר, יהיו אשר יהיו מעלותיו האחרות, אין מאה שנות ניסיון בלחימה!"

עיניו של הארי הביטו בחטף מסביב לחדר, חולפות על המכשירים המוזרים, עוברות על דמבלדור וסוורוס ומצנפת המיון, נחות לרגע פה ושם. הארי לא היה מסוגל לראות את פרופסור מקגונגל ממקומו, אבל זה לא היה משנה. יש רק מכשיר אחד שבאמת רצה להביט בו, והמטרה של יתר המבטים הייתה להסתיר זאת.

"בסדר", אמר הארי וקפץ מכיסאו, מתעלם מהשאיפה של פרופסור מקגונגל ומנחרת הספק של המורה לשיקויים. גבותיו של דמבלדור התרוממו, ומודי חייך כמו נמר. "תעיר אותי עוד ארבעים דקות אם הוא יפגע בי." הארי נעמד בעמידה של דו-קרב, שרביטו נמוך. "בוא נתחיל -"

הארי פקח את עיניו, ראשו מרגיש כאילו הוא מלא בצמר גפן.

כל השאר עזבו את משרד המנהל, אש-הפלו דעכה; רק דמבלדור עדיין ישב מאחורי שולחנו.

"שלום, הארי," אמר המנהל בשקט.

"אפילו לא ראיתי אותו זז," התפלא הארי, שרירים חורקים כשהתיישב.

"עמדת במרחק שני צעדים מאלאסטור מודי," אמר דמבלדור, "והורדת את העיניים מהשרביט שלו."

הארי הנהן בעודו מוציא את גלימת ההיעלמות מנרתיקו. "כלומר - עמדתי בעמידה של דו-קרב כדי שיחשוב שאני אידיוט סטנדרטי וימעיט בערכי - אבל אני מוכרח להודות, זה באמת היה מרשים."

"אז תכננת את הכל מראש, הארי?" אמר דמבלדור.

"כמובן," אמר הארי. "שים לב שאני עושה את זה ברגע שאני מתעורר, ולא עוצר לחשוב על זה."

הארי משך את ברדס גלימת ההיעלמות על ראשו והביט שוב בשעון שראה בחטף מקודם.

קודם הוא הראה עשרים ושלוש דקות אחרי שמונה, ועכשיו הוא הראה חמש דקות אחרי תשע.

מינרווה הביטה בילד שנעמד בעמידה של דו-קרב, שרביטו נמוך, לשנייה מינרווה תהתה האם הארי יכול - לא, זה מגוחך לגמרי, מדובר בעין-הזעם מודי וזה מעבר לבלתי אפשרי. כמובן, זה מה שחשבה גם על שינוי-צורה חלקי...

"בוא נתחיל," אמר הארי ונפל.

סוורוס גיחך גיחוך יחיד. "למר פוטר יש יכולות, אני מוכרח להודות," אמר המורה לשיקויים. "אם כי לעולם לא אומר זאת כשהוא ער, ואם תחזור על המילים אכחיש אותן, משום שהאגו של הילד גדול דיו כבר עכשיו. למר פוטר יש יכולות, עין-הזעם, אבל דו-קרב אינו אחת מהן."

הגיחוך של עין-הזעם היה נמוך יותר וקודר יותר. "הו, כן," אמר עין הזעם. "רק שוטים עורכים דו-קרבות. לעמוד ככה ולחכות שאני אתקוף, מה הילד חשב לעצמו? אני צריך לתת לו צלקת שיזכור את המאורע -"

"אלאסטור!" נבח אלבוס ברגע שקראה "עצור!", סוורוס זינק קדימה, ועין-הזעם מודי כיוון את שרביטו בכוונה רבה לעבר גופו של הארי פוטר.

"שתק!"

גופו של עין-הזעם כמעט הבהב כשהסתובב על רגל העץ שלו, מהר מכפי שראתה מישהו עושה זאת בלי קסם, קללת השיתוק האדומה חלפה דרך האוויר שהתרוקן לפתע ובקושי פספסה את סוורוס בדרכה להתרסק בקיר הנגדי, וכשעיניה חזרו למודי היו סביבו שבעה עשר כדורים בוחקים בתבנית של סאגיטה מאג'יקה, נראים רק לרגע לפני שנורו במהירות, שובלים זוהרים מאחוריהם, ופגעו במשהו שנפל לרצפה בבום -

"שוב שלום, הארי," אמר דמבלדור.

"אני לא מאמין לזמן התגובה של הבחור הזה," אמר הארי, מנקה את גלימת ההיעלמות כשקם מהרצפה, בלתי נראה לעצמו הקודם. "אני לא מאמין גם למהירות התנועה שלו. אני צריך לחשוב על דרך לפגוע בו בלי לומר לחש שיסגיר את זה..."

- ואז עין-הזעם התכופף מהר ונמוך, ידיו מכות ברצפת האבן. היא כמעט לא ראתה את שני החוטים הלבנים הזעירים שחלפו דרך החלל שבו היה, אבל עיניה הלכו לניצוץ הכחול כשהחוטים פגעו באחד המכשירים של המנהל, ועד שהצליחה להסב את עיניה בחזרה, עין-הזעם הסתובב בצורה חלקה וקם על רגליו, שרביטו רוקד מהר מכדי שיהיה ניתן לראותו ונשמע קול בום נוסף -

"שוב שלום, הארי."

"סלח לי, המנהל, אבל אתה יכול בבקשה לתת לי לרדת במדרגות שלך ואז לעלות שוב לפני שאעשה את הקפיצה האחרונה שלי אחורה? זה הולך לדרוש יותר משעה אחת של הכנה -"

מינרווה הביטה פעורת פה בעין-הזעם מודי, שלא הנמיך את שרביטו; ועל פניו של סוורוס היה מבט של כמעט תדהמה.

"טוב, ילד?" אמר עין-הזעם מודי. "מה עוד יש לך?"

ראשו של הארי פוטר הופיע, מרחף באוויר, כשיד בלתי נראית הסירה את ברדס גלימת ההיעלמות.

"העין הזאת," אמר הארי פוטר. בעיניו של הילד היה אור מוזר וחזק. "זה לא פריט רגיל. היא יכולה לראות דרך גלימת ההיעלמות שלי. התחמקת מהטייזר שיצרתי בשינוי-צורה ברגע שהתחלתי להרים אותו, אף על פי שלא אמרתי שום לחש. ועכשיו כשראיתי את זה שוב - ראית את כל העצמיים שלי שנוצרו באמצעות מחולל-הזמן ברגע שנכנסת לחדר בפלו, נכון?"

עין-הזעם חייך, אותו חיוך חשוף שיניים שראתה כשניצב מול וולדמורט עצמו. "תבלה מאה שנה בציד קוסמי אופל, ותראה הכל," אמר מודי. "פעם עצרתי יפני צעיר שניסה את אותו הטריק. הוא גילה בדרך הקשה שטכניקת עותק-הצל שלו לא משתווה לעין שלי."

"אתה רואה בכל הכיוונים," אמר הארי פוטר, אותו אור מוזר וחזק בעיניו. "לא משנה לאן העין מכוונת, היא רואה לכל הכיוונים סביבך."

חיוך הנמר של מודי התרחב עוד יותר. "אין עוד ממך בחדר הזה עכשיו," אמר עין-הזעם. "חושב שזה בגלל שוויתרת אחרי הפעם הזו, או בגלל שניצחת? יש לך הימור, ילד?"

"זה הניסיון האחרון שלי משום שהחלטתי להשקיע את שלוש השעות הנותרות שלי בניסיון אחד," אמר הארי פוטר. "באשר להאם אנצח -"

טשטוש מילא את כל האוויר במשרד המנהל. עין-הזעם מודי זינק לצד אחד במהירות מסחררת ורגע לאחר מכן ראשו של הארי נורה לאחור והוא צעק "שתיק!"

שלושה הבהובים חלפו באוויר ליד ראשו של הארי, בדיוק כשקליע אדום בקע מכיוונו של הארי, נורה מעבר למודי כשהתחמק לכיוון נוסף -

אם הייתה ממצמצת היא הייתה מחמיצה את זה, הקליע האדום עשה פניה בזווית באוויר והתנגש באוזנו של מודי.

מודי נפל.

ראשו המרחף של הארי פוטר ירד לגובה של תלמיד שנה ראשונה על ידיו וברכיו, ואז ירד עוד, פניו נראות מותשות לפתע.

מינרווה מקגונגל אמרה, "מה בשם מרלין -"

"אז הלכת לפליטיק, אם כך," אמר מודי. ההילאי בגימלאות ישב בכיסא, שותה לגימות ארוכות ממשקה מאושש שהוציא מחגורתו.

הארי פוטר הנהן, יושב כעת על כיסא משלו במקום על משענת. "ניסיתי את המורה להתגוננות ראשון, אבל - הילד העווה את פרצופו. הוא... לא היה זמין. טוב, החלטתי שזה שווה לסכן חמש נקודות בית, ואם אתה אומר שהסיכון שווה את זה, אתה לא יכול להתלונן כשאתה צריך לשלם. בכל מקרה, הבנתי שאם יש לך עין שרואה דברים שאנשים אחרים לא יכולים לראות, אז כמו שאייזק אסימוב ציין במוסד האחר, הנשק שצריך להשתמש בו הוא אור בוהק. אתה יודע, אם תקרא מספיק מדע בדיוני, תקרא כל דבר לפחות פעם אחת. בכל מקרה, אמרתי לפרופסור פליטיק שאני צריך לחש שיעשה המון צורות, בהירות ומהבהבות שימלאו את כל המשרד, אבל בלתי נראות, כך שרק העין שלך תראה אותן. לא היה לי מושג מה זה אומר להטיל אשליה ולהפוך אותה לבלתי נראית, אבל הנחתי שאם לא אומר את זה בקול רם, פרופסור פליטיק פשוט יעשה את זה בכל מקרה, וזה מה שהוא עשה. מסתבר שהיה לחש כזה שאני יכול להטיל בעצמי, אבל פליטיק יצר עבורי מכשיר חד-פעמי כדי לעשות זאת - אם כי הייתי מוכרח לשכנע אותו שזו לא רמאות, משום ששום דבר לא יכול להיות רמאות נגד הילאי שחי מספיק שנים כדי לפרוש לגמלאות. ואז עדיין לא ראיתי איך אני יכול לפגוע בך, כשאתה זז כל כך מהר. אז שאלתי על לחשים מתבייתים, ואז פליטיק הראה לי את הקללה שהטלתי בסוף, המשתק הפונה. זו אחת מההמצאות של פרופסור פליטיק עצמו - הוא אלוף דו-קרב בנוסף להיותו אשף לחשים -"

"אני יודע את זה, בן."

"סליחה. בכל מקרה, הפרופסור אמר שעזב את זירת הדו-קרב לפני שהספיק להשתמש בלחש הזה, משום שהוא עובד רק כמהלך סופי נגד מטרה ללא הגנה. הלחש מתקרב למטרה כמה שהוא יכול במסלול המקורי, ואז ברגע שהוא מזהה שהמטרה מתרחקת שוב, הקללה פונה באוויר ישר לעבר המטרה. הוא יכול לפנות רק פעם אחת - אבל הלחש נשמע דומה מאוד ל'שתק' והקליע בצבע אדום זהה, אז אם האויב חושב שזה קליע שיתוק רגיל ומנסה התחמקות רגילה, הנעילה המחודשת באוויר תחסל אותו. אה, והפרופסור ביקש שלא נדבר על המהלך המיוחד שלו, רק למקרה שתהיה לו הזדמנות להשתמש בו בתחרות יום אחד."

"אבל -" אמרה פרופסור מקגונגל. היא העיפה מבט בעין-הזעם מודי, שהנהן באישור, ובסוורוס, ששמר על פניו חתומות. "מר פוטר, הרגע שיתקת את עין-הזעם מודי! צייד קוסמי האופל המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים! זה לא אמור להיות אפשרי!"

מודי גיחך גיחוך אפל. "מה התשובה שלך לזה, ילד? אני סקרן."

"טוב..." אמר הארי. "דבר ראשון, פרופסור מקגונגל, איש מאיתנו לא נלחם ברצינות."

"איש מכם?"

"כמובן," אמר הארי. "בקרב רציני, מר מודי היה מפיל את כל העותקים שלי מיד בלי לחכות שיתקפו. ומצידי, אם באמת הייתי צריך לנצח את ההילאי המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים, הייתי משכנע את המנהל דמבלדור שיעשה את זה בשבילי. ומעבר לזה... מכיוון שזה לא היה קרב אמיתי..." הארי עצר. "איך אני יכול לומר את זה? קוסמים רגילים לדו-קרבות שבהם אנשים נלחמים זה בזה עם לחשים במשך זמן. אבל אם שני מוגלים עם אקדחים עומדים בחדר קטן ויורים אחד על השני... אז מי שפוגע ראשון מנצח. ואם אחד מהם מפספס בכוונה, נותן לאדם השני הזדמנות אחרי הזדמנות – כמו שמר מודי נתן לי הזדמנות אחרי הזדמנות – טוב, אתה צריך להיות די עלוב כדי להפסיד."

"הו, לא כזה עלוב," אמר מודי בחיוך מאיים מעט.

הארי לא נראה כאילו הוא שם לב. "את יכולה לומר שמר מודי בחן אותי כדי לראות אם אני אנסה להילחם בו, או אם אנסה לנצח. כלומר, האם הייתי מגלם תפקיד של מישהו שנלחם – משתמש בלחשים רגילים שאני כבר מכיר, על אף שלא ציפיתי שהתוצאות של הפעולה הזו יהיו ניצחון – או שאבדוק תוכניות לא שגרתיות עד שאמצא משהו שיכול לנצח. כמו ההבדל בין תלמיד שיושב בכיתה משום שזה מה שתלמידים עושים, למול תלמיד שאכפת לו מספיק כדי לשאול את עצמו מה נדרש כדי באמת ללמוד חומר כלשהו, ומתאמן איך שצריך – את מבינה, פרופסור מקגונגל? כשאת מסתכלת על זה ככה – הביני שמר מודי נתן לי הזדמנויות, ושאני לא צריך לתקוף מלכתחילה אם אני לא חושב שאנצח – אז אני לא יוצא מזה כל כך טוב, מכיוון שנדרשו לי שלושה ניסיונות לפגוע בו. בנוסף, כמו שאמרתי, בקרב אמיתי מר מודי היה יכול להפוך את עצמו לבלתי נראה, או להטיל מגנים –"

"אל תסתמך יותר מדי על מגנים, נערי," אמר עין-הזעם. ההילאי העטוף בעור לגם לגימה נוספת מהבקבוקון שלו. "מה שאתה לומד בשנה הראשונה באקדמיה לא נשאר נכון לנצח, לא נגד קוסמי האופל החזקים ביותר. לכל מגן שנוצר אי פעם יש קללה שעוברת אותו כמו כלום. If you're, not quick enough to cast the counter. ויש קללה אחת שחודרת הכל, וזו קללה שכל אוכל מוות ישתמש בה."

הארי פוטר הנהן ברצינות. "נכון, יש לחשים שאי אפשר לחסום. אני אזכור את זה. למקרה שמישהו ינסה להטיל עליי את הקללה ההורגת. טוב."

"חכמולוגיות כזו גורמת לאנשים למות, נערי, אל תשכח את זה."

אנחה עצובה נשמעה מהילד-שנשאר-בחיים. "אני יודע. סליחה."

"אז, בן, היה לך משהו לומר על זה שאני ואלבוס הולכים לתפוס את לוקהרט?"

הארי פתח את פיו, ואז עצר. "אני לא אומר לך איך לנהל מלחמה," אמר לבסוף הילד-שנשאר-בחיים. "אין לי שום ניסיון בזה. כל מה שאני יודע שהוא שישנן השלכות. אנא קח בחשבון שההערכה שלי היא שלוקהרט כנראה חף מפשע, אז אם אתה יכול להימנע מלפגוע בו בלי יותר מדי סיכון –" הילד משך בכתפיו. "אני לא יודע מה המחיר. רק בבקשה, אם אתה יכול, תיזהר לא לפגוע בו אם הוא חף מפשע."

"אם אוכל," אמר מודי.

"ואתה - אתה מתבנן להסתכל בתודעה שלו ולחפש ראיות הקשורות לאדון האופל, נכון? אני לא יודע מה החוקים בבריטניה הקסומה בנוגע לראיות חוקיות - אבל כל אחד תמיד אשם בהפרת חוק כלשהו, יש פשוט יותר מדי חוקים. אז אם זה לא קשור לאדון האופל, אל תסגיר אותו למשרד הקסמים, פשוט תטיל עליו אובליוויאטה ותלך, טוב?"

מודי קימט את מצחו. "בן, אף אחד לא משיג כוח כל כך מהר בלי לזמום משהו."

"אז תשאיר את זה להילאים הרגילים, אם וכאשר הם ימצאו ראיות בדרך הרגילה. בבקשה, מר מודי. קרא לזה מוזרות של הגידול המוגלגי שלי, אבל אם זה לא קשור למלחמה אני לא רוצה שנהיה המשטרה המרושעת שפורצת לבתים של אנשים באמצע הלילה, מחטטת להם בתודעה ושולחת אותם לאזקבאן."

"אני לא מבין את ההיגיון בזה, בן, אבל אני מניח שאני יכול לעשות לך טובה."

"יש משהו נוסף, אלאסטור?" חקר אלבוס.

"כן, אמר מודי. "בנוגע למורה הזה שלך להתגוננות מפני כוחות האופל -"

השערה: גילדרוי לוקהרט: סוף.

השערה: דמבלדור

(ה-9 באפריל, 1992, 5:32 בערב)

כשפרופסור קווירל הרים את התה שלו, כוס התה התעוותה באוויר, שולחת את הנוזל השקוף הכהה כמעט מעבר לשפה, כך שרק שלוש טיפות זחלו על צד הספל. הארי היה מחמיץ זאת אם לא היה מביט בקפידה; משום שידו של פרופסור קווירל הייתה יציבה לגמרי לפני ואחרי.

אם התנועה העוויתית הקטנה הזו תתקדם לרעד תמידי, זה יהיה הסוף לכל קסם שאינו נטול-שרביט בשביל המורה להתגוננות. בתנועות שרביט אין מקום לאצבעות רועדות. עד כמה זה באמת יגביל את פרופסור קווירל אם בכלל, הארי לא היה מסוגל לנחש. המורה להתגוננות בהחלט מסוגל לקסם נטול שרביט, אך עם זאת הוא נטה להשתמש בשרביט לדברים גדולים - אבל ייתכן שעבורו זה רק עניין של נוחות...

"טירוף," אמר פרופסור קווירל כשלגם בזהירות מהתה שלו - הוא הביט בספל, ולא בהארי, וזה לא רגיל בשבילו - "יכול להיות חתימה בפני עצמו."

המשרד הקטן של המורה להתגוננות היה שקט, החדר המוגן מרעש שקט באופן שמשרד המנהל לעולם לא יוכל להיות. לפעמים שניהם סיימו במקרה לשאוף או לנשוף באותו הזמן; ואז הייתה ריקנות שמיעתית שהייתה כמעט צליל בפני עצמה.

"אני מסכים עם זה במובן מסוים," אמר הארי. "אם מישהו אומר לי שכולם בזהם בהם ושהתחתונים שלהם מאובקים עם אבקה הנשלטת באמצעות המחשבה, אני יודע שהוא פסיכוטי, משום שזו החתימה הרגילה לפסיכוזה. אבל אם תאמר לי שכל דבר מבלבל מצביע לכיוון דמבלדור כחשוד, זה נראה לי... הגזמה. רק משום שאני לא רואה מטרה אין זה אומר שאין מטרה."

"חסר מטרה?" אמר פרופסור קווירל. "הו, אבל השיגעון של דמבלדור אינו זה שהוא חסר מטרה, אלא שיש לו יותר מדי מטרות. ייתכן שהמנהל תכנן את זה כדי לגרום ללוציוס מאלפוי לזרוק את המשחק שלו בשביל לנקום בך - או שזו עשויה להיות אחת מתוך תריסר מזימות אחרות. מי יודע מה המנהל חושב שיש לו סיבה לעשות, כשנבר מצא סיבה לעשות כל כך הרבה דברים מוזרים?"

הארי סירב לתה בנימוס, אפילו שידע שפרופסור קווירל ידע מה זה אומר. הוא שקל להביא פחית גזוז משלו - אבל החליט גם נגד זה, אחרי שהבין עד כמה קל יהיה למורה להתגוננות לשגר פנימה קצת שיקוי, אפילו אם שניהם לא יכולים לגעת זה בזה ישירות עם קסם.

"ראיתי כבר קצת מדמבלדור", אמר הארי. "אלא אם כל מה שראיתי הוא שקר, אני מתקשה להאמין שהוא יזמום לשלוח תלמידת הוגוורטס לאזקבאן. אי פעם."

"אה", אמר המורה להתגוננות ברכות, ההשתקפות הזעירה של ספל התה מנצנצת בעיניו החיוורות. "אבל ייתכן שזוהי חתימה נוספת, מר פוטר. עוד לא הבנת את נקודת המבט של אדם כמו דמבלדור. אם הוא מוכרח, למען מטרה אצילית במידה מספקת, להקריב תלמידה - טוב, במי יבחר, אם לא במי שהכריזה על עצמה כגיבורה?"

זה גרם להארי לחשוב מעט. ייתכן שזו רק הטיית הבדיעבד, אבל זה כן ריכז חלק ממסת ההסתברות של ההשערה להפלת הרמיוני במיוחד. באופן דומה, פרופסור קווירל באמת צפה מראש שדמבלדור עשוי לסמן את דראקו כמטרה...

אבל אם זה אתה מאחורי זה, פרופסור, ייתכן שעיצבת את תוכניותיך להפיל את המנהל, ודאגת להטיל בו חשד מראש.

לרעיון של 'ראיה' יש משמעות שונה קצת, כשאתה מתעסק עם מישהו שהכריז שהוא משחק את המשחק 'רמה אחת מעליך'.

"אני רואה את הנקודה שלך, פרופסור", אמר הארי באיטיות, לא מסגיר את מחשבותיו האחרות. "אז אתה חושב שההשערה הסבירה ביותר היא שהיה זה המנהל שהפיל את הרמיוני?"

"לא בהכרח, מר פוטר", פרופסור קווירל רוקן את ספל התה שלו בלגימה אחת ואז הניח אותו, משמיע צליל נקישה חד. "ישנו גם סוורוס סנייפ - אם כי מה הוא יכול להרוויח מכך, איני יכול לנחש. אם כי הוא אינו החשוד העיקרי שלי."

"אז מי זה?" שאל הארי, מבולבל מעט. פרופסור קווירל בטח לא עומד לומר 'אתה-יודע-מי' -

"להילאים יש כלל", אמר פרופסור קווירל. "חקור את הקורבן. הרבה פושעים חושבים שאם הם הקורבנות לכאורה של פשע, לא יחשדו בהם. כל כך הרבה פושעים חושבים זאת, למעשה, שכל הילאי וותיק ראה זאת עשרות פעמים."

"אתה לא מנסה ברצינות לשכנע אותי שהרמיוני -"

המורה להתגוננות הביט בהארי באחד המבטים עם העיניים המצומצמות שמשמעו שהוא טיפש.

דראקו? דראקו נחקר תחת וריטסרום - אבל ייתכן שללוציוס יש מספיק השפעה כדי להשפיע על ההילאים ש... הו.

"אתה חושב שלוציוס מאלפוי תקף את בנו שלו?" שאל הארי.

"למה לא?" אמר פרופסור קווירל ברוך. "מהעדות המתועדת של מר מאלפוי, מר פוטר, אני מסיק שזכית להצלחת-מה בשינוי העמדות הפוליטיות של מר מאלפוי. אם לוציוס מאלפוי גילה זאת לפני כן... הוא עשוי היה להחליט שהיורש שלו לשעבר הפך למעמסה."

"אני לא קונה את זה," אמר הארי בנימה שטוחה.

"אתה נאיבי בצורה גחמנית, מר פוטר. ספרי ההיסטוריה מלאים במחלוקות משפחתיות שהפכו לרצחניות, עקב גורמי אי-נוחות ואיומים פחותים בהרבה מאלה שמר מאלפוי הציב לאביו. אני מניח שמיד תאמר לי שלורד מאלפוי מאוכלי המוות עדין מכדי להביא על בנו פגיעה שכזו." קמצוץ של סרקזם עבה.

"טוב, כן," אמר הארי. "אהבה זה דבר אמיתי, פרופסור, תופעה עם השפעות ניתנות לצפייה. מוחות הם אמיתיים, רגשות הם אמיתיים, ואהבה היא חלק מהעולם האמיתי כמו תפוחים ועצים. אם תערוך תחזיות ניסיוניות בלי להתחשב באהבת הורים, יהיה לך קשה מאוד להסביר למה ההורים שלי לא נטשו אותי בבית יתומים אחרי התקרית עם הפרויקט המדעי."

המורה להתגוננות לא הגיב לזה כלל.

הארי המשיך. "ממה שדראקו אומר, לוציוס תיעדף אותו על פני הצבעות חשובות בקסמהדרין. זו ראייה משמעותית, משום שיש דרכים פחות יקרות לזייף אהבה, אם אתה פשוט רוצה לזייף אותה. וזה לא כאילו ההסתברות הפריורית שהורה יאהב את הילד שלו נמוכה. אני מניח שזה אפשרי שלוציוס פשוט מגלם את התפקיד של אב אוהב, והוא וויתר על התפקיד הזה אחרי שגילה שדראקו התרועע עם בני-מוגלגים. אבל כמו שאומרים, פרופסור, צריך להבדיל בין אפשרות לסבירות."

"פשע מוצלח אף יותר," אמר המורה להתגוננות, עדיין בנימה הרכה הזו, "אם איש לא יאמין שזה הוא."

"ואיך בכלל לוציוס יטיל לחש-זיכרון על הרמיוני מלכתחילה, בלי להפעיל את לחשי ההגנה? הוא לא פרופסור - אה, כן, אתה חושב שזה פרופסור סנייפ."

"טעות," אמר המורה להתגוננות. "לוציוס מאלפוי לא יבטח במשרת לבצע משימה כזו. אבל נניח שמורה כלשהי בהוגוורטס, אינטליגנטית מספיק כדי להטיל לחש זיכרון מוצלח אבל בלי יכולת לחימה גדולה, מבקרת בהוגסמיד. מסמטה אפלה דמותו עטוית-השחורים של מאלפוי צועדת קדימה - הוא ילך באופן אישי, עבור דבר כזה - ואומרת לה מילה יחידה."

"אימפריו."

"לגלימנס, למעשה," אמר פרופסור קווירל. "אני לא יודע אם לחשי ההגנה של הוגוורטס יופעלו בגלל מורה שחוזרת תחת השפעת קללת האימפריוס. ואם אני לא יודע, מאלפוי כנראה גם לא יודע. אבל מאלפוי הוא מליט-הכרה מושלם לכל הפחות; ייתכן שהוא מסוגל להשתמש בביאור-הכרה. ובאשר למטרה... אולי אורורה סיניסטרה; איש לא יחשוד במורה לאסטרונומיה שמסתובבת בלילה."

"או אפילו יותר מתבקש, פרופסור ספראוט," אמר הארי. "משום שהיא האדם האחרון שמישהו יחשוד בו."

המורה להתגוננות היסס לרגע. "ייתכן."

"למעשה, "אמר אז הארי, מקמט את מצחו במחשבה, "אני מניח שאתה לא יודע בעל פה מי מהמורים הנוכחיים היה בסביבה כשמר האגריד הופלל ב-1943?"

"דמבלדור לימד שינוי-צורה, קטלברן לימד חיות פלא, ווקטור לימדה כשפומטיקה," אמר מיד פרופסור קווירל. "ואני מאמין שבתשדה בבלינג, שמלמדת כיום רונות עתיקות, הייתה אז מדריכה ברייבנקלו. אבל מר פוטר, אין סיבה להניח שמישהו מלבד אתה-יודע-מי היה מעורב בעניין הזה."

הארי משך בכתפיו. "נראה שווה לשאול את השאלה, רק כדי לבדוק. בכל מקרה, פרופסור, אני מסכים שיש אפשרות שמישהו מבחוץ הפעיל ביאור-הכרה על חבר בסגל הוגוורטס - ואז הטיל עליו אובליוויאטה אחר כך, אין סיכוי שמישהו ישכח את זה. אבל אני לא חושב שלוציוס מאלפוי הוא מועמד סביר לתפקיד המושך בחוטים. אפשרי אך כלל לא סביר שכל האהבה לכאורה של לוציוס לדראקו היא רק תחושת חובה, וכל זה נעלם בענן עשן. ואפשרי אך לא סביר שכל מה שלוציוס עשה בפני הקסמהדרין היה רק העמדת פנים. הבחוץ של אנשים לא תמיד תואם לבפנים שלהם, כמו שאמרת. אבל יש ראייה אחת שלא מתאימה."

"והיא?" שאל המורה להתגוננות, עיניו עצומות למחצה.

"לוציוס ניסה לסרב למאה אלף אוניות בתמורה לחייה של הרמיוני. ראיתי עד כמה הקסמהדרין היה מופתע כשלוציוס אמר שהוא מסרב לזה על אף חוקי הכבוד. הקסמהדרין לא ציפה לזה ממנו. למה שלא פשוט ייקח את הכסף בעודו מעמיד פנים שהוא מתרעם וחורק בשיניו? לא באמת יהיה אכפת לו עד כדי כך לזרוק את הרמיוני לאזקבאן."

השתררה שתיקה. "ייתכן שהוא נסחף עם התפקיד שגילם," אמר פרופסור קווירל. "זה קורה, מר פוטר, בלהט הרגע."

"ייתכן," אמר הארי, "אבל זה עוד חוסר-סבירות שצריך לשער - וכשאתה מוסיף את זה לתירוצים הרבים שבתיאוריה, היא כבר לא יכולה להיות בראש הרשימה. עוד מישהו שאתה חושב שאני צריך לחשוב עליו, בטווח כל האפשרויות האחרות?"

שקט ארוך השתרר. עיניו של המורה להתגוננות ירדו אל ספל התה הריק שלפניהם, נראות מרוחקות בצורה יוצאת דופן.

"אני מניח שאני יכול לחשוב על חשוד אחרון," אמר המורה להתגוננות לבסוף.

הארי הנהן.

לא נראה כאילו המורה להתגוננות שם לב, הוא פשוט המשיך לדבר. "האם המנהל אמר לך משהו - אפילו רמז - על הנבואה של פרופסור טרלוני?"

"הא?" אמר הארי אוטומטית, ממיר את ההלם הפתאומי שלו להעמדת הפנים הטובה ביותר שהצליח להפיק. זו בטח לא הרמה הנכונה כדי לשטות את פרופסור קווירל אבל הארי היה בטוח שהוא לא יכול לקחת את הזמן לענות - רגע, אבל איך לעזאזל פרופסור קווירל ידע על זה - "פרופסור טרלוני ניבאה נבואה?"

"אתה היית שם לשמוע את ההתחלה," אמר פרופסור קווירל, מקמט את מצחו. "אתה צעקת לכל בית הספר שהנבואה לא יכולה להיות עליך, משום שאתה לא מגיע, אתה כבר נמצא."

הוא מגיע. זה שיקרע לגזרים את כ-

וזה כל מה שפרופסור טרלוני הספיקה לומר לפני שדמבלדור תפס אותה ונעלם.

"אה, הנבואה הזו, "אמר הארי. "סליחה! לגמרי שכחתי ממנה."

הארי חשב שהדגיש יותר מדי את ההצהרה האחרונה, והוא 80% ציפה שפרופסור קווירל יאמר, אהא, מר פוטר, מה היא הנבואה המסתורית האחרת שעשית מאמצים כאלה להכחיש -

"זוהי שטות, "אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בחדות, "אם אכן אתה אומר לי את האמת. נבואות אינן עניין פעוט. הפכתי במחשבתי על המעט ששמעתי, אבל רסיס קטן שכזה הוא פשוט מעט מדי."

"אתה חושב שזה שמגיע הוא זה שהפליל את הרמיוני?" שאל הארי. כשהתודעה שלו הקצתה השערה נוספת, נשוא לא ידוע, זה-שמגיע.

"בלי להעליב את העלמה גריינג'ר, "אמר המורה להתגוננות, מקמט את מצחו שוב, "ייתכן שחייה או מותה לא היו כה משמעותיים. אבל מישוהו כן אמור לבוא - אחד שעל פי הפרשנות שלך לא נמצא כבר - ומישוהו משמעותי כל כך, שחקן לא ידוע... מי יודע מה עוד הוא עשה?"

הארי הנהן ונאנח מנטלית, משום שהוא ייאלץ לערוך את חישוב סיכויי לורד-וולדמורט שלו שוב, עם ראייה נוספת.

פרופסור קווירל דיבר עם עיניים עצומות למחצה, מביט מבעד לחרכים. "יותר מאשר על מי הנבואה דיברה - מי נועד לשמוע אותה? נאמר שעתידות נאמרים לאלה שבכוחם לגרום להם לקרות, או למנוע אותם. דמבלדור. אני. אתה. כרביעי מרוחק, סוורוס סנייפ. אבל מבין הארבעה הללו, דמבלדור וסנייפ יהיו בנוכחותה של טרלוני פעמים רבות. אתה ואני היחידים שלא בילו זמן רב במחיצתה עד יום הראשון ההוא. אני חושב שסביר למדי שהנבואה הזו יועדה לאחד מאיתנו - לפני שדמבלדור לקח את החוזה. האם לא אמר לך דבר נוסף?" קולו של פרופסור קווירל דרש כעת. "אני חושב ששמעתי יותר מדי כוח בהכחשה הזו, מר פוטר."

"בכנות, לא, "אמר הארי. "זה בכנות פרח לי מהראש."

"אז אני מרוגז למדי בגללו, "אמר פרופסור קווירל ברכות. "למעשה, אני חושב שאני כועס."

הארי לא אמר דבר. הוא אפילו לא הזיע. זו אולי סיבה גרועה לביטחון עצמי, אבל במקרה המסוים הזה, הארי חף מפשע במקרה.

פרופסור קווירל הנהן פעם אחת, בחדות, כאילו בהכרה. "אם אין עוד דבר שצריך להיאמר בינינו, מר פוטר, אתה רשאי ללכת."

"אני יכול לחשוב על עוד חשוד, "אמר הארי. "מישהו שלא שמת ברשימה שלך בכלל. האם תנתח אותו בעבורי, פרופסור?"

השתרר עוד אחד מרגעי השתיקה הללו שהיה כמעט צליל בפני עצמו.

"באשר לחשוד הזה, "אמר פרופסור קווירל ברכות, "אני חושב שמוטב שתחקור אותו בעצמך, מר פוטר, בלי עזרתי. שמעתי בקשות כאלה בעבר, והניסיון מלמד אותי לסרב. או שאעשה עבודה טובה מדי בלהרשיע את עצמי, ואשכנע אותך שאני אשם - או שתחליט שההרשעה שלי נעשתה ביד רפה, ושאני אשם. רק אומר שלהגנתי - אצטרך סיבה טובה מאוד בהחלט לסכן את הברית השברירית שלך עם היוורש לבית מאלפוי."

"...אז אני חושש שעליי לעזוב אתכם," אמר דמבלדור בחומרה. "הבטחתי לקווירינוס... כלומר, הבטחתי למורה להתגוננות... שלא אעשה שום ניסיון לגלות את זהותו האמיתית, בעצמי או באמצעות אחרים."

"ומה גרם לך להבטיח הבטחה טיפשית שכזו, אם כך?" ירה עין-הזעם מודי.

"היה זה תנאי שלא פתוח למשא ומתן להעסקה, או כך לפחות אמר." דמבלדור העיף מבט בפרופסור מקגונגל, חיוך אירוני חולף לרגע על פניו. "ומינרונה הבהירה לי היטב שבית הספר הוגוורטס זקוק למורה ראוי להתגוננות מפני כוחות האופל השנה, אפילו אם אצטרך לגרור את גרינדלולד מנירמנגרד ולקוות שהוא זוכר לי חסד נעורים כדי שישתכנע לקחת את המשרה."

"לא ניסחתי זאת בדיוק כך -"

"ההבעה שלך אמרה זאת בעבורך, יקירתי."

ובכן ארבעתם - הארי, פרופסור מקגונגל, המורה לשיקויים, ואלאסטור מודי, הידוע גם כ-'עין-הזעם' - היו ספונים לבדם במשרד המנהל.

מוזר עד כמה משרד המנהל נראה... לא מאוזן... בלי המנהל. אם אין לכם אשף עתיק ומיובש שיגרום להכל להיראות רציני, אתם פשוט ארבעה אנשים שמנסים לערוך פגישה רצינית בעודם מוקפים בשליפציקים ביזאריים ורעשניים. גלוי לגמרי ממקום מושבו של הארי על ידית הכיסא היה חפץ בצורת חרוט קטום שהסתובב באיטיות מסביב לאור מרכזי שעמעם אך לא הסתיר; וכל פעם שהאור המרכזי פעם, המערכת השמיעה צליל וורופ-וורופ-וורופ שנשמע מרוחק בצורה מוזרה, מעומעם כאילו הגיע ממאחורי ארבעה קירות מוצקים, אף על פי שהחרוט-הקטום-המסתובב היה במרחק של מטר.

וורופ... וורופ... וורופ...

ואז ישנם הגופים הנושמים עדיין של הארי פוטר שהסתיר בפינה שקטה אחת, מנקה את הבלאגן שהיה שלו ביותר ממובן אחד. (רק גוף אחד לא היה בתוך עותק של גלימת ההיעלמות; אבל נדרש רק מאמץ ריכוז קטן לראות את העצמיים האחרים שלו מתחת לגלימה שהוא אדונה - מאמץ שהארי השתדל לא להשקיע קודם, כדי להימנע מלקבל מידע זמני מוקדם שהוא רוצה לקבוע על ידי הבחירה שלו.) הדבר העצוב היה שבשלב הזה, העובדה שהגוף שלו שכב בגלוי בפינה לא נראה מטורף בכלל. זה פשוט היה... הוגוורטס.

"בסדר," אמר מודי, נראה חמוץ למדי. מתוך שריון העור שלו הגבר המצולק הוציא תיקייה שחורה. "זה עותק של מה שהאנשים של אמיליה אספו. היא כמעט בוודאות יודעת שיש לנו את זה, אבל הכל מתחת לשולחן, זה ברור? בכל אופן -"

ומודי אמר להם שהמחלקה לאכיפת חוקי הקסם חושבת מי הוא באמת 'קווירינוס קווירל'. תלמיד הוגוורטס רגיל למראה (אם כי מובשר מספיק כך שרק בקושי לא היה מדריך ראשי) שיצא לחופשה באלבניה אחרי שסיים את לימודיו, נעלם, חזר 25 שנה לאחר מכן, ואז נקלע למלחמת הקוסמים -

"היה זה רצח בית מונרו שעשה את שמו של וולדי", אמר מודי. "עד אז הוא היה פשוט עוד קוסם אפל עם אשליות גדולה ובלטריקס בלק. אבל אחרי זה –" מודי נחר. "כל שוטה במדינה התקבץ לשרת אותו. היית מקווה שהקסמהדרין יעשה רציני, ברגע שהיה מבין שוולדי מוכן להרוג את חבריו הקדושים. וזה בדיוק מה שהממזרים עשו – קיוו שממזר אחר יהפוך לרציני. איש מהפחדנים לא רצה לצעוד קדימה. היו אלה מונרו, קראוץ', בונז, ולונגבוטום. אלה היו כמעט כל אלו במשרד הקסמים שהעזו לומר מילה שעלולה לפגוע בוולדי."

"כך הבית שלך נעשה לבית אצולה, מר פוטר, התערב קולה הרציני של פרופסור מקגונגל. "ישנו חוק עתיק לפיו אם מישהו שם קץ לבית עתיק-יומין, זה שנוקם את נקמת דמו נעשה לבית אצולה. אין ספק, בית פוטר כבר היה עתיק יותר משושלות מסוימות שנקראו עתיקות-יומין. אבל התואר שלך היה אציל של בריטניה אחרי סוף המלחמה, כהכרה בכך שנקמת את בית מונרו עתיק-היומין."

"שטף של הכרת תודה וכל זה", אמר עין-הזעם מודי בחמיצות. "זה לא החזיק מעמד, אבל לפחות ג'יימס וילי קיבלו תואר מפונפן ומדליה חסרת תועלת לקחת לקבר שלהם. אבל נשים בצד שמונה שנים של אימה מוחלטת אחרי שמונרו נעלם ורגולוס בלק – הוא היה המקור האישי של מונרו אצל אוכלי המוות, אנחנו די בטוחים – הוצא להורג על ידי וולדי. כמו סכר שנפרץ ודם ששוטף החוצה, מטביע את כל המדינה. אלבוס דמבלדור המזורגג בכבודו ובעצמו נאלץ להיכנס לנעליו של מונרו, וזה בקושי הספיק בשביל שנשרוד."

הארי הקשיב בתחושה מוזרה של חוסר-מציאותיות. חלק מזה הרגיש נכון, מתאים לתצפיות – במיוחד לנאום שפרופסור קווירל נשא לפני חג-המולד – אך עם זאת...

הם מדברים פה על פרופסור קווירל.

"אז זוהי הזהות האמיתית של פרופסור קווירל, על פי המחלקה", עין-הזעם מודי סיים את דיווחו. "עכשיו מה אתה חושב, בן?"

"טוב..." אמר הארי באיטיות. יכולה להיות מסכה מתחת למסכה. "המחשבה המתבקשת הבאה היא שה'דיוויד מונרו' הזה מת במלחמה אחרי הכל, וזה רק מישהו אחר שמעמיד פנים שהוא דיוויד מונרו שמעמיד פנים שהוא פרופסור קווירל."

"זה מתבקש?" אמרה פרופסור מקגונגל. "מרלין הקדוש..."

"באמת, ילד?" שאל עין-הזעם מודי, עינו הכחולה מסתחררת במהירות. "הייתי אומר שזה קצת... פרנואידי."

אתה לא מכיר את פרופסור קווירל, הארי לא אמר. "זו תיאוריה שקל לבדוק", אמר הארי בקול רם. "פשוט תבדוק האם המורה להתגוננות זוכר משהו מהמלחמה שדיוויד מונרו האמיתי היה יודע. אם כי אני מניח שאם הוא מגלם את התפקיד של דיוויד מונרו שמעמיד פנים שהוא מישהו אחר, יש לו תירוץ טוב להעמיד פנים שהוא מעמיד פנים שהוא לא יודע על מה אתה מדבר –"

"קצת פרנואידי", אמר הגבר המצולק, קולו עולה. "לא פרנואידי מספיק! עירנות מתמדת! תחשוב על זה, נערי – מה אם דיוויד מונרו האמיתי מעולם לא חזר מאלבניה?"

השתררה שתיקה.

"אני מבין..." אמר הארי.

"כמובן שאתה מבין," אמרה פרופסור מקגונגל. "אל תשימו לב אליי, בבקשה. אני פשוט אשב פה בשקט ואצא מדעתי."

"בעבודה מהסוג הזה, אתה לומד שישנם שלושה סוגים של קוסמי אופל," אמר מודי בנימה קודרת; השרביט שלו לא היה מכוון על איש, הוא היה בזווית קלה מטה, אבל הוא היה בידו. הוא מעולם לא עצב את ידו מהרגע שנכנס לחדר. "ישנם קוסמי אופל שיש להם שם אחד. ישנם קוסמי אופל שיש להם שני שמות. וישנם קוסמי אופל שמחליפים שמות כמו שאתה ואני מחליפים בגדים. אני ראיתי את 'מונרו' שובר שלושה אוכלי מוות כמו זרדים. אין הרבה קוסמים כל כך טובים בגיל ארבעים וחמש. דמבלדור, אולי, אבל לא הרבה אחרים."

"אולי זה נכון," אמר המורה לשיקויים מהמקום בו ארב. "אבל מה עם זה, עין-הזעם? תהא אשר תהא זהותו, מונרו בוודאי היה אויבו של אדון האופל. שמעתי אוכלי מוות מקללים את שמו אפילו אחרי שחשבו שהוא מת. הם חששו ממנו מאוד."

"כשזה נוגע למורים להתגוננות מפני כוחות האופל," אמרה פרופסור מקגונגל בקול מדוקדק, "אני מוכנה לקבל את זה ולומר תודה."

מודי הסתובב להביט בה במבט זועם. "איפה לעזאזל 'מונרו' היה כל השנים שנעלם בהן, אה? אולי הוא חשב שיוכל לעשות לעצמו שם בבריטניה בכך שיתנגד לוולדי, ונעלם בדיוק כשגילה שהוא טועה. אז למה שיחזור עכשיו, הא? מה התוכנית החדשה שלו?"

"הוא, אה..." הארי ניסה בהיסוס. "הוא אומר שהוא תמיד רצה להיות מורה דגול להתגוננות מפני כוחות האופל משום שכל הקוסמים הלוחמים הגדולים ביותר לימדו בהוגוורטס. והוא סוג של כן מורה מדהים להתגוננות מפני כוחות האופל, למעשה... כלומר, אם הוא פשוט רצה להעמיד פנים, הוא היה יכול לעשות עבודה הרבה פחות טובה..."

פרופסור מקגונגל הנהנה בנחרצות.

"נאיבי," אמר מודי בנימה שטוחה. "אני מניח שלא תהיתם אם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שלכם סידר את כל בית מונרו שיימחק?"

"מה?" קראה פרופסור מקגונגל.

"הקוסם המסתורי שלנו שומע על ילד אבוד מבית עתיק-יומין בבריטניה," אמר מודי. "נכנס לנעליו של 'דיוויד מונרו', אבל מתרחק ממשפחת מונרו האמיתית. אבל בסופו של דבר המשפחה תשים לב שמשוהו לא בסדר. אז המתחזה הזה איכשהו מעודד את וולדי למחוק את כולם - אולי מדליף סיסמה להגנות שלהם שהם נתנו לו - ואז הוא לורד בקסמהדרין!"

נראה שהתחולל קרב בתודעה של הארי בין הפלפאף אחת, שמעולם לא בטח במורה להתגוננות מלכתחילה; והפלפאף שתיים, שהיה הרבה יותר מדי נאמן לידידו של הארי, פרופסור קווירל, מכדי להאמין למשהו כזה רק משום שמודי אמר.

זה באמת קצת ברור, עם זאת, ציין החלק הסלית'ריני שלו. כלומר, אתה באמת מאמין שבנסיבות טבעיות, מישהו יסיים בתור היוורש האחרון לבית עתיק-יומין וגם לורד וולדמורט יהרוג את המשפחה שלו וגם הוא מוכרח לנקום את מות הסנסיי שלו לאומנויות לחימה? אם כבר, הייתי אומר שהוא הגזים בניסיון למצב את הזהות החדשה שלו בתור הגיבור הספרותי המושלם. דברים מהסוג הזה לא קורים בחיים האמיתיים.

זה מגיע מיתום שגדל בלי לדעת על המורשת שלו, העיר המבקר הפנימי של הארי. שיש עליו נבואה. אתה יודע, אני לא חושב שקראנו פעם סיפור על שני גיבורים שקולים בגורלם שמתחרים לראות מי קלישאתי מספיק כדי להביס את הנבל -

כן, ענה הארי המרכזי מעל לצלילי הוורופ ברקע, יש לנו חיים ממש עצובים ואתה לא עוזר.

יש רק דבר אחד לעשות בשלב הזה, אמר רייבנקלו. וכולנו יודעים מה זה, אז למה להתווכח?

אבל, השיב הארי, איך אנחנו יכולים לבדוק בצורה ניסויית האם פרופסור קווירל הוא דיוויד מונרו המקורי? כלומר, איזה מין בר-תצפית מתנהג בצורה שונה כתלות בהאם הוא דיוויד מונרו האמיתי או מתחזה?

"מה אתה רוצה שאעשה בקשר לזה, עין-הזעם?" דרשה פרופסור מקגונגל. "אני לא יכולה -"

"את יכולה," אמר הגבר המצולק, מביט בה במבט יוקד. "פשוט תפטרי את המורה המזורגג להתגוננות מפני כוחות האופל."

"אתה אומר את זה כל שנה," אמרה פרופסור מקגונגל.

"כן, ואני תמיד צודק!"

"עירנות מתמדת או לא, אלאסטור, חייבים ללמד את התלמידים!"

מודי נחר. "בה! אני נשבע שהקללה נעשית גרועה משנה לשנה, ואתם מסרבים יותר ויותר לשחרר אותם. פרופסור קווירל היקר שלך יצטרך להיות גרינדלולד במסווה כדי שיפוטר!"

"באמת?" הארי לא היה מסוגל שלא לשאול. "כלומר, האם הוא באמת יכול להיות -"

"אני בודק את התא של גרינדי כל חודשיים," אמר מודי. "הוא עדיין היה שם במרץ."

"האם האדם שבתא שלו יכול להיות מתחזה?"

"אני עושה בדיקת דם לוודא את הזהות שלו, בן."

"איפה אתה שומר את הדם שאתה משתמש בו להשוואה?"

"במקום בטוח." משהו דומה לחיוך מתח את השפתיים המצולקות. "האם שקלת את משרד ההילאים אחרי שתסיים ללמוד?"

"אלאסטור," אמרה פרופסור מקגונגל בחוסר רצון. "למורה להתגוננות באמת יש... מצב בריאותי. אני מניחה שתאמר שזה מחשיד בפני עצמו - אבל אין ביטחון שיהיה זה דבר רע שיעשה שימנע מאיתנו לחדש את העסקתו."

"כן, התנומות הקטנות שלו," אמר מודי בנימה אפלה. "אמיליה חושבת שהוא נקלע לדרכה של קללה מדרגה גבוהה. נשמע לי כמו טקס אפל שהשתבש!"

"אין לך שום הוכחה לזה!" אמרה פרופסור מקגונגל.

"הבחור יכול באותה מידה ללבוש שלט שכתוב עליו 'קוסם אופל' באותיות ירוקות זוהרות מעל הראש שלו."

"אה..." אמר הארי. זה לא נראה כמו זמן טוב במיוחד לשאול מה מר מודי חושב על עמדת ה'לא כל טקסי הקורבן הם מרושעים'. "סלח לי, אבל אמרת מקודם שפרופסור קווירל - אני מתכוון לדיוויד מונרו הישן - אני מתכוון למונרו משנות השבעים - בכל מקרה, אמרת שהאיש הזה השתמש בקללה ההורגת. מה זה אומר? האם מישו חייב להיות קוסם אופל בשביל להשתמש בה?"

מודי הניד בראשו. "אני השתמשתי בה בעצמי. כל מה שדרוש זה כוח ומצב רוח מסוים." השפתיים המחייכות חשפו שיניים. "הפעם הראשונה שהטלתי אותה הייתה על קוסם בשם גרלד גרייס, אתה יכול לשאול אותי מה הוא עשה אחרי שתסיים ללמוד בהוגוורטס."

"אבל למה אין-עליה-מחילה, אם כך?" שאל הארי. "כלומר, גם קללת החיתוך יכולה להרוג מישו. אז למה עדיף להשתמש ברדוקטו מאשר באבדה קדב-"

"סתום את הפה שלך!" אמר מודי בחדות. "מישהו עשוי להבין את זה לא נכון, שאתה אומר את הלחש הזה. אתה נראה צעיר מכדי להטיל אותו, אבל יש דבר כזה שנקרא פולימיצי. ותשובה על השאלה שלך, יש שתי סיבות שהלחש הזה בספר השחור ביותר. הסיבה הראשונה היא שהקללה ההורגת פוגעת ישירות בנשמה, והיא תמשיך להתקדם עד שתפגע באחת. דרך מגנים. דרך קירות. יש סיבה שלהילאים שנלחמו באוכלי מוות היה אסור להשתמש בה לפני חוק מונרו."

"אה", אמר הארי. "זו באמת נשמעת כמו סיבה מצוינת לאסור -"

"לא סיימתי, בן. הסיבה השנייה היא שהקללה ההורגת לא דורשת רק הרבה קסם. אתה צריך להתכוון לזה. אתה צריך לרצות שמישהו ימות, ולא למען טובת הכלל. להרוג את גרייס לא החזיר את בלייר רוש, או את ניית'ן רהפוס, או את דיוויד קפיטו. זה לא היה בשביל צדק, או כדי למנוע ממנו לעשות את זה שוב. רציתי שהוא ימות. אתה מבין עכשיו, נערי? אתה לא צריך להיות קוסם אפל כדי להשתמש בקללה הזו - אבל אתה גם לא יכול להיות אלבוס דמבלדור. ואם עצרו אותך בגלל שהרגת איתה, אין שוב הגנה."

"אני... מבין", מלמל הילד-שנשאר-בחיים. אתה לא יכול לרצות שהאדם ימות בערך אינסטרומנטלי בדרך לתוצאה חיובית עתידית, אתה לא יכול להטיל את זה אם אתה מאמין שזה רוע הכרחי, אתה צריך באמת לרצות שהוא ימות כדי שיהיה מת, בתור ערך טרמינלי בפונקציית התועלת שלך. העדפה מגולמת בקסם למוות על פני חיים, מכה ישירות במישור של כוח חיים טהור... זה באמת נשמע כמו לחש שקשה לחסום."

"לא קשה", ירה מודי. "בלתי אפשרי."

הארי הנהן בחומרה. "אבל דיוויד מונרו - או מי שלא יהיה - השתמש בקללה ההורגת נגד אוכלי מוות לפני שהם מחקו את המשפחה שלו. זה אומר שהוא היה צריך כבר לשנוא אותם? נגיד, הסיפור על אומנויות הלחימה כנראה נכון?"

מודי הניד בראשו קלות. "אחת מהאמיתות האפלות בנוגע לקללה ההורגת, בן, היא שברגע שהטלת אותה בפעם הראשונה, לא דרושה כל כך הרבה שנאה לעשות זאת שוב."

"היא פוגעת בתודעה?"

מודי הניד בראשו שוב. "לא. ההריגה היא זו שעושה את זה. רצח קורע את הנשמה - אבל זה בדיוק כמו עם הקללה החותכת. הקללה ההורגת לא סודקת את הנשמה. היא פשוט דורשת נשמה סדוקה כדי להטילה." אם הייתה הבעה עצובה על הפנים המצולקות, היא לא ניתנה לקריאה. "אבל זה לא אומר לנו הרבה על מונרו. אלה

כמו דמבלדור שלעולם לא יוכלו להטיל את הקללה כל חייהם, משום שהם לעולם לא ייסדקו לא משנה מה – הם הנדירים, נדירים מאוד. דרוש רק סדק קטן.”

בחזה של הארי הייתה תחושה כבדה ומוזרה. הוא תהה מה זה בדיוק אומר, שלילי פוטר ניסתה להטיל על לורד וולדמורט את הקללה ההורגת בנשימתה האחרונה. אבל זה בטח נסלח, זה נכון וטוב שאם תשנא את הקוסם האפל שבא להרוג את התינוק שלה, לועג לה על שהיא לא יכולה לעצור אותו. יש משהו לא בסדר בך כהורה אם אתה לא יכול להטיל אבדה קדברה במצב כזה. ושום לחש אחר לא היה חודר את המגינים של אדון האופל; אתה מוכרח לפחות לנסות לשנוא את אדון האופל מספיק כדי לרצות שימות כדי שימות, אם זו הדרך היחידה להציל את התינוק שלך.

דרוש רק סדק קטן...

”מספיק,” אמרה פרופסור מקגונגל. ”מה אתה רוצה שנעשה?”

חיובו של מודי התעוות. ”טיפטרי מהמורה להתגוננות וטראי אם כל הצרות שלך נעלמות באורח מסתורי. אני מתערב איתך על אונייה שזה מה שיקרה.”

פרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא סובלת. ”אלאסטור – אבל – האם אתה תעביר את השיעורים –”

”הא! אמר מודי. ”אם אי פעם אומר כן לשאלה הזו, תבדקו אותי לפולימיצי, משום שזה לא אני.”

”אני אבחן את זה בצורה ניסויית,” אמר הארי. ואז, כשכולם הביטו בו, ”אני אשאל את פרופסור קווירל שאלה שדיויד מונרו האמיתי היה יודע – כמו מי עוד היה בסלית’רין במחזור של 1945, או משהו כזה – בתקווה שזה לא יעורר חשד. זו לא תהיה הוכחה חותכת, הוא היה יכול ללמוד את התפקיד, אבל זו תהיה ראייה. אבל עדיין, מר מודי, אפילו אם פרופסור קווירל הוא לא מונרו המקורי, אני לא בטוח שלהיפטר ממנו זו פעולה חופשית. הוא הציל את חיי פעמיים –”

”מה? דרש מודי. ”מתי? איך?”

”פעם אחת כשהפיל חבורה של מכשפות שזימנו אותי לעבר הקרקע, פעם אחת כשהבין שהסוהרסן שואב אותי דרך השרביט שלי. ואם פרופסור קווירל לא היה זה שסידר את דראקו מאלפוי, אז הוא הציל את חיי, והעניינים היו גרועים בהרבה אם לא היה עושה זאת. אם המורה להתגוננות לא עומד מאחורי זה – הוא לא מישו שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו פשוט להיפטר ממנו.”

פרופסור מקגונגל הנהנה בתקיפות.

השערה: סוורוס סנייפ

(ה-8 באפריל, 1992, 9:03 בערב)

הארי ופרופסור מקגונגל עמדו כעת על המדרגות המסתובבות לאיטן, פונות מבלי לרדת; או לפחות הארי אחד עמד על המדרגות הללו – שלושת העצמיים האחרים שלו נותרו מאחור במשרד המנהל.

"אני יכול לשאול אותך שאלה פרטית?" שאל הארי, אחרי שחשב שהתרחקו מספיק כדי שלא יישמעו. "ובמיוחד, פרטית ביחס למנהל."

"כן", אמרה פרופסור מקגונגל, לא ממש נאנחת. "אם כי אני מקווה שאתה מבין שאני לא יכולה לעשות שום דבר שמתנגש עם החובות שלי ל-"

"כן", אמר הארי, "על זה בדיוק אני צריך לשאול אותך. לפני הקסמהדרין, כשלוציוס מאלפוי אמר שהרמיוני לא שייכת לבית פוטר ושהוא לא ייקח את הכסף, את אמרת להרמיוני איך להישבע את השבועה. אני רוצה לדעת, אם משהו כזה יעלה שוב, האם המחויבות הראשונה שלך היא לתלמידת הוגוורטס הרמיוני גריינג'ר, או לראש מסדר עוף-החול, אלבוס דמבלדור."

מפרופסור מקגונגל נראתה כאילו מישהו הכה אותה בפנים עם מחבת בישול מברזל יצוק, לפני כמה דקות, והרגע נאמר לה שמישהו עומד לעשות זאת שוב, ושאסור לה להירגע.

הארי נרתע קצת בעצמו. מתישהו לאורך הדרך הוא צריך לאמץ לעצמו הרגל לא לנסח דברים בצורה הכי קשה שאפשר.

הקירות הסתובבו סביבם, מאחוריהם, ואיכשהו, הם ירדו.

"הו, מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל בנשיפה איטית. "הלזואי שלא היית שואל אותי שאלות כאלה... הו, הארי, לא חשבתי אז, כלל לא. רק ראיתי הזדמנות לעזור לעלמה גריינג'ר ו... כן מויינתי לגריפינדור, אחרי הכל."

"יש לך הזדמנות לחשוב עכשיו", אמר הארי. זה לא יצא כמו שצריך, אבל הוא מוכרח לומר זאת בכל מקרה, משום ש - "אני לא מבקש ממך להיות נאמנה לי. אבל אם את יודעת - אם את כן בטוחה - מה תעשי כשזה מגיע לתלמיד הוגוורטס חף מפשע מול מסדר עוף-החול בפעם השנייה..."

אבל פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "אני לא בטוחה", לחשה המורה לשינוי-צורה. "אני לא יודעת אם הייתה זו הבחירה הנכונה אפילו אז. אני מצטערת. אני לא יכולה להחליט דברים נוראים כאלה!"

"אבל את תעשי משהו אם זה יקרה שוב", אמר הארי. "חוסר בחירה היא גם בחירה. את לא יכולה פשוט לדמיין שאת עושה בחירה מיידית?"

"לא", אמרה פרופסור מקגונגל, נשמעת מחוזקת מעט; והארי הבין שהוא הציע לה בטעות דרך החוצה. המילים הבאות של הפרופסור איששו את חששותיו. "בחירה נוראה שכזו, מר פוטר - אני חושבת שמוטב שלא אבחר עד שאהיה מוכרחה."

הארי נאנח אנחה מנטאלית. הוא הניח שאין לו זכות לצפות מפרופסור מקגונגל לומר משהו אחר. בדילמה מוסרית שבה אתה מפסיד משהו כן או כן, לעשות את הבחירה ירגיש רע כן או כן, אז אתה יכול לחסוך לעצמך זמנית מעט כאב מנטלי בכך שתסרב להחליט. במחיר של לא להיות מסוגל לתכנן שום דבר מראש, ובמחיר של הטייה עצומה לטובת חוסר פעולה או להמתין עד שיהיה מאוחר מדי... אבל אתה לא יכול לצפות ממכשפה לדעת את זה. "בסדר", אמר הארי.

אם כי זה לא היה בסדר, לא באמת. דמבלדור אולי ירצה שהחוב יוסר, גם פרופסור קווירל ירצה שהארי לא יימצא בחוב הזה. ואם המורה להתגוננות הוא באמת דיוויד מונרו, or could convincingly appear to be, David Monroe, אז לורד וולדמורט לא השמיד את בית מונרו, טכנית. ובמקרה כזה מישהו עשוי להעביר

החלטה בקסמהדרין שמבטלת את מעמד האצולה של בית פוטר, שניתן לו על שנקם את חורבנו של בית מונרו עתיק-היומין.

ובמקרה כזה, שבועת האמונים של הרמיוני לבית פוטר תהיה בטלה ומבוטלת.

או אולי לא. הארי לא ידע דבר על העניינים החוקיים, במיוחד לא האם בית פוטר יקבל את הכסף במזרה אם מישהו יצליח לשלוח את הרמיוני לאזקבאן. רק בגלל שאיבדת משהו, אין זה אומר שהתשלום חוזר אליך, מבחינה חוקית. הארי לא היה בטוח והוא לא העז לשאול פרקליט קסום...

...יהיה נחמד להיות מסוגל לבטוח בלפחות מבוגר אחד שייקח את הצד של הרמיוני במקום את זה של דמבלדור, אם עניין כזה יאיים לעלות שוב.

המדרגות עליהן עמדו חדלו מלהסתובב, והם ניצבו לפני הגבים של גרגויילי האבן הגדולים, שזזו הצידה ברעש, חושפים את המסדרון.

הארי צעד החוצה -

יד תפסה בכתפו של הארי.

"מר פוטר, אמרה פרופסור מקגונגל בקול נמוך, "למה אמרת לי לפקוח עין על פרופסור סנייפ?"

הארי הסתובב שוב.

"אמרת לי לפקוח עין, ולראות אם הוא השתנה, המשיכה פרופסור מקגונגל, נימת קולה מלאה דחיפות. "למה אמרת את זה, מר פוטר?"

לקח להארי רגע, בשלב זה, לחשוב לאחור ולהיזכר למה באמת אמר את זה. הארי ונוויל הצילו את לסאת' לסטריינג' מבריונים, ואז הארי התעמת עם סוורוס במסדרון ואז, לפחות על פי מילותיו של המורה לשיקויים, 'כמעט מת' -

"גיליתי משהו שגרם לי לדאוג, אמר הארי לאחר רגע. "ממישהו שהכריח אותי להבטיח שלא אספר לאיש." סוורוס הכריח את הארי להבטיח שלא יחלוק את השיחות שלהם עם איש, והארי עדיין היה כבול על ידי ההבטחה הזו.

"מר פוטר -" החלה פרופסור מקגונגל, ואז נשפה, הבזק החדות נעלם במהירות כמו שהופיע. "לא משנה. אם אינך יכול לומר, אינך יכול לומר."

"למה את שואלת?" שאל הארי.

פרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא מהססת -

"בסדר, אני אהיה ספציפי יותר, אמר הארי. אחרי שפרופסור קווירל עשה את זה לו כמה פעמים, הארי התחיל לקלוט את זה. "איזה שינוי כבר ראית בפרופסור סנייפ שאת מנסה להחליט האם לספר לי עליו?"

"הארי -" המורה לשינוי-צורה אמרה, ואז סגרה את פיה.

"ברור שאני יודע משהו שאת לא יודעת", אמר הארי בסיוע. "את רואה, זו הסיבה שאנחנו לא תמיד יכולים לדחות ניסיון לבחור בדילמות המוסריות הנוראיות שלנו."

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה, נשמה נשימה עמוקה, צבטה את גשר אפה כמה פעמים. "בסדר", היא אמרה. "זה דבר עדין... אבל מדאיג. איך אני יכולה לנסח את זה... מר פוטר, האם קראת הרבה ספרים שילדים צעירים לא אמורים לקרוא?"

"קראתי את כולם."

"כמובן שקראת. טוב... אני לא ממש מבינה את זה בעצמי, אבל מאז שסוורוס מועסק בבית הספר הזה, משחר לטרף בגלימה המוכתמת האיומה הזו, ישנו סוג מסוים של נערות שבוהות בו בעיניים כלות -"

"את אומרת את זה כאילו זה דבר רע?" אמר הארי. "כלומר, אם יש משהו שכן הבנתי מהספרים הללו הוא שאתה לא אמור להטיל ספק בהעדפות של אנשים."

פרופסור מקגונגל הביטה בהארי במבט מאוד מוזר.

"כלומר", אמר הארי שוב, "ממה שקראתי, כשאיה קצת יותר מבוגר יש משהו כמו 10% סיכוי שאני אחשוב שפרופסור סנייפ מושך, והדבר החשוב בשבילי הוא פשוט לקבל את מה שאני -"

"בכל מקרה, מר פוטר, סוורוס תמיד היה אדיש לחלוטין למבטים של הנערות הצעירות הללו. אבל עכשיו -" פרופסור מקגונגל נראתה כאילו הבינה משהו פתאום, והרימה את ידיה להתרות, "אנא אל תטעה בכוונתי, פרופסור סנייפ בהחלט לא ניצל אף אחת מהמכשפות הצעירות! בהחלט לא! הוא מעולם לא חייך לעבר אחת מהן, לא ששמעתי. הוא אמר לנערות הצעירות להפסיק לבהות בו. ואם הן ממשיכות לבהות בו, הוא מסב את מבטו. זאת ראיתי במו עיניי."

"אה..." אמר הארי. "סליחה, אבל זה שקראתי את הספרים הללו לא אומר שהבנתי אותם. מה כל זה אומר?"

"שהוא מבחין", אמרה פרופסור מקגונגל בקול נמוך. "זה דבר עדין, אבל כעת משראיתי זאת, אני משוכנעת. זה אומר... אני חוששת מאוד... שהקשר שהחזיק את סוורוס לאלבוס... אולי נחלש, או אפילו נשבר."

... = 2 + 2

"סנייפ ודמבלדור?" ואז הארי שמע את המילים שיצאו מפיו והוסיף במהירות, "לא שיש משהו רע בזה -"

"לא!" אמרה פרופסור מקגונגל. "הו, for pity's sake - אני לא יכולה להסביר לך את זה, מר פוטר!"

האסימון נפל לבסוף.

הוא עדיין היה מאוהב באימא שלי?

זה היה משהו בין עצוב בצורה יפהפיה, ועלוב, במשך חמש שניות לפני שהאסימון השלישי נפל.

כמובן, זה היה לפני שנתתי לו עצות מועילות במערכות יחסים רומנטיות.

"אני מבין", אמר הארי בזהירות לאחר כמה רגעים. יש זמנים שבהם לומר 'אופס' פשוט לא מספיק. "את צודקת, זה לא סימן טוב."

פרופסור מקגונגל כיסתה את פניה בידיה. "מה שאתה חושב עליו, ואני מבטיחה לך שזה גם טעות, אני לא רוצה לשמוע על זה, לעולם."

"אז..." אמר הארי. "אם, כמו שאמרת, הקשר שהחזיק את פרופסור סנייף לדמבלדור באמת נשבר... מה הוא יעשה?"

שתיקה ארוכה השתררה.

מה הוא יעשה?

מינרווה הורידה את ידיה, מביטה מטה אל פניו המורמות של הילד-שנשאר-בחיים. שאלה פשוטה אחת לא הייתה אמורה לגרום לה כזו מצוקה. היא הכירה את סוורוס במשך שנים; שניהם התחברו, בצורה מוזרה, על ידי הנבואה ששניהם שמעו. אם כי מינרווה חשדה, ממה שידעה על חוקי הנבואות, שהיא רק שמעה אותה במקרה. היו אלה מעשיו של סוורוס שהביאו להגשמת הנבואה. והאשמה, שברון הלב שנבע מההחלטה הזו, עינה את המורה לשיקויים במשך שנים. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מי היה סוורוס בלעדי זה. התודעה שלה הייתה ריקה כשניסתה לדמיין; המחשבות שלה קלף חלק.

בוודאי שסוורוס אינו הגבר שהיה פעם, האדם הכועס והשוטה שהביא את הנבואה לוולדמורט בתמורה לקבלה לאוכלי המוות. היא הכירה אותו במשך שנים, ובוודאי סוורוס כבר אינו האדם הזה...

האם היא באמת מכירה אותו בכלל?

האם מִי־שהו ראה אי פעם את סוורוס סנייף האמיתי?

"אני לא יודעת," אמרה פרופסור מקגונגל לבסוף. "אני באמת לא יודעת כלל. אני לא יכולה לדמיין אפילו. האם אתה יודע על כך משהו, מר פוטר?"

"אה..." אמר הארי. "אני חושב שאני יכול לומר שהראיות שלי מצביעות לאותו כיוון כמו שלך. כלומר, הן מגדילות את הסבירות שפרופסור סנייף כבר לא מאוהב באימא שלי."

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה. "אני מרימה ידיים."

"אני לא יודע על שום דבר רע שעשה חוץ מזה, עם זאת," הוסיף הארי. "אני מניח שהמנהל אישר לך לשאול אותי על זה?"

פרופסור מקגונגל הסבה ממנו את פניה, מביטה בקיר. "בבקשה אל, הארי."

"בסדר," אמר הארי, ופנה ומיהר אל המסדרונות, שומע את פרופסור מקגונגל הולכת לאט יותר בעקבותיו, ואת קול הרעם של הגרגויילים שחוזרים למקומם.

היה זה בבוקר שאחרי הבא, במהלך שיעור שיקויים, ששיקוי העמידות לקור של הארי גלש מהקדרה שלו בקצף ירוק וריח מחליא מעט, ופרופסור סנייף, נראה יותר מיואש מנגעל, אמר להארי להישאר אחרי השיעור. להארי

היו חשדות משלו בנוגע לעניין הזה, וברגע ששאר התלמידים יצאו – הרמיוני, כהרגלה בימים האחרונים, הייתה הראשונה לצאת מהדלת – הדלת נטרקה וננעלה מאחורי התלמידים העוזבים.

”אני מתנצל על שהרסתי את השיקוי שלך, מר פוטר, ” אמר בשקט סוורוס סנייפ. על פניו הייתה הבעה מוזרה שהארי ראה רק פעם אחת לפני כן, במסדרון, לפני זמן מה. ”זה לא יבוא לידי ביטוי בציון שלך. אנא שב.”

הארי התיישב ליד שולחנו, ממלא את הזמן בניקוי עוד קצת מהכתם הירוק שעל משטח העץ, בעוד המורה לשיקויים אומר כמה לחשי פרטיות.

כשהמורה לשיקויים סיים, הוא דיבר שוב. ”אני... לא יודע כיצד לגשת לנושא, מר פוטר, אז פשוט אומר זאת... לפני הסוהרסן, השגת מחדש את זיכרון הלילה שבו מתו הורייך?”

הארי הנהן בשתיקה.

”אם... אני יודע שזה לא זיכרון נעים, אבל... אם תוכל לספר לי מה קרה...?”

”למה?” שאל הארי. קולו היה רציני, בהחלט לא לועג לפנים המפצירות שהארי מעולם לא ציפה לראות מהאיש הזה. ”אני לא חושב שזה יהיה משהו נעים גם בשבילך, פרופסור –

קולו של המורה לשיקויים היה כמעט לחישה. ”דמיינתי זאת כל לילה בעשר השנים האחרונות.”

אתה יודע, אמר הצד הסלית'ריני של הארי, יכול להיות שזה לא רעיון כזה טוב לתת לו סגירת מעגל, אם הנאמנויות מבוססות-האשמה שלו כבר רעועות –

שתוק. נדחה.

זה לא משהו שהארי באמת יכול לסרב לו. הוא קיבל הצעה אחת מהצד הסלית'ריני שלו, וזה הכל.

”האם תאמר לי בדיוק איך יצא ששמעת את הנבואה?” שאל הארי. ”אני מצטער שאני עושה מזה עסקה, אני כן אספר לך אחר כך, אלא שזה יכול להיות ממש חשוב –

”אין הרבה לומר. באתי להתראיין על ידי סגנית המנהל לתפקיד המורה לשיקויים, ולכן המתנתי מחוץ לחדר בפונדק ראש החזיר כשהמועמדת לפניי, סיביל טרלוני, באה לתפקיד המורה לגילוי-עתידות. ברגע שטרלוני סיימה לדבר ברחתי, זונח את ההזדמנות שלי ללמד בהוגוורטס, והלכתי לאדון האופל.” פניו של המורה לשיקויים היו מתוחות וקפוצות. ”אפילו לא עצרתי לחשוב מדוע החידה הזו נפלה לידיי, לפני שמכרתי אותה לאחר.”

”ריאיון עבודה?” אמר הארי. ”שבו אתה ופרופסור טרלוני במקרה הגשתם את מועמדותכם, ופרופסור מקגונגל ראינה? זה נראה... כמו צירוף מקרים גדול למדי...”

”חוזים הם כלי המשחק של הזמן, מר פוטר. צירוף מקרים נמצא מתחתיהם, והם מעליו. אני הייתי זה שנועד לשמוע את הנבואה ולהפוך לשוטה שלה. נוכחותה של מינרובה לא שינתה את מה שקרה. לא היה שום לחש זיכרון כמו שחשבת, אני לא יודע מדוע חשבת זאת, אבל לא היה שום לחש זיכרון, לא יכול להיות שום לחש זיכרון. לקול של חוזה יש איכות, אניגמה שאפילו ביאור-הכרה לא יכול לחלוק, איך אפשר להטמיע זאת בזיכרון מזויף? אתה חושב שאדון האופל יאמין למילים שלי? אדון האופל לקח את תודעתי וראה את התעלומה, אפילו אם לא היה מסוגל לאחוז בה, וכך הוא ידע שהנבואה אמיתית. אדון האופל היה יכול להרוג אותי שם, אחרי שלקח את מה שרצה – הייתי שוטה בהחלט שהלכתי אליו – אבל הוא ראה בי משהו שאני לא מכיר, ולקח

אותי לאוכלי המוות, אם כי בתנאים שלו ולא בשלי. כך גרמתי לכך, גרמתי להכל, מראשית עד אחרית, תמיד במעשיי שלי. "קולו של סוורוס נעשה ניחר למדי, פניו היו מלאות בכאב חשוף. "כעת אמור לי, בבקשה, כיצד לילי מתה?"

הארי בלע את רוקו פעמיים, והחל לשחזר.

"ג'יימס פוטר צעק לילי לברוח איתי, שהוא יעכב את אתה-יודע-מי."

"אתה-יודע-מי אמר - "הארי עצר, צמרמורות עוברות על עורו, שריריו שלו מתכווצים כאילו הוא מתכוונן להתקף. הזיכרון חזר בעוצמה, מלווה בקור ובאפלה. "הוא השתמש... בקללה ההורגת... ואז הוא עלה למעלה איבשהו, אני חושב שהוא בטח עף, אני לא זוכר צעדים על המדרגות או משהו כזה... ואז אימא שלי אמרה, 'לא, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!' או משהו כזה, ואדון האופל - הקול שלו היה כל כך גבוה, כמו מים ששורקים מקומקום רק קר - אדון האופל אמר - "

זוזי הצידה, אישה! לא בשבילך באתי, אלא בשביל התינוק.

המילים היו ברורות מאוד בזיכרונו של הארי.

"- הוא אמר לאימא שלי לזוז מהדרך, שהוא בא רק בשבילי, ואימא שלי התחננה לרחמים, ואדון האופל אמר - "

אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס.

"- שהוא נדיב ושהוא נותן לה הזדמנות לברוח, אבל הוא לא יטרח להילחם בה, ושאפילו אם היא תמות, היא לא יכולה להציל אותי - "קולו של הארי היה לא יציב, "- אז היא צריכה לזוז לו מהדרך. ואז אימא שלי התחננה בפני אדון האופל שיקח את חייה במקום את שלי - ואדון האופל - אדון האופל אמר לה - והקול שלו היה נמוך יותר אז, כאילו הוא מפסיק פוזה - "

טוב ויפה, אני מקבל את העסקה.

"- הוא אמר שהוא מקבל את ההצעה שלה, ושהיא צריכה לעזוב את השרביט שלה כדי שיוכל להרוג אותה. ואז אדון האופל חיכה, פשוט חיכה. אני, אני לא יודע מה לילי פוטר חשבה, זה לא היה הגיוני מלכתחילה אפילו, מה שהיא אמרה, זה לא כאילו אדון האופל יהרוג אותה ואז פשוט ילך, כשהוא בא לשם בשבילי. לילי פוטר לא אמרה כלום, ואז אדון האופל התחיל לצחוק עליה וזה היה נורא ואז - ואז היא ניסתה סוף סוף את הדבר היחיד שלא היה לנטוש אותי או פשוט לוותר ולמות. אני לא יודע אם היא הייתה יכולה אפילו, אם הקסם היה עובד עבודה, אבל כשאתה חושב על זה, היא היתה חייבת לנסות. הדבר האחרון שאימא שלי אמרה היה 'אבדה ק-' אבל אדון האופל התחיל את הקללה שלו ברגע שאמרה 'אב' והוא אמר את זה בפחות מחצי שנייה והיה הבזק של אור ירוק ואז - ואז - ואז - "

"זה מספיק."

לאט, כמו גופה שצפה אל פני המים, הארי חזר מאיפה שהיה.

"זה מספיק," אמר המורה לשיקויים בקול ניחר. "היא מתה... לילי מתה בלי כאב, אם כך? אדון האופל... לא עשה לה שום דבר, לפני שמתה?"

היא מתה בחושבה שנכשלה, ושאדון האופל הולך להרוג את התינוק שלה. זה פָּאָב.

"הוא - אדון האופל לא עינה אותה -" אמר הארי. "אם זה מה שאתה שואל."

מאחורי הארי, הדלת נפתחה.

הארי עזב.

היה זה יום שישי, ה-10 באפריל, 1992.

פרק 87

מודעות נהנתנית

יום חמישי, 16 באפריל, 1992.

בית הספר היה כמעט נטוש כעת, תשע-עשיריות מהתלמידים חזרו הביתה לחופשת חג הפסחא, כמעט כל מי שהכירה לא היה. סוזן נשארה משום שהדודה-רבא שלה הייתה עסוקה, גם רון נשאר מסיבות שלא ידעה - אולי משפחת וויזלי ענייה עד כדי כך שלהאכיל את כל הילדים לשבוע נוסף זה עול משמעותי? אבל הכל היה בסדר בסוף, משום שרון וסוזן היו בערך היחידים שנותרו שעדיין דיברו איתה. (לפחות מאלה שהיא רצתה לדבר איתם. לבנדר הייתה נחמדה אליה, וטרייסי הייתה, אמ, טרייסי, אבל לבלות שעה פנויה עם אף אחת מהן זה לא מרגיע; ובכל מקרה, שתיהן לא נשארו לחופשת הפסחא.)

אם היא לא יכולה ללכת הביתה - והיא לא יכולה ללכת הביתה, שיקרו להורים שלה ואמרו להם שיש לה אבעבועות זוהרות - אז טירת הוגוורטס כמעט-ריקה זה הדבר השני הכי טוב.

היא אפילו יכולה לבקר בספריה בלי שאנשים יבהו בה, משום שלא היו שיעורים ואף אחד לא ניסה לעשות שיעורי בית.

תהיה זו טעות לחשוב שהרמיוני טיילה במסדרונות ובכתה כל היום. הו, היא בכתה הרבה ביומיים הראשונים, כמובן, אבל יומיים זה מספיק. היו חלקים בספרים של הארי שדיברו על זה שאפילו אנשים ששותקו בתאונות דרכים לא היו אומללים כמו שציפו, שישה חודשים לאחר מכן, בדיוק כמו שזוכי לוטו לא היו מאושרים כמו שציפו. אנשים התאימו את עצמם, רמת האושר שלהם חזרה לנקודה הקבועה, החיים המשיכו.

צל נפל על הרמיוני הקוראת והיא הסתובבה, השרביט שהוסתר בחיקה עולה ישר אל פניו המופתעות של -

"סליחה!" אמר הארי פוטר, מרים במהירות את כפות ידיו להראות שידו השמאלית ריקה, וידו הימנית מחזיקה בנרתיק קטיפה אדומה קטן. "סליחה. לא התכוונתי להבהיל אותך."

השתררה שתיקה איומה, פעימות הלב שלה מתגברות וכפות ידיה מתחילות להזיע, כשהארי פוטר פשוט הביט בה. היא כמעט רצתה לדבר איתו, בבוקר הראשון של שארית חייה; אבל כשירדה לארוחת הבוקר הארי פוטר נראה כל כך נורא - אז היא לא התיישבה לידו בשולחן ארוחת הבוקר, פשוט אכלה בשקט בבועה של אף-אחד-לא-יושב לידה, וזה היה נורא, אבל הארי לא בא אליה, והיא... פשוט לא דיברה איתו מאז. (לא קשה להימנע מכולם, אם את נמנעת מחדר המועדון של רייבנקלו, ובורחת משיעורים לפני שמישהו מספיק לדבר איתך.)

ומאז היום ההוא היא תהתה מה הארי חושב עליה עכשיו - אם הוא שונא אותה בגלל שגרמה לו לאבד את כל כספו - או אם הוא באמת מאוהב בה וזו הסיבה שעשה זאת - או אם וויתר על התקווה שתעמוד בקצב שלו משום שהיא לא יכולה להפחיד סוהרסנים - היא לא יכולה להתמודד איתו עכשיו, פשוט לא. עברו עליה לילות ללא שינה במחשבה מה הארי חושב עליה עכשיו, והיא פחדה, והיא נמנעה מהילד שבזבז את כל כספו כדי להציל אותה, והיא היתה דבר נורא, בזוי וכפוי טובה ואדם איום -

ואז עיניה ירדו מטה וראו שהארי הכניס את ידו לנרתיק הקטיפה האדומה והוציא ממתק עטוף בנייר אדום בצורת לב, והמוח שלה נמס כמו שוקולד שהושאר בשמש.

"עמדתי לתת לך עוד מרחב," אמר הארי פוטר, "אלא שקראתי על התיאוריות של קריטץ' על הדוניסטיות ועל איך לאמן את היונה הפנימית שלך ואיך משוברים מידיים קטנים, חיוביים ושליילים, שולטים בסתר ברוב מה שאנחנו באמת עושים, וחשבתי שיכול להיות שאת נמנעת ממני משום שלראות אותי גורם לך לחשוב על דברים שמרגישים כמו קישורים שליליים, ואני ממש לא רוצה לתת לזה להימשך עוד בלי לעשות עם זה משהו, אז לקחתי שקית שוקולדים מהתאומים וויזלי ואני הולך לתת לך אחד כל פעם שאת רואה אותי כחיזוק חיובי אם זה בסדר מבחינתך –"

"תנשום, הארי," אמרה הרמיוני בלי לחשוב.

הייתה זו המילה הראשונה שאמרה לו מאז יום המשפט.

השניים הביטו זה בזה.

הספרים הביטו בהם מהמדפים מסביבם.

הם הביטו זה בזה זמן מה נוסף.

"את אמורה לאכול את השוקולד," אמר הארי, מושיט את הממתק בצורת הלב כמו מתנה ליום האהבה. "אלא אם פשוט לקבל שוקולד זה מספיק בתור חיזוק חיובי, ובמקרה כזה את בטח צריכה לשים אותו בכיס שלך או משהו."

היא ידעה שאם תנסה לדבר שוב היא תיכשל, אז היא לא ניסתה.

ראשו של הארי נשמט מעט. "האם את שונאת אותי עכשיו?"

"לא!" היא אמרה. "לא, אל תחשוב ככה, הארי! פשוט – פשוט – פשוט הכל!" היא הבינה שהשרביט שלה עדיין מופנה כלפי הארי, והיא הנמיכה אותו. היא ניסתה מאוד לא לפרוץ בדמעות. "הכל!" היא חזרה, ולא הצליחה למצוא משהו טוב יותר לומר, אף על פי שהייתה משוכנעת שהארי רצה להגיד לה להיות ספציפית.

"אני חושב שאני מבין," אמר הארי בזהירות. "מה את קוראת?"

לפני שהספיקה לעצור אותו, הארי התכופף מעל שולחן הספרייה לראות את הספר שקראה, מטה את ראשו לפני שהספיקה לחשוב להזיז את הספר –

הארי בהה בדף הפתוח.

"הקוסמים העשירים בעולם ואיך הם נהיו כאלה," קרא הארי את כותרת הספר מהשוליים העליונים. "מספר ששים וחמש, סר גארט', בעלים של חברת תחבורה שניצחה במלחמות היבוא-יצוא של המאה ה-19... מונופול על OT3... אני מבין."

"אני מניחה שאתה הולך לומר לי שאני לא צריכה לדאוג לשום דבר ושאתה תסדר את הכל?" זה יצא חריף יותר ממה שהתכוונה, והיא הרגישה עוד דקירת אשמה על כך שהיא אדם נורא.

"נה," אמר הארי, נשמע עולץ בצורה מוזרה. "אני יכול לדמיין את עצמי בנעליים שלך מספיק טוב כדי לדעת שאם את היית משלמת מלא כסף כדי להציל אותי, אני הייתי מנסה להחזיר לך. הייתי יודע שזה מטופש במובן מסוים, ועדיין הייתי מנסה להחזיר לך הכל בעצמי. אין שום סיכוי שאני לא אבין את זה, הרמיוני."

פניה של הרמיוני התכווצו והיא הרגישה לחות בזוויות עיניה.

"עם זאת, תני לי להזהיר אותך," הארי המשיך, "אני עשוי לפתור את החוב ללוציוס בעצמי אם אמצא דרך לעשות את זה לפניך, יותר חשוב לסדר את זה כמה שיותר מהר מאשר מי מאיתנו מסדר את זה. משהו מעניין בינתיים?"

שלושה-רבעים ממנה רצו במעגלים והתנגשו בעצים כשניסתה להבין את ההשלכות של מה שהארי אמר כרגע (האם הוא עדיין מכבד אותה כגיבורה? או שזה אומר שהוא חושב שהיא לא יכולה לעשות את זה בעצמה?) ובינתיים חלק הרבה יותר הגיוני מהרמיוני דפדף בספר לעמוד 37 שבו היה הדבר המבטיח ביותר שראתה עד כה (אם כי בדמיון שלה היא תמיד עשתה את זה בעצמה והפתיעה לגמרי את הארי) -

"חשבתי שזה נראה מעניין למדי," אמר קולה.

"מספר ארבע עשרה, 'קרוזייר', שם אמיתי לא ידוע," קרא הארי. "וואו, זה... כובע המגבעת המשובץ הצעקני ביותר שראיתי מימי. עושר, לפחות שש מאות אלף אוניות... אז בערך שלושים מיליון פאונד, לא מספיק להפוך מוגל למפורסם, אבל טוב מספיק בשביל אוכלוסיית הקוסמים הקטנה, אני מניח. על פי השמועה, השם הבדוי המודרני של ניקולס פלאמל בן השש-מאות, הקוסם היחיד שהידוע בכך שהצליח בתהליך האלכימי המסובך להפליא של יצירת אבן החכמים, שמאפשרת הפיכה של מתכות בסיסיות לזהב או לכסף... בנוסף לסם החיים שמאריך בלי הגבלה את הנעורים והבריאות של המשתמש... אממ, הרמיוני, זה נראה כמו זיוף ברור."

"קראתי עוד איזכורים לניקולס פלאמל," אמרה הרמיוני. "עלייתן ונפילתן של אומנויות האופל טוען שהוא אימן בסתר את דמבלדור להילחם בגרינדלוולד. יש הרבה ספרים שמתייחסים לסיפור הזה ברצינות, לא רק הספר הזה... אתה חושב שזה טוב מכדי להיות אמיתי?"

"לא, ברור שלא," אמר הארי. הארי משך את הכיסא שלידה והתיישב במקומו הקבוע לימינה, כאילו מעולם לא עזב; היא נאלצה לבלוע קול שעלה בגרונה. "הרעיון של 'טוב מכדי להיות אמיתי' הוא לא היסק סיבתי, היקום לא בודק האם התוצאה של המשוואות 'טובה מדי' או 'רעה מדי' לפני שהוא מתיר אותה. אנשים חשבו פעם שמטוסים וחיסונים לאבעבועות שחורות זה טוב מכדי להיות אמיתי. מוגלגים גילו דרכים להגיע לכוכבים אחרים בלי להשתמש בקסם, ואת ואני יכולים להשתמש בשרביטים שלנו בשביל לעשות דברים שפיזיקאים מוגלגים חושבים שהם בלתי אפשריים פשוטו כמשמעו. אני אפילו לא יכול לדמיין מה חוקי הקסם האמיתיים יוכלו לעשות."

"אז מה הבעיה אם כך?" הרמיוני שאלה. הקול שלה נשמע רגיל יותר באוזניה כעת.

"טוב..." אמר הארי. הילד הושיט את ידו מעל זרועה המושטת, גלימותיו מתחככות בשלה, ונקש באצבעו על אילוסטרציה של אבן מאירה באור אדום מאיים ונוטפת נוזל ארגמני. "הבעיה הראשונה היא שאין סיבה הגיונית שאותו חפץ יהפוך עופרת לזהב וגם ייצר סם שישאיר מישהו צעיר. אני תוהה אם יש לזה שם רשמי בספרות? משהו כמו 'אפקט ההעלאה לאחת עשרה', אולי? אם כולם יכולים לראות פרח, את לא יכולה לומר שפרחים הם בגודל של בתים. אבל אם את מאמינה בצלחות מעופפות, את יכולה לומר שחללית האם היא בגודל של עיר, או בגודל של הירח, משום שאיש לא יכול לראות אותה בכל מקרה. דברים ניתנים לצפייה חייבים להיות מאולצים על ידי הראיות, אבל כשמישהו ממציא סיפור, הוא יכול לעשות את הסיפור קיצוני כמה שהוא רוצה. אז אבן החכמים נותנת לך כמות אינסופית של זהב וגם חיי נצח, לא משום שיש תגלית קסומה אחת שתייצר את שתי ההשפעות הללו, אלא משום שמישהו המציא סיפור על משהו סופר-שמח."

"הארי, יש הרבה דברים בקסם שהם לא הגיוניים," היא אמרה.

"מסכים", אמר הארי. "אבל הרמיוני, הבעיה השנייה היא שאפילו קוסמים לא מטורפים מספיק כדי להתעלם באגביות מההשלכות של זה. כולם ינסו לגלות מחדש את הנוסחה לאבן החכמים, מדינות שלמות ינסו ללכוד את הקוסם בן האלמוות ולהוציא ממנו את הסוד -"

"זה לא סוד." הרמיוני הפכה דף, מראה להארי את התרשימים. "ההוראות בדף הבא. זה פשוט כל כך קשה שרק ניקולס פלאמל עשה את זה."

"אז מדינות שלמות ינסו לחטוף את פלאמל ולהכריח אותו לעשות עוד אבנים. באמת, הרמיוני, אפילו קוסמים לא ישמעו על חיי נצח, ו, ו, "הארי פוטר עצר, הרהיטות שלו מכזיבה אותו, "ופשוט ימשיכו כרגיל. בני אנוש הם משוגעים, אבל הם לא עד כדי כך משוגעים!"

"לא כולם חושבים כמותך, הארי." יש לו נקודה, אבל... כמה אזכורים שונים של ניקולס פלאמל היא מצאה? מעבר ל-הקוסמים העשירים בעולם ול-עלייתן ונפילתן של אומנויות האופל, היה גם סיפורים מזמנים עתיקים קמעה ואת ביוגרפיות של המפורסמים בצדק...

"בסדר, פרופסור קווירל היה חוטף את הפלאמל הזה. זה מה שאדם רשע או אדם טוב או פשוט אדם אנוכי יעשה אם הוא חושב כמו שצריך. המורה להתגוננות מכיר הרבה סודות והוא לא היה מפספס את זה." הארי נאנח והרים את מבטו; היא עקבה אחריו, אבל כנראה שפשוט הביט בספריה, שורות על גבי שורות של מדפי ספרים. "אני לא רוצה להתערב בפרויקט שלך," אמר הארי, "ואני בהחלט לא רוצה לרפות את ידייך, אבל... בכנות, הרמיוני, אני לא בטוח שתמצאי רעיונות טובים לעשות כסף בספר כזה. כמו בבדיחה שאומרת שאם כלכלן רואה שטר של עשרים פאונד על הרצפה, הוא לא יטרח להרים אותו, משום שאם הוא היה אמיתי, משהו אחר כבר היה מרים אותו. כל דרך להרוויח הרבה כסף שכולם מכירים ברמה שבה היא נמצאת בספרים כאלה... את מבינה מה אני אומר? לא יכול להיות שכולם יכולים להרוויח אלף אוניות בחודש בשלושה צעדים פשוטים, אחרת כולם היו עושים את זה."

"אז? זה לא יעצור אותך," אמרה הרמיוני, קולה נהיה גס שוב. "אתה עושה דברים בלתי אפשריים כל הזמן, אני מתערבת שעשית משהו בלתי אפשרי בשבוע שעבר ולא טרחת לספר לאף אחד."

(השתררה שתיקה קצרה, שהייתה בדיוק באורך של שתיקה שהיית שותק לו נלחמת בעין-הזעם מודי בדיוק לפני שמונה ימים וניצחת, לו רק העלמה גרינג'ר הייתה יודעת.)

"לא בשבעת הימים האחרונים, לא," אמר הארי. "תראי... חלק מהטריק בלעשות את הבלתי אפשרי הוא לבחור אילו דברים בלתי אפשריים את מנסה לעשות, ולנסות רק כשיש לך יתרון מיוחד. אם יש שיטה להרוויח כסף בספר הזה שנשמעת קשה לקוסם, אבל קלה אם נשתמש במק פלוס הישן של אבא, אז יש לנו תוכנית."

"אני יודעת את זה, הארי," אמרה הרמיוני, קולה רועד רק מעט. "ניסיתי לראות אם יש פה משהו שאני יכולה להבין איך לעשות. חשבתי, אולי החלק הקשה בליצור את אבן החכמים הוא שהמעגל האלכימי צריך להיות סופר מדויק, ואני אוכל לעשות את זה כמו שצריך אם אשתמש במיקרוסקופ מוגלגי -"

"זה מבריק, הרמיוני!" הילד הוציא במהירות את השרביט שלו ואמר "קוויטוס", ואז המשיך אחרי שהרעשים הקטנים של הספרים הפרועים יותר גוועו. "אפילו אם אבן החכמים היא רק מיתוס, אותו הטריק יכול לעבוד בדברים אלכימיים קשים אחרים -"

"טוב, זה לא יכול לעבוד," אמרה הרמיוני. היא טסה ברחבי הספרייה למצוא את הספר היחיד על אלכימיה שלא היה באגף הספרים האסורים. ואז - היא זכרה את האכזבה המוחצת, כל התקווה הפתאומית מתאדה כמו אד. "משום שכל המעגלים האלכימיים צריכים להיות מדויקים 'עד עובי שער ילד', זה לא מדויק יותר באלכימיות

מסוימות על פני אחרות. ולקוסמים יש כלמשקפות, ולא שמעתי על לחשים שאתה משתמש בהם בכלמשקפות כדי להגדיל דברים ולעשות אותם במדויק. הייתי צריכה להבין את זה!"

"הרמיוני", אמר הארי ברצינות, כשהחל לחפור שוב בנרתיק הקטיפה האדומה, "אל תענישי את עצמך כשיש לך רעיון מבריק שלא עובד. את צריכה לעבור הרבה רעיונות פגומים כדי למצוא אחד שעובד. ואם תשלחי למוח שלך משוב שלילי בכך שתקמטי את מצחך כשאת חושבת על רעיון פגום, במקום להבין שהצעת-רעיונות זו התנהגות טובה שצריך לעודד את המוח שלך לעשות, מהר מאוד לא תחשבי על רעיונות בכלל." הארי הניח שני שוקולדים בצורת לב ליד הספר. "הנה, קחי עוד שוקולד. בנוסף לזה ממקודם, אני מתכוון. זה כדי לעודד את המוח שלך על כך שייצר אסטרטגיה מועמדת טובה."

"אני מניחה שאתה צודק", אמרה הרמיוני בקול קטן, אבל היא לא נגעה בשוקולד. היא החלה לדפדף לעמוד 167, שם הייתה לפני שהארי נכנס.

(הרמיוני גריינג'ר לא זקוקה לסימניות, כמובן.)

הארי נשען קדימה מעט, ראשו כמעט נוגע בכתפה, מביט בדפים כשהפכה אותם, כאילו יוכל להפיק מידע משמעותי מלראות עמוד למשך רבע שנייה. ארוחת הבוקר לא היתה לפני זמן רב, והיא הייתה מסוגלת לזהות שהארי אכל פודינג בננה לקינוח מהריח הקל של הבל פיו.

הארי דיבר שוב. "אז אחרי שאמרנו את כל זה... ובבקשה תקחי את זה בתור חיזוק חיובי... האם באמת ניסית להמציא דרך לייצור המוני של חיי אלמוות כדי לשלם את החוב שלי ללוציוס מאלפוי?"

"כן", היא אמרה בקול קטן אף יותר. אפילו כשניסתה לחשוב כמו הארי, נראה שהיא עדיין לא קלטה את זה. "אז מה אתה עשית כל הזמן הזה, הארי?"

הארי עשה פרצוף נגעל. "ניסיתי לאסוף ראיות בכל תעלומת מי הפליל את הרמיוני גריינג'ר."

"אני..." הרמיוני הרימה את מבטה להביט בהארי. "לא אני... צריכה להיות זו שפותרת את התעלומה שלי?" זו לא הייתה המחשבה הראשונה שלה, העדיפות הראשונה שלה, אבל עכשיו כשהארי הזכיר זאת...

"זה לא יעבוד במקרה הזה", אמר הארי בנימה מפוכחת. "יש יותר מדי אנשים שידברו איתי ולא איתך... ואני מצטער לומר שחלקם דרשו שאבטיח שלא אדבר עם אף אחד אחר. מצטער, אני לא חושב שאת יכולה לעזור בזה הרבה."

"אוקיי, אני מניחה", אמרה הרמיוני בקול מלא עופרת. "בסדר. אתה תעשה הכל. אתה תאסוף את כל הרמזים ותדבר עם כל החשודים בזמן שאני יושבת פה בספרייה. תגיד לי בסוף אחרי שמתברר שזה היה פרופסור קווירל שעשה את זה."

"הרמיוני..." שאל הארי. "למה כל כך חשוב מי עושה את זה? לא אמור להיות חשוב יותר לפתור את הכל, מאשר מי פותר את זה?"

"אני מניחה שאתה צודק", הרמיוני אמרה. היא הרימה את ידיה ולחצה על עיניה. "אני מניחה שזה כבר לא משנה. כולם הולכים לחשוב - אני יודעת שזו לא אשמתך, הארי, אתה היית - אתה היית טוב, אתה היית ג'נטלמן מושלם - אבל לא משנה מה אעשה, הם כולם יחשבו שאני סתם - מישהי להציל בשבילך." היא עצרה, ואמרה, בקול רועד, "ואולי הם צודקים, הארי."

"רגע, רגע, עצרי שנייה -"

"אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים. אני יכולה לקבל קס"ם בלחשים, אבל אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים."

"יש לי צד אפל מסתורי!" לחשש הארי, אחרי שסובב את ראשו כדי לסרוק את הספרייה. (היה נער אחד בפינה מרוחקת, who did look in their direction occasionally, אבל הוא היה רחוק מכדי לשמוע משהו אפילו בלי מחסום ההשקטה.) "יש לי צד אפל שהוא בהחלט לא ילד, ומי יודע איזה דברים קסומים מטורפים אחרים הולכים לי בראש - פרופסור קווירל טען שאני הופך למי שאני מאמין שאני - זה הכל רמאות, את לא מבינה, הרמיוני? יש סידור שהנהלת בית הספר אירגנה שאני לא אמור לדבר עליו כדי שלילד-שנשאר-בחיים יהיה הרבה יותר זמן ללמוד כל יום, אני מרמה ואת עדיין מנצחת אותי בשיעור לחשים. אני - אני כנראה לא - הילד-שנשאר-בחיים הוא כנראה אפילו לא משהו שאת יכולה לקרוא לו ילד - ואת עדיין מתחרה עם זה. את לא מבינה, אם אנשים לא היו שמים לב אליי, את היית נראית כמו המכשפה החזקה ביותר שנראתה מזה מאה שנה? כשאת יכולה להילחם בשלושה בריונים מבוגרים ממך ולנצח?"

"אני לא יודעת", היא אמרה, לוחצת את ידיה על עיניה שוב. "כל מה שאני יודעת זה - אפילו אם כל זה נכון - איש לעולם לא יראה אותי בתור עצמי, לעולם."

"בסדר", אמר הארי אחרי זמן מה. "אני מבין למה את מתכוונת. במקום זוג החוקרים המפורסם, פוטר וגריינג'ר, זה יהיה הארי פוטר ועוזרת המעבדה שלו. אממ... הנה רעיון. מה אם לא אתרכז בלהרוויח כסף לזמן מה? כלומר, אני לא צריך לשלם את החוב עד שאסיים ללמוד בהוגוורטס. אז את יכולה לעשות את זה בעצמך ולהראות לעולם שעדיין יש לך את זה. ואם במקרה תפצחי את סוד חיי הנצח בדרך, פשוט נקרא לזה בונוס."

המחשבה על הארי שמסתמך עליה למצוא פתרון הרגישה... כמו משא מוחץ של אחריות להפיל על ילדה מסכנה בת שנים עשרה אחרי טראומה, והיא רצתה לחבק אותו על כך שהציע לה דרך לשחזר את הכבוד העצמי שלה כגיבורה, ושזה מה שמגיע לה על שהייתה אדם נורא ושדיברה בחריפות להארי כל הזמן, כשהוא היה חבר טוב יותר מכפי שאי פעם הייתה בשבילו, ושטוב שהוא חושב שהיא עדיין יכולה לעשות דברים, ו...!

"יש משהו רציונלי ומדהים שאתה עושה כשהתודעה שלך מתרוצצת להמון כיוונים שונים?" היא הצליחה לומר.

"הגישה שלי היא בדרך כלל לזהות את הרצונות השונים, לתת להם שמות, לחשוב עליהם בתור אינדיבידואלים נפרדים, ולתת להם להתווכח בראש שלי. עד כה אלה שיש להם קיום עקבי הם צדדי הפלאף, רייבנקלו, גריפינדור וסליט'רין שלי, המבקר הפנימי שלי, והעותקים המדומים שיש לי שלך, של נוויל, של דראקו, של פרופסור מקגונגל, של פרופסור פליטיק, של פרופסור קווירל, של אבא, של אימא, של ריצ'רד פיינמן ושל דאגלס הופשטטר."

הרמיוני שקלה לנסות זאת לפני שההיגיון הבריא שלה הזהיר שזו עשויה להיות העמדת פנים מסוכנת. "יש עותק שלי בתוך הראש שלך?"

"כמובן שיש!" אמר הארי. הילד נראה לפתע הרבה יותר פגיע. "את רוצה לומר שאין עותק שלי שחי בתוך הראש שלך?"

היא כזה, היא הבינה; ולא רק זה, הוא דיבר בדיוק בקול של הארי.

"זה מערער למדי עכשיו כשאני חושבת על זה", אמרה הרמיוני. "כן יש לי עותק שלך שחי בראש שלי. הוא מדבר אליי עכשיו בקול שלך וטוען שזה נורמלי לגמרי."

"טוב," אמר הארי ברצינות. "כלומר, אני לא רואה איך אנשים יכולים להיות חברים בלי זה."

היא המשיכה לקרוא את הספר שלה, ונראה שהארי הסתפק בלקרוא את הדפים מעבר לכתפה.

היא הגיעה עד למספר שבעים, קת'רין סקוט, שכנראה המציאה דרך להפוך חיות קטנות לטארט לימון, כשאזרה סוף סוף את האומץ לדבר.

"הארי?" היא אמרה. (היא נשענה מעט הרחק ממנו כעת, אם כי היא לא הבינה זאת.) "אם יש עותק של דראקו מאלפוי בתוך הראש שלך, זה אומר שאתה חבר של דראקו מאלפוי?"

"טוב..." אמר הארי. הוא נאנח. "כן, התכוונתי לדבר איתך על זה בכל מקרה. הלוואי שהייתי מדבר מוקדם יותר. בכל אופן, איך אני יכול לנסח את זה... השחתתי אותו?"

"למה אתה מתכוון בהשחתתי?"

"פיתיתי אותו לצד האור של הכוח."

הפה שלה נותר פעור.

"את יודעת, כמו הקיסר ודארת' וויידר, אבל הפוך."

"דראקו מאלפוי," היא אמרה. "הארי, יש לך שמץ של מושג -"

"כן."

"איזה מין דברים מאלפוי אמר עליי? מה שהוא אמר שהוא יעשה לי, ברגע שתהיה לו הזדמנות? אני לא יודעת מה הוא אמר לך, אבל דפני גרינגרס אמרה לי מה מאלפוי אומר כשהוא בסלית'רין. אני לא יכולה להעלות את זה על דל שפתיי, הארי! פשוטו כמשמעו, אני לא יכולה לומר את זה בקול!"

"מתי זה היה?" שאל הארי. "בתחילת השנה? האם דפני אמרה מתי זה היה?"

"לא," אמרה הרמיוני. "משום שזה לא משנה מתי זה היה, הארי. כל מי שאומר דברים כאלה - כמו מה שמאלפוי אמר - הוא לא יכול להיות אדם טוב. זה לא משנה למה פיתית אותו, הוא עדיין אדם רקוב, משום שלא משנה מה, אדם טוב לעולם -"

"את טועה," אמר הארי, מביט ישר בעיניה. "אני יכול לנחש מה דראקו איים לעשות לך, משום שבפעם השנייה שפגשתי אותו, הוא דיבר על לעשות את זה לילדה בת עשר. אבל את לא מבינה, ביום שבו דראקו מאלפוי הגיע להוגוורטס, הוא בילה את כל חייו לפני כן כשהוא מגודל על ידי אוכלי מוות. הייתה נדרשת התערבות על טבעית כדי שתהיה לו המוסריות שלך בהינתן הסביבה שלו -"

הרמיוני הנידה בראשה בתקיפות. "לא, הארי. אף אחד לא צריך לומר לך שלפגוע באנשים זה לא בסדר, זה לא משהו שאתה לא עושה בגלל שהמורה אומרת שזה לא בסדר, זה משהו שאתה לא עושה משום - משום שאתה יכול לראות כשאנשים אחרים סובלים, אתה לא מבין, הארי?" הקול שלה רעד כעת. "זה לא - זה לא כלל שאנשים מצייתים לו כמו כללים של אלגברה! אם אתה לא רואה את זה, אם אתה לא מרגיש את זה פה," ידה דפקה על מרכז חזה, לא בדיוק על הלב שלה, אבל זה לא משנה משום שהכל במוח בכל מקרה, "אז פשוט אין לך את זה!"

פתאום היא חשבה שאולי להארי אין את זה.

"יש ספרי היסטוריה שלא קראת," אמר הארי בשקט. "יש ספרים שעדיין לא קראת, הרמיוני, והם עשויים להעניק לך תחושה של פרספקטיבה. לפני כמה מאות שנים – אני חושב שזה בהחלט היה קיים במאה השבע עשרה – היה זה בידור כפרי פופולרי לקחת סל כביסה עם תריסר חתולים חיים –"

"מספיק," היא אמרה.

" – ולצלות אותו על מדורה. סתם חגיגה רגילה. כיף נקי. ואני אתן להם את זה, זה נקי יותר מלשרוף נשים שנחשדו כמכשפות. משום שהאופן שבו אנשים בנויים, הרמיוני, האופן שבו אנשים בנויים להרגיש בפנים –" הארי הניח את ידו על ליבו שלו, במיקום המדויק אנטומית, ואז עצר והזיז את ידו להצביע על ראשו בגובה האוזן, " – הוא שכואב להם כשהם רואים שכואב לחברים שלהם. משהו בתוך חוג הדאגה שלהם, חבר בשבט שלהם. לתחושה הזו יש מתג כיבוי, מתג כיבוי שכתוב עליו 'אויב' או 'זר' או לפעמים 'לא מוכר'. ככה אנשים בנויים, אם הם לא לומדים אחרת. אז, לא, זה לא אומר שדראקו מאלפוי היה לא אנושי או אפילו מרושע בצורה יוצאת דופן, אם הוא גדל להאמין שזה כיף לפגוע באויבים שלו –"

"אם אתה מאמין בזה," היא אמרה בקול לא יציב, "אם אתה יכול להאמין בזה, אז אתה מרושע. אנשים תמיד אחראיים למה שהם עושים. זה לא משנה מה אנשים אומרים לך לעשות, אתה זה שעושה את זה. כולם יודעים את זה –"

"לא נכון! את גדלת בחברה שאחרי מלחמת העולם השנייה, שבה 'רק מילאתי פקודות' במבטא אוסטרי זה משהו שכולם יודעים שהרעים אומרים. במאה החמש עשרה היו קוראים לזה נאמנות מכובדת." קולו של הארי עלה. "את חושבת שאת, שאת פשוט טובה יותר גנטית מכל מי שחי אז? שאם היו מעבירים אותך כתינוקת למאה החמש עשרה בלונדון, היית מבינה לגמרי בעצמך שלשרוף חתולים זה לא בסדר, שלשרוף מכשפות זה לא בסדר, שעבדות זה לא בסדר, שכל ישות תבונית צריכה להיות בחוג הדאגה שלך? את חושבת שהיית מסיימת להבין את זה ביום הראשון שלך בהוגוורטס? איש מעולם לא אמר לדראקו שהוא אחראי באופן אישי להפוך ליותר מוסרי מהחברה שבה גדל. ועל אף זה, נדרשו לו רק ארבעה חודשים להגיע לנקודה שבה יתפוס בת-מוגלים שנופלת מראש בניין." המבט בעיניו של הארי היה יוקד מכפי שאי פעם ראתה. "אני לא סיימתי להשחית את דראקו מאלפוי, אבל אני חושב שהוא התקדם לא רע בינתיים."

הבעיה בזיכרון כל כך טוב היא שהיא כן זכרה.

היא זכרה את דראקו מאלפוי תופס את פרק זרועה, חזק כל כך עד שהייתה לה חבורה לאחר מכן, כשנפלה מגג הוגוורטס.

היא זכרה את דראקו מאלפוי עוזר לה לקום אחרי שקללת המעידה המסתורית ההיא שלחה אותה מועדת לצלחת האוכל של קפטן נבחרת הקווידיץ' של סלית'רין.

והיא זכרה – למעשה, זו הייתה הסיבה שהעלתה את הנושא מלכתחילה – איך הרגישה כששמעה את עדותו של דראקו מאלפוי תחת וריטסרום.

"למה לא אמרת לי את זה?" שאלה הרמיוני, ועל אף ניסיונותיה, קולה עלה בטון. "אם הייתי יודעת –"

"זה לא היה סוד שהייתי חופשי לגלות לך," אמר הארי. "דראקו הוא זה שהיה בסכנה, אם אביו היה מגלה."

"אני לא טיפשה, מר פוטר. מה הסיבה האמיתית שלא רצית לומר לי, ומה באמת עשית עם מר מאלפוי?"

"אה. טוב..." הארי הפר קשר עין, והביט מטה אל השולחן.

"דראקו מאלפוי אמר להילאים תחת וריטסרום שהוא רצה לדעת אם הוא יכול לנצח אותי, אז הוא הזמין אותי לדו-קרב כדי לבחון זאת אמפירית. אלה היו המילים המדויקות שלו על פי התמליל."

"כן," אמר הארי, עדיין לא מביט בעיניה. "הרמיוני גריינג'ר. כמובן שהיא תזכור את הניסוח המדויק. לא משנה אם היא כבולה לכיסא שלה, עומדת למשפט על ניסיון לרצח בפני כל הקסמהדרין -"

"מה באמת עשית עם דראקו מאלפוי?"

הארי התכווץ ואמר, "כנראה לא בדיוק מה שאת חושבת, אבל..."

האימה גדלה וגדלה בתוכה, והתפרצה לבסוף.

"עשית איתו מדע?"

"טוב -"

"עשית איתו מדע? היית אמור לעשות מדע איתי!"

"זה לא היה ככה! זה לא כאילו עשיתי איתו מדע אמיתי! זה היה רק, את יודעת, ללמד אותו פיסות בלתי מזיקות של מדע מוגלגי, כמו פיזיקה בסיסית עם אלגברה וכולי - זה לא כאילו עשיתי איתו מחקר קסום מקורי, כמו שעשיתי איתך -"

"ואני מניחה שלא סיפרת לו עליו, גם כן?"

"אממ, ברור שלא?" אמר הארי. "עשיתי איתו מדע מאז אוקטובר, והוא לא ממש היה מוכן לשמוע עלייך אז -"

תחושת בגידה שאינה ניתנת לביטוי במילים גאתה וגאתה בתוכה, השתלטה על הכל, קולה עולה, עיניה רושפות, אפה שהייתה משוכנעת שהחל לדלוף, הצריבה בגרונה. היא דחפה את עצמה לאחור ונעמדה מהשולחן ולקחה צעד אחורה, כדי להביט מטה אל זה שבגד בה, וקולה כמעט הגיע לצווחה כשצעקה, "זה לא בסדר! אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים באותו הזמן!"

"אה -"

"כלומר, אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים שונים ולא לספר להם אחד על השנייה!"

"אה..." אמר הארי בזהירות. "כן חשבתי על זה, והייתי זהיר מאוד לא לערבב את המחקר שלך עם משהו שעשיתי איתו -"

"היית זהיר," היא הייתה מלחששת את זה אם זה היה מכיל אותיות שורקות.

הארי הרים את ידו, פורע את שער המבולגן, ואיכשהו זה גרם לה לרצות לצרוח עליו אפילו יותר. "העלמה גריינג'ר," אמר הארי, "אני חושב שהשיחה הזו נהייתה מטפורית ברמה שהיא, אממ..."

"מה?" היא צווחה עליו במלוא ריאותיה בתוך מחסום ההשקטה שלהם.

ואז היא הבינה ונעשתה כה אדומה עד שלו היה לה כוח קסם של מבוגרת השיער שלה היה עולה באש ספונטנית.

המבקר היחיד הנוסף בספרייה, הנער הרייבנקלואי שישב בפינה המרוחקת, בהה בשניהם בעיניים פעורות בעודו עושה ניסיון עצוב להסתיר זאת על ידי החזקת ספר קצת מתחת לפניו.

"אוקיי," אמר הארי באנחה קטנה. "אז, אם נזכור היטב שזו הייתה רק מטפורה גרועה, ושמדענים אמיתיים משתפים פעולה אחד עם השני כל הזמן, אני לא חושב שזו הייתה בגידה. מדענים שומרים בסוד פרויקטים שהם עובדים עליהם לעיתים קרובות, You and I are doing research that we're keeping secret, והיו סיבות לא לומר לדראקו מאלפוי במיוחד – הוא לא היה נשאר איתי בכלל בהתחלה, אם היה יודע שאני חבר שלך ולא יריב שלך. ודראקו היה זה שהיה בסיכון אם הייתי אומר למישהו אחר עליו –"

"זה באמת הכל?" היא שאלה. "באמת, הארי? לא רצית לגרום לשנינו להרגיש מיוחדים, כאילו אנחנו היחידים שאתה רוצה להיות איתם והיחידים שזוכים להיות איתך?"

"זו לא הסיבה שאני –"

הארי עצר.

הארי הביט בה.

כל הדם דהר בחזרה לפניה, קיטור אמור היה לצאת מאוזניה, מה שהיה אמור להתיר את הראש שלה לבשר נוזלי שיזרום במורד צווארה, כשהבינה מה בדיוק פלטה.

הארי הביט בה, אימה מוחלטת נשקפת מפניו.

"טוב..." היא אמרה בקול גבוה למדי, "זה... הו, אני לא יודעת, הארי! האם זו רק מטפורה? כשבן משלם מאה אלף אוניות כדי להציל בת מאבדון בטוח, מותר לה לתהות, אתה לא חושב? זה כמו לקנות פרחים, רק, אתה יודע, קצת יותר מזה –"

הארי דחף את עצמו מהשולחן ועשה צעד מועד לאחור, אפילו כשהרים את ידיו וניפנף בהן בפראות. "זו לא הסיבה שעשיתי את זה! עשיתי את זה בגלל שאנחנו חברים!"

"רק חברים?"

הנשימות של הארי החלו להאיץ ולהתקרב להיפר-ונטילציה. "חברים ממש טובים! חברים אקסטרה-מיוחדים! חברים הכי טובים לתמיד, אולי! אבל לא חברים מהסוג הזה!"

"האם עד כדי כך נורא לחשוב על זה?" היא אמרה, קולה נתקע בגרונה. "כלומר – אני לא אומרת שאני מאוהבת בך, אבל –"

"הו, את לא? תודה לאל." הארי הרים את שרוול גלימתו וניגב את מצחו. "תראי, הרמיוני, בבקשה אל תביני לא נכון, אני בטוח שאת בן אדם נפלא –"

היא מעדה צעד לאחור.

"– אבל – אפילו עם הצד האפל שלי –"

"זה הסיפור?" אמרה הרמיוני. "אבל אני - אני לא -"

"לא, לא, אני מתכוון, יש לי צד אפל מסתורי וכנראה עוד דברים קסומים מוזרים שמתרחשים, את יודעת שאני לא ילד רגיל, לא באמת -"

"זה בסדר להיות לא רגיל, היא אמרה, מרגישה מיואשת ומבולבלת יותר ויותר. "אני בסדר עם זה -"

"אבל אפילו אם נשים בצד את כל הדברים הקסומים המוזרים שנותנים לי להיות יותר מבוגר ממה שאני אמור להיות, עדיין לא הגעתי לגיל ההתבגרות ואין הורמונים במחזור הדם שלי והמוח שלי לא מסוגל פיזית להתאהב במישהו. אז אני לא מאוהב בך! אני לא יכול להיות מאוהב בך! למיטב ידיעתי בשלב זה, בעוד שישה חודשים המוח שלי הולך להתעורר ולהחליט להתאהב בפרופסור סנייפ! אה, אני יכול להבין מזה שאת הגעת לגיל ההתבגרות?"

"איפ, אמרה הרמיוני בקול גבוה. היא התנודדה במקומה, ורגע לאחר מכן הארי רץ לצידה ועזר לה לרדת ולשבת על הרצפה, תומך בגופה בידיים איתנות.

האמת היא שהיא כן דידתה למשרד של פרופסור מקגונגל בדצמבר, לא בהפתעה גמורה מכיוון שכבר קראה את מה שצריך לקרוא, אבל עדיין בתחושת בחילה מסוימת, וגילתה בהקלה גדולה שלמכשפות יש לחשים להתמודד עם אי-הנוחות ומה הארי חושב לעצמו שהוא שואל ילדה תמימה ומסכנה שאלה כזו -

"תראי, אני מצטער, אמר הארי בפראות. "אני באמת לא מתכוון לרוב הדברים כמו שהם נשמעים! אני בטוח שכל מי שיסתכל מבחוץ על כל המצב ויציע סיכויי הימורים על עם מי אתחתן בסוף ישייך לך הסתברות גבוהה יותר מכל אחד אחר שאני יכול לחשוב עליו -"

האינטליגנציה שלה, שבקושי החלה לאסוף את עצמה בחזרה, התפוצצה במטר של ניצוצות ולהבות.

"- אם כי לא בהכרח הסתברות של יותר מחמישים אחוז, כלומר, במבט מבחוץ יש הרבה אפשרויות אחרות, ומי שאני מחבב לפני שהגעתי לגיל ההתבגרות זו לא דיאגנוסטיקה חזקה במיוחד למי שאהיה איתו בעוד שבע שנים - אני לא רוצה להישמע כאילו אני מבטיח משהו -"

הגרון שלה השמיע סוג של קולות גבוהים ומוזרים והיא לא הקשיבה בדיוק למה. כל היקום שלה הצטמצם לקולו הנורא של הארי.

"- וחוף מזה קראתי על פסיכולוגיה אבולוציונית, ו... אממ... יש כל מיני השערות שגבר אחד ואישה אחת שחיים באושר ועושר עד עצם היום הזה, זה יותר היוצא מן הכלל מאשר הכלל, ובשבטי ציידים-לקטים זה היה יותר להישאר ביחד שנתיים או שלוש כדי לגדל ילד בשלבים הכי פגיעים שלו - ובהתחשב בכמה אנשים גומרים אומללים נורא בנישואים מסורתיים, זה נראה מסוג הדברים שמצריכים חשיבה מחודשת מתוחכמת - במיוחד אם באמת נפתור את עניין חיי הנצח -"

טאנו וולפה, מהשנה החמישית ברייבנקלו, נעמד לאיטו מהשולחן בספרייה לידו ישב, ממנו ראה את גריינג'ר בורחת מהספרייה ביפחות. הוא לא שמע את הוויכוח, אבל ברור שהוא היה אחד מאלה.

לאט ובברכיים רועדות, טאנו ניגש לילד-שנשאר-בחיים, שבהה לכיוון דלתות הספרייה, שעדיין רעדו מהכוח שבו נטרקו.

טאנו לא רצה במיוחד לעשות זאת, אבל הארי פוטר *כן* מויין לרייבנקלו. הילד-שנשאר-בחיים היה, טכנית, חברו לבית רייבנקלו.

וזה אומר שיש קוד.

הילד-שנשאר-בחיים לא אמר כלום כשטאנו התקרב אליו, אבל המבט שלו לא היה ידידותי.

טאנו בלע את רוקו, הניח יד על כתפו של הארי פוטר, ודקלם, קולו נשבר רק מעט, "מכשפות! לך תבין, הא?"

"הסר את ידך לפני שאשליך אותה אל החושך החיצון."

דלתות הספרייה נטרקו שוב לאחר עזיבה נוספת.

פרק 88

לחץ זמן, חלק א'

16 באפריל, 1992.

12:07 בצהריים.

ארוחת צהריים.

הארי רקע ברגליו כשצעד לשולחן גריפינדור הנטוש ברובו, מזהה במבט שארוחת הצהריים היום היא ברין וכדורי רופו. הארי שמע שהשיחה הסובבת הייתה בנושא קווידיץ'; סביבה קולית שהייתה גרועה קצת יותר ממסורים חלודים, אבל טובה יותר מהקשקושים של שולחן רייבנקלו על הרמיוני. בית גריפינדור, לפחות, התחיל פחות אוהד לדראקו מאלפוי והיה לו יותר תמריץ פוליטי לייחל שכולם פשוט ישכחו כמה עובדות מצערות; ואם זו לא הסיבה הנכונה לשתיקה, לפחות זו שתיקה. דין ושיימוס ולבנדר עזבו לחופשה, אבל לפחות זה השאיר את...

"מה הייתה כל ההמולה הזו בשולחן המורים?" שאל הארי את המוח-הקבוצתי של התאומים וויזלי, כשהחל לשים לעצמו אוכל על הצלחת. "נראה כאילו זה בדיוק נגמר כשנכנסתי."

"פרופסור טרלוני האהובה-אך-מגושמת שלנו -"

"שפכה סיר מרק שלם על עצמה -"

"שלא לדבר על מר האגריד."

מבט מהיר לשולחן המורים אישר שהמורה לגילוי עתידות נופפה בפראות בשרביטה בעוד החצי-ענק מנקה את בגדיו במטפחת. לא נראה כאילו מישהו מקדיש להם תשומת לב, אפילו לא פרופסור מקגונגל. פרופסור פליטיק עמד על כיסאו כרגיל, המנהל נעדר שוב (הוא לא היה ברוב ימי החופשה), הפרופסורים ספראוט וסיניסטרס ווקטור אכלו בקבוצה הרגילה שלהן, ו-

"אתם יודעים," אמר הארי, כשהפנה את מבטו להביט באשליית התקרה של השמיים הכחולים הבהירים, "זה עדיין מטריד אותי לפעמים."

"מה?" אמר פרד או ג'ורג'.

המורה החזק והמסתורי להתגוננות 'נח', או מה-שלא-הייתה-הבעיה-שלו-לעזאזל, ידיו מנסות לתפוס בפולקע על צלחתו שנראה שמצליח לחמוק ממנו.

"אה, כלום," אמר הארי. "אני עדיין לא ממש התרגלתי להוגוורטס."

הארי המשיך לאכול בשתיקה, בעוד וויזלים שונים דיברו על חומר ביזארי ומעוות-מחשבה בשם התותחים מצ'אדלי.

"איזה מין מחשבות מסתוריות ועמוקות אתה חושב?" שאלה מכשפה צעירה למראה עם שיער קצר שישבה בקרבת מקום. "כלומר, אני סתם סקרנית. אני בריאן, דרך אגב." היא בהתה בו באחד מהמבטים מהם הארי החליט להתעלם בנחישות עד שיהיה מבוגר יותר.

"אז," אמר הארי, "את מכירה את תוכנות האינטליגנציה המלאכותית הפשוטות האלה, כמו ELIZA, שמתוכננות להשתמש במילים במשפטים תקינים תחבירית באנגלית, אלא שאין להן שום הבנה של מה שהן אומרות?"

"כמובן," אמרה המכשפה. "יש לי תריסר כאלה בתיבה."

"טוב, אני די בטוח שההבנה שלי בבנות היא בערך ברמה הזו."

דממה פתאומית השתררה.

לקחו להארי כמה שניות להבין שלא, האולם הגדול לא מביט בו, ואז הארי סובב את ראשו להביט.

הדמות שמעדה לתוך האולם הגדול הייתה מר פילץ', השרת הסמלי של הוגוורטס; שהיווה, יחד עם החתולה הטורפת שלו גברת נוריס, היתקלות אקראית ברמה נמוכה שהארי פשוט חלף על פניה עם אוצר המוות ברמה האפית שלו. (הארי התייעץ פעם עם התאומים וויזלי בנוגע לאפשרות מתיחה על המטרה הראויה הזו, ואז פרד או ג'ורג' העיר בשקט שמר פילץ' מעולם לא נראה משתמש בשרביט, וזה מוזר, בעצם, בהתחשב במידה שבה לחשים יהיו שימושיים בתפקיד שלו, וזה גורם לך לתהות למה דמבלדור נתן לאיש תפקיד בהוגוורטס, והארי סתם את הפה.)

כרגע בגדיו החומים של מר פילץ' היו פרוצים וספוגים בזיעה, כתפיו עלו וירדו בגלוי כשהתנשם, והחתולה הנוכחת-תמיד שלו הייתה חסרה.

"טרול - התנשם מר פילץ'. "במרתף -"

מינרווה מקגונגל נעמדה משולחן המורים מהר כל כך עד שהכיסא שלה נפל מאחוריה.

"ארגוס! היא צעקה. "מה קרה לך?"

ארגוס פילץ' דידה קדימה מהדלתות הענקיות, פלג גופו העליון מוכתם בפסים ונקודות ארגמן קטנות, כאילו מישהו השפריץ רוטב סטייק על פניו. "טרול - אפור - גבוה ממני פי שניים - הוא - הוא -" ארגוס פילץ' כיסה את פניו בידיו. "הוא אכל את גברת נוריס - אכל את כולה, בביס אחד -"

מינרווה הרגישה דקירה של חרדה בעצמי האחר שלה, היא לא אהבה במיוחד את החתולה האחרת אבל שתיהן היו בנות למשפחת החתוליים.

שאגה כמה באולם הגדול. סוורוס נעמד משולחן המורים, עושה זאת איכשהו בלי למשוך תשומת לב לעצמו, ויצא מהדלתות הענקיות בלי מילה נוספת.

כמובן, חשבה מינרווה, המסדרון בקומה השלישית - זו יכולה להיות הסחת דעת -

היא הקצתה מנטלית את כל העניינים הללו לטיפולו של סוורוס, שלפה את שרביטה, הרימה אותו גבוה, וירתה חמישה ניצוצות של אש סגולה.

השתררה שתיקה המומה למעט היפחות השבורות של ארגוס.

"נראה שיש לנו יצור מסוכן שמסתובב חופשי בהוגוורטס," היא אמרה לסגל שבשולחן המורים. "אבקשכם לסייע בחיפוש במסדרונות." ואז היא פנתה אל התלמידים הצופים בהלם, והרימה את קולה. "מדריכים – הובילו את הבתים שלכם למגורים מיד!"

פרסי וויזלי זינק משולחן גריפינדור. "בואו אחריי!" הוא אמר בקול גבוה. "תישארו ביחד, תלמידי שנה ראשונה! לא, לא אתם –" אבל עד אז המדריכים האחרים כבר החלו להרים את קולם שלהם והמולה מחודשת פרצה.

ואז קול קר וצלול דיבר מתחת לשצף הרעש.

"סגנית המנהל."

היא הסתובבה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ניגב ברוגע את ידיו על מפית כשנעמד משולחן המורים. "עם כל הכבוד," אמר הגבר בעל הזהות הנעלמה, "אינך מומחית בטקטיקות קרב, מדאם. במצב כזה, יהיה נבון יותר –"

"אני מתנצלת, פרופסור," אמרה פרופסור מקגונגל כשפנתה לעבר הדלתות הגדולות. פיליוס ופומונה כבר קמו ללכת בעקבותיה, רובאוס האגריד מתנשא מעל כולם כשהחצי-ענק קם. היא עברה חוויות דומות יותר מדי פעמים בשלב זה. "ניסיון מר לימד אותי שבמקרים כאלה, אין זה זמן טוב להקשיב לעצתו של המורה המכהן להתגוננות מפני כוחות האופל. אכן, אני חושבת שיהיה זה נבון ששנינו נחפש את הטרול יחד, כך שלא ידבוק בך חשד לאירועים לא נאותים שיתרחשו בזמן הזה."

בלי היסוס, המורה להתגוננות נע בתנועה חלקה לעבר שולחן גריפינדור ומחא בכפיו בצליל של רצפה נשברת.

"מישל מורגן מבית גריפינדור, השנייה בשרשרת הפיקוד של הצבא של פיניני," אמר המורה להתגוננות בשקט שהשתרר. "אנא ייעצי לראש הבית שלך."

מישל מורגן טיפסה על הספסל שלה ודיברה, המכשפה הזעירה נשמעת הרבה יותר בטוחה בעצמה מאיך שמינרווה זכרה אותה בתחילת השנה. "תלמידים שהולכים במסדרונות יהיו פרושים ויהיה בלתי אפשרי להגן עליהם. כל התלמידים צריכים להישאר באולם הגדול וליצור מקבץ במרכז... לא מוקפים בשולחנות, טרול פשוט יקפוץ מעל שולחנות... כשההיקף מוגן על ידי תלמידי שנה שביעית. רק מהצבאות, לא משנה עד כמה הם טובים בדו-קרב, כך שלא ייכנסו לקו האש אחד של השני." מישל היססה. "אני מצטערת, מר האגריד, אבל – אתה לא תהיה בטוח, אתה צריך להישאר מאחור עם התלמידים. וגם פרופסור טרלוני לא צריכה להתעמת עם טרול לבדה," מישל נשמעה הרבה פחות מתנצלת בנוגע לחלק הזה, "אבל אם היא מצוותת לפרופסור קווירל השניים יכולים להוות יחידה קרבית אמינה ויעילה. זה הניתוח שלי, פרופסור."

"ראוי, בהתחשב בכך שנתפסת בהפתעה," אמר המורה להתגוננות. "עשרים נקודות קווירל. אבל את מתעלמת מהנקודה הפשוטה יותר שבית אין משמעו ביטחון, ושטרול חזק מספיק כדי לתלוש מציריה דלת דיוקן –"

"מספיק," ירתה מינרווה. "תודה לך, העלמה מורגן." היא הביטה בשולחנות הצופים. "תלמידים, עשו כפי שהיא אמרה." היא הסתובבה שוב לשולחן המורים. "פרופסור טרלוני, את תתלווי למורה להתגוננות –"

"אה", אמרה סיביל בקול מהוסס. מתחת לאיפור המוגזם שלה ולסבך הצעיפים, האישה נראתה חיוורת למדי.
"אני חוששת - אני לא מרגישה טוב היום - למעשה, אני מרגישה חולשה -"

"את לא תצטרכי להילחם בטרול", אמרה מינרווה בחדות, הסבלנות שלה פוקעת כהרגלה כשהיא מתעסקת עם האישה הזו. "פשוט תישארי עם המורה להתגוננות ואל תתני לו לצאת משדה הראייה שלך לרגע, את תצטרכי להיות מסוגלת להעיד אחר כך שהיית איתו כל הזמן." היא פנתה לרובאוס. "רובאוס, אני משאירה אותך אחראי כאן. שמור עליהם." הגבר הענק התיישר למשמע הדבר, מאבד את ההבעה העגמומית שלו ומהנהן לעברה בגאווה.

ואז מינרווה הביטה בתלמידים והרימה את קולה. "מיותר לגמרי לציין שמי שיעזוב את האולם הגדול מכל סיבה יסולק. לא יתקבלו שום תירוצים. האם אני מובנת?"

התאומים וויזלי, איתם יצרה קשר עין ישיר, הנהנו בכבוד.

היא פנתה ללא מילה נוספת וצעדה לעבר דלתות האולם עם המורים האחרים מאחוריה.

על הקיר הרחוק של החדר, לא מובחן, שעון הראה 12:14 בצהריים.

...והוא עדיין לא הבין.

טיק.

כשהארי הביט בעיניים מצומצמות בעקבות המורים שעזבו, תוהה מה באמת קורה ומה זה אומר, כשהתלמידים התקבצו להמון קל יותר להגנה ושרביטים הזיקו להרחיף שולחנות שלא יפריעו להם, הארי עדיין לא הבין.

טיק.

"לא כל המורים היו צריכים ליצור זוגות?" שאל תלמיד גריפינדור מבוגר יותר שאת שמו הארי לא הכיר.
"כלומר - זה יהיה איטי יותר, אבל בטוח יותר, אני חושב -"

טיק.

מישהי אחרת ענתה לזה, מרימה את קולה, אבל הארי פספס את הרוב, העיקר היה שטרולי-הרים הם חסינים לקסם וחזקים להפליא ויכולים להתחדש אבל הם עדיין רועשים אז אם אתה שומע אותם מתקרבים, לא אמורה להיות בעיה למורה בהוגוורטס לעטוף אותם במשהו הבלתי שביר של ואדים.

טיק.

והארי עדיין לא הבין.

טיק.

קולות הקהל היו שקטים, אנשים דיברו בקולות נמוכים אחד עם השני בעודם מביטים סביב, מקשיבים לצליל דלת מתרסקת או שאגה זועמת.

טיק.

חלק מהתלמידים העלו השערות בלחישות על מה המורה להתגוננות יכול להשיג בכך שיברח פנימה טרול, והאם הוא כועס על זה שפרופסור מקגונגל עלתה על הניסיון שלו להסחת דעת, ולשם מה הייתה הסחת הדעת הזו.

טיק.

והמחשבה עדיין לא עלתה בהארי, לא עד שכל התלמידים יצרו מסה של אולי מאה גופים, תלמידי שנה שביעית גאים עם הבעות קודרות מסיירים סביבם עם שרביטים שלופים, ומישהו הציע לעשות ספירת ראשים, ומישהו אחר ענה בסרקסטיות שזה היה יכול להיות הגיוני ביום אחר, אבל כרגע כמעט כולם חזרו הביתה לחופשת האביב ואף אחד לא באמת ידע כמה תלמידים אמורים להיות בחדר, שלא לדבר על האם מישהו חסר.

טיק.

ואז הארי תהה איפה הרמיוני.

טיק.

הארי הביט אל מקבץ הרייבנקלואים, הוא לא ראה את הרמיוני אבל מצד שני כשכולם מצטופפים מספיק לא תצפה לראות תלמידים קטנים יותר מבעד להמון, בינות לתלמידי השנים הגבוהות.

טיק.

הארי העיף מבט להפלפאפים לראות האם הוא יכול להבחין בנוויל, ואף על פי שנוויל עמד מאחורי תלמיד גבוה בהרבה ממנו, העיבוד החזותי של הארי הצליח לאתר אותו כמעט מייד. הרמיוני לא הייתה גם עם ההפלפאפים, לא שהארי הצליח לראות – והיא בהחלט לא תהיה עם הסלית'רינים –

טיק.

הארי דחף את דרכו דרך ההמון הצפוף, הולך מסביב לתלמידים גדולים ובמקרה אחד פשוט מתכופף מתחת לרגליים שלהם, עד שעמד בינות לרייבנקלואים והצליח לוודא שאכן, אין הרמיוני.

טיק.

”הרמיוני גרינג’ר!” אמר הארי בקול רם. ”האם את פה?”

איש לא ענה.

טיק.

היכנסו באחורי תודעתו הייתה תחושת אימה גוברת, בעוד שחלקים אחרים בו ניסו להחליט כמה בדיוק להיכנס לפאניקה. השיעור הראשון בהתגוננות מפני כוחות האופל היה מעורפל למדי בתודעתו של הארי, אבל הוא זכר במרוחק משהו על זה שטרולים מסוגלים לעקוב טרף בודד ולא מוגן.

טיק.

חוט מחשבה אחר בדק אפשרויות ראשוניות, מה הוא יכול לעשות בדיוק? השעה עדיין לא 3 אחר הצהריים אז הוא לא יכול להגיע לעכשיו הזה עם מחולל-הזמן שלו. אפילו אם יוכל להתגנב החוצה מהחדר הזה – בטח יש

דרך לעשות את הגלימה שלו בלי שיבחינו בו, איזו הסחה שיוכל להשתמש בה – אין לו מושג איפה הרמיוני, וטירת הוגוורטס ענקית.

טיק.

חלק אחר בתודעתו ניסה למדל אפשרויות. ממה שהתלמידה האחרת אמרה, טרולים הם לא טורפים שקטים, הם רועשים –

להרמיוני לא יהיה מושג שזה טרול, אז היא תלך לחקור את הרעש. היא גיבורה, לא ככה?

– אבל להרמיוני יש עכשיו גלימת היעלמות ומטאטא בנרתיק שלה. הארי התעקש על כך בשבילה ובשביל נוויל, ופרופסור מקגונגל אמרה לו שזה נעשה. זה אמור להיות מספיק לאפשר להרמיוני לברוח, אפילו אם היא גרועה על מטאטא. כל מה שהיא צריכה לעשות זה להגיע לחלק מהגג, זה יום בהיר ואור שמש אמור להיות רע לטרולים איכשהו, הארי זכר את החלק הזה ולפיכך הרמיוני תזכור אותו במדויק. ובוודאי, אפילו אם הרמיוני רוצה להוכיח את עצמה שוב, היא לא יכולה להיות טיפשה מספיק בשביל לתקוף טרול הרים.

טיק.

היא לא.

טיק.

זה פשוט לא היא.

טיק.

ואז הארי חשב על העובדה שמישהו כבר ניסה להפיל את הרמיוני גריינג'ר ברצח באמצעות לחשי זיכרון. עשה זאת בתוך הוגוורטס, בלי להפעיל שום אזהרה. והוא סידר שדראקו מאלפוי ימות באיטיות מספקת כך שלחשי ההגנה לא יופעלו במשך שש שעות ואיש לא יוכל להשתמש במחולל-זמן כדי לבדוק. ושמי שהיה חכם מספיק כדי להגניב טרול מעבר ללחשי ההגנה העתיקים של הוגוורטס בלי שהמנהל יבוא לחקור את היצור המוזר יכול להיות חכם מספיק כדי לעשות גם את הצעד המתבקש הנוסף ולהטיל קללה על חפצי הקסם של הרמיוני...

טיק.

חלק ממנו הרגיש משהו דומה לפאניקה גואה כשנקודת המבט השתנתה, קוביית נקר משנה כיוון, מה לעזאזל הארי חשב לעצמו כשנתן להרמיוני ולנוויל להישאר בהוגוורטס רק משום שנתן להם כמה תכשיטים מטופשים, זה לא הולך לעצור אף אחד שרוצה להרוג אותם.

טיק.

חלק אחר בתודעתו החל להתנגד שהאפשרות לא וודאית, שזה מורכב וההסתברות בקלות יכולה להיות מתחת ל-50%. קל בקלות לדמיין את עצמו נכנס לפאניקה בפני כולם ואז הרמיוני חוזרת מהשירותים שמחוץ לאולם הגדול. או אם הטרול לא היה קרוב אליה בכלל... כמו בסיפור על הילד שצעק זאב, איש לא יאמין לו בפעם הבאה אם היא באמת בצרות; זה יכול לבזבז קרדיט מוניטיני שהוא יצטרך אחר כך למשהו אחר...

טיק.

הארי זיהה מופע של תבנית הפחד-מפני-מבוכה שעצרה את רוב האנשים מלעשות כל דבר בתנאי אי וודאות, ומחץ אותו בחוזקה. אפילו אז מוזר כמה כוח רצון נדרש לאזור כדי להחליט לצעוק בקול רם לפני כולם, אם הוא פשוט לא ראה את הרמיוני בהמון זה יהיה מביך ...

טיק.

הארי נשם נשימה עמוקה וצעק חזק ככל שהצליח, "הרמיוני גריינג'ר! האם את פה?"

התלמידים פנו להביט בו. ואז חלקם הביטו סביב בעצמם. הרעש בחדר פחת כשחלק מהשיחות נדמו.

"האם מישהו ראה את הרמיוני גריינג'ר מאז - מאז בערך עשר וחצי היום? האם למישהו יש מושג איפה היא יכולה להיות?"

המולת הרקע דעכה עוד.

איש לא הרים את קולו לצעוק עליו משהו, במיוחד לא, אל תדאג, הארי, אני כאן.

"הו, מרלין," אמר מישהו מקרוב, ואז רעש הרקע עלה שוב, עם נימה חדשה ומתרגשת.

הארי הביט בידיו, משתיק את הקשקושים ומנסה לחשוב, לחשוב, לחשוב -

טיק.

טיק.

טיק.

סוזן בונז וילד אדום שיער עם שרביט חבוט למראה דחפו את דרכם דרך ההמון והגיעו להארי באותו הזמן.

"אנחנו צריכים להודיע למורים איכשהו -"

"אנחנו מוכרחים למצוא אותה -"

"למצוא אותה?" אמרה סוזן בחדות, מסתובבת לעבר הילד השני. "איך נעשה את זה, קפטן וויזלי?"

"נלך ונחפש אותה!" ענה לה רון וויזלי בחדות זהה.

"אתה משוגע? כבר יש מורים שמחפשים במסדרונות, מה גורם לך לחשוב שיש לנו סיכוי טוב יותר מהם להיתקל בגנרל גריינג'ר? ההבדל היחיד הוא שאנחנו ניאכל על ידי הטרול! ואז יסלקו אותנו!"

מוזר עד כמה לשמוע רעיונות גרועים של מישהו אחר גורם לרעיון הנכון להיראות ברור בניגוד .

"אוקיי כולם! תקשיבו!"

אנשים הסתובבו להביט.

"שקט! כולם! סתמו!"

גרונו של הארי כאב אחרי זה, אבל זה השיג את תשומת הלב של כולם.

"יש לי מטאטא," אמר הארי בקול רם ככל שהצליח בגרון כואב. הוא זכר את אזקבאן, ואת המטאטא שהחזיק רק שניים, כשביקש אחד שיכול לשאת שלושה. "יש בו שלושה מקומות. אני צריך תלמיד אחד משנה שביעית מהצבאות שיבוא איתי. אנחנו הולכים לעוף במסדרונות מהר ככל האפשר ולחפש את הרמיוני גריינג'ר, לאסוף אותה, ואז לחזור לפה מייד. מי איתי?"

האולם הגדול נעשה דומם לחלוטין.

תלמידים העיפו מבט זה בזה באי נוחות. התלמידים הצעירים הביטו בציפייה בתלמידים המבוגרים, בעוד שהם הביטו בתלמידים ששמרו על ההיקף. רוב אלה בהו ישר קדימה, מכוונים את שרביטיהם למקרה שהטרול יבחר ברגע הזה לפרוץ דרך קיר.

איש לא דע.

איש לא דיבר.

הארי פוטר דיבר שוב. "אנחנו לא הולכים להילחם בטרול. אם נראה אותו פשוט נעוף ואין שום סיכוי שהוא יוכל להשיג אותנו על מטאטא. אני אקח אחריות לסדר את זה מול ההנהלה. בבקשה."

אנשים המשיכו להביט באנשים אחרים.

הארי הביט בקהל הדומם, בתריסר תלמידי השנה השביעית שהביטו בחומרה החוצה, מרגיש את הקור שוטף אותו. היכנסו באחורי תודעתו פרופסור קווירל צחק בבוז ולעג לרעיון ששוטים רגילים יעשו אי פעם משהו מועיל מרצונם החופשי בלי שרביט שמכוון לראש שלהם...

טיק.

הפיתרון הרגיל לאדישות עוברי אורח הוא להתמקד באינדיבידואל יחיד. "בסדר," אמר הארי, מנסה לשמור על הקול המצווה של הילד-שנשאר-בחיים שלא מפקפק בציות. "העלמה מורגן, בואי איתי עכשיו. אין לנו זמן לבזבז."

המכשפה בשמה קרא הסתובבה מהמקום שבו הביטה במבט יציב החוצה, הבעתה מבועתת לרגע לפני שפניה נסגרו.

"סגנית המנהל הורתה לכולנו להישאר כאן, מר פוטר."

להארי נדרש מאמץ לפתוח את שיניו החשוקות. "פרופסור קווירל לא אמר את זה וגם את לא. פרופסור מקגונגל לא מבינה בטקטיקה, היא לא חשבה לבדוק אם חסרים לנו תלמידים והיא חשבה שזה רעיון טוב להתחיל להציע תלמידים במסדרונות. אבל פרופסור מקגונגל מבינה אחרי שמציינים בפניה את הטעויות שלה, את ראית שהיא הקשיבה לך ולפרופסור קווירל, ואני משוכנע שהיא לא תרצה שפשוט נתעלם מהעובדה שהרמיוני גריינג'ר נמצאת שם בחוץ, לבד -"

טיק.

"אני הייתי מצפה מהפרופסור לומר שהיא לא רוצה שעוד תלמידים יסתובבו במסדרונות. הפרופסור אמרה שאם מישהו יעזוב מכל סיבה הוא יסולק. אולי אתה לא צריך לדאוג בנוגע לזה בגלל שאתה הילד-שנשאר-בחיים, אבל זה לא יעזור לנו!"

טיק.

היכנסה באחורי מוחו, פרופסור קווירל צחק עליו. לצפות שמישהו רגיל יפעל בלי בהירות אסטרטגית מוחלטת, בלי מיקוד ברור של האחריות עליו, כשיש לו תירוץ טוב לא לעשות כלום... "חיים של תלמידה מונחים על הכף", אמר הארי בקול שקול. "יכול להיות שהיא נלחמת בטרול ברגע זה. מתוך סקרנות, זה מזיז לך משהו בכלל?"

טיק.

פניה של העלמה מורגן התעוותה. "אתה - אתה הילד-שנשאר-בחיים! פשוט לך בעצמך ותנקוש באצבעות שלך אם אתה רוצה לעזור לה!"

טיק.

הארי בקושי היה מודע למה שאמר. "זה רק תחכום ובלופים, אין לי כוח כזה בחיים האמיתיים, ילדה צעירה זקוקה לעזרתך האם את גריפינדורית או לא?"

"למה אתה אומר אתה כל זה לי?" צעקה העלמה מורגן. "אני לא אחראית פה! מר האגריד אחראי!"

השתררה שתיקה מביכה שהקיפה את כל החדר.

הארי הסתובב להביט מעלה אל החצי-ענק שהתנשא מעל קהל התלמידים, בעוד כל הראשים פנו להביט בו כאחד.

"מר האגריד", אמר הארי, מנסה לשמור על קולו מצוה. "אתה צריך לאשר את המשלחת הזו ואתה צריך לעשות את זה עכשיו."

רובאוס האגריד נראה חלוק בדעתו, אם כי היה קשה לשפוט עם הראש העצום שמוקף בזקן ושיער פרוץ; רק עיניו נראו חיות, משובצות בכל השיער הזה. "אה..." אמר החצי-ענק. "אמרו לי לשמור על כולכם שמה בטוחים -"

"מעולה, עכשיו אנחנו יכולים לשמור גם על הרמיוני גריינג'ר בטוחה? אתה יודע, התלמידה שהופללה ברצח שלא ביצעה שצריכה מישהו שיעזור לה?"

חצי-הענק נראה מופתע כשהארי אמר את המילים.

הארי הביט בגבר העצום, מייחל בייאוש שיקלוט את הרמז, מקווה שהמילים לא הסגירו כלום לאף אחד אחר - הוא לא יכול להיות רק שרירים, ג'יימס ולילי בוודאי היו חברים של האיש הזה לא רק מרחמים -

"הופללה?" קרא קול אנונימי מהמקום שבו התקבצו הסלית'רינים. "הא, אתה עדיין בזה? היא באמת תקבל את מה שמגיע לה אם יאכלו אותה."

נשמע קצת צחוק, אפילו כשקריאות תרעומת עלו ממקום אחר.

פניו של החצי-ענק נעשו קשות. "אתה תישאר פה, נערי," אמר מר האגריד בקול רועד שאמור היה להיות עדין כנראה. "אני אלך ואחפש אותה בעצמי. האמת היא, טרולים הם יכולים להיות שמה קצת טריקיים – 'תה צריך לתפוס' תם בקרסול ולנער אותם כמו שצריך, או שהם יקרעו 'תך לשתיים פשוט ככה – "

"האם אתה יכול לרכב על מטאטא, מר האגריד?"

"אה – "רובאוס האגריד קימט את מצחו. לא."

"אז אתה לא יכול לחפש מהר מספיק. שנה שישית! אני קורא לכל תלמידי השנה השישית! יש פה תלמידי שנה שישית שאינם פחדנים חסרי תועלת?"

שתיקה.

"שנה חמישית? מר האגריד, תגיד להם שמותר להם ללכת איתי ולהגן עליי! אני מנסה להיות הגיוני, לעזאזל!"

החצי-ענק פכר את ידיו בהבעה מיוסרת. "אה – אני – "

משהו נשבר בהארי והוא החל לצעוד ישר לכיוון דלתות האולם הגדול, דוחף הצידה את כל מי שעמד בדרכו כאילו היה פסל בצק. (הוא לא רץ, משום שריצה היא הזמנה למישהו לעצור אותך.) היכנסו בתודעתו הוא נע בחדר ריק מלא בבובות מכניות שהסיחו את דעתו בקולות תנועות השפתיים חסרי המשמעות שלהם –

דמות ענקית הציבה את עצמה בדרכו.

הארי הביט מעלה.

"אני לא יכול לתת לך לעשות את זה שמה, הארי פוטר, לא אתה מכל האנשים. יש דברים מוזרים בטירה הזו, ומישהו אולי רוצה לפגוע בעלמה גריינג'ר – או שאולי הוא רוצה לפגוע בך." קולו של רובאוס האגריד היה מלא חרטה אבל תקיף, וידיו העצומות ניצבו לצידו כמו מלגזות. "אני לא יכול לתת לך לצאת לך החוצה שמה, הארי פוטר."

"שתק!"

הקליע האדום התרסק בצד ראשו של האגריד וגרם לגבר הענק למצמץ בהפתעה. ראשו הסתובב מהר מכפי שמשהו כל כך גדול היה אמור להיות מסוגל, והוא הרעים, "מה את חושבת שאת עושה שמה!" על דמותה הצעירה של סוזן בונז.

"סליחה!" היא צרחה. "אינסנדיום! גליסאוו!"

ידיו של הגבר הענק, שטפחו על הלהבות שפרצו בזקנו, לא הצליחו לתפוס אותו כשהתרסק לרצפה, אבל זה כבר לא היה משנה כי הארי כבר עבר אותו ו –

נוויל לונגבוטום צעד לפניו, נראה נואש אך נחוש, שרביטו של הילד ההפלפאפי כבר בידו.

ידו של הארי נורתה לשרביטו ברפלקס טהור, הוא בקושי הצליח לעצור את עצמו לפני שנוויל יוכל לירות בו, מביט בסגן שלו כאילו העולם השתגע.

"הארי!" התפרץ נוויל. "הארי, מר האגריד צודק, אסור לך, זו יכולה להיות מלכודת, יכול להיות שהם רוצים אותך -"

כל שריריו של נוויל קפאו והוא נפל לרצפה, קשה כמו לוח.

רון וויזלי חיוור למראה צעד מאחורי נוויל, שרביטו שלו שלוף, ואמר, "לך."

"דון, חתיכת משוגע, מה אתה עושה -" נשמע קול מזוהה בצורה עמומה בתור החבר של העלמה קלירווטר, אבל הארי כבר רץ לעבר הדלת בלי להביט לאחור, אפילו כשקולותיהם של רון וסוזן נשמעו בלחש. נשמעה קריאת תרעומת עצומה, וקולות לא מזוהים החלו לצעוק.

ואז הארי יצא, ידו נשלחת לנרתיקו וקולו אומר "מטאטא", כשמאחוריו הדלתות הגדולות החלו להיסגר שוב.

הארי המשיך לרוץ דרך אולם הכניסה כשהמטאטא התלת-מושב על ארכופיו החל לפרוץ מהנרתיק, מדקלם כמה מילות קללה בראשו וחושב זה מה שקורה כשאתה מנסה להתנהג בצורה הגיונית עם החלק במוח שלו שלא ניסה לפתח תבנית חיפוש לכסות מקומות בהם הרמינוני עשויה להיות. הספרייה הייתה בקומה השלישית וכמעט בצד השני של הטירה... הארי כמעט הגיע לגרם מדרגות השיש הגדול כשהמטאטא היה בידו ו-"עלה!" הוא היה באוויר והאיץ מעלה לעבר הקומה השנייה -

"גה!" צרח הארי ובקושי הצליח לסובב את המטאטא שלו באוויר כך שלא ישפד את אחת מהדמויות האנושיות שהסתתרו בראש המדרגות. היה רגע מבעית של לנסות לא ליפול מהמטאטא, לעשות את הפיתולים שישאירו אותו בארכופים, על אף העובדה שהיה ממש קרוב לרצפה ולא היה לו מקום לתמרון ואז -

"פרד? ג'ורג'?"

"אנחנו לא יכולים להבין איך למצוא אותה!" פלט אחד מהתאומים וויזלי, ידיו מתעוותות במצוקה. "התגנבנו החוצה משום שחשבנו שנוכל למצוא את העלמה גריינג'ר - מוכרחה להיות דרך מהירה למצוא מישהו בהוגוורטס, אנחנו בטוחים בזה - אבל אנחנו לא יכולים להבין מה היא!"

הארי בהה בשניהם, תלוי הפוך מהמטאטא, שם הותיר אותו התמרון הנואש שלו, וברפלקס גמור הפה שלו אמר, "טוב, למה הייתם כל כך בטוחים שתוכלו למצוא אותה?"

"אנחנו לא יודעים!" צעק התאום השני.

"האם הצלחתם למצוא בעבר אנשים בהוגוורטס?"

"כן! אנחנו -" והתאום שדיבר עצר בפתאומיות, שני הג'ינג'ים בוהים במרחק בהבעה ריקה.

נשמע קול ריסוק מרעים, כמו שתי דלתות עצומות שנפתחו על ידי מישהו מאוד, מאוד חזק.

הארי הסתובב באוויר להפנות את שני המושבים הפנויים לתאומים וויזלי, הוא לא אמר כלום, לא הייתה להם סיבה להסגיר את המיקום שלהם אם הם לא מוכרחים. נראה כאילו הזמן זז לאט מדי כשהתאומים וויזלי טיפסו למושבים, הלב של הארי פועם בחוזקה על אף החישוב המנטלי שמר האגריד לא אמור להגיע בריצה אפילו לתחתית המדרגות בזמן. ואז השלושה האיצו חזק והרחק לעבר המסדרון הקרוב ביותר, רצפת האבן תחתיהם מיטשטשת והקירות כאילו משמיעים צליל ווש (אם כי הייתה זו רק הרוח באוזניהם) כשחלפו על פניהם; הארי זכר שהוא רוכב על מטאטא ארוך של שלושה אנשים בקושי בזמן כדי להאט לפנייה הבאה.

ועכשיו כל המושבים במטאטא היו תפוסים, אבל אם הם יצליחו למצוא את הרמיוני אז – הארי יוכל לעטות את גלימת ההיעלמות שלו, זה אמור להסתיר אותו מהטרול, וזה יפנה מקום להרמיוני –

הארי התכופף נמוך לפני שקשת אבן פתאומית הורידה לו את הראש.

”מצאנו את ג’סי!” אמר התאום שישב מאחורי הארי. ”אני יודע שמצאנו! בפעם ההיא שהיינו צריכים לומר לו שפילץ’ מחפש אותו!”

”איך?” שאל הארי, רוב מוחו עסוק בלא למות בתאונה אווירית איומה. הוא היה צריך להאט בשביל בטיחות, אבל היה בו מתח גובר, אימה חסרת מקור. הוא לא יכול להאט, משהו נורא יקרה אם הוא יאט...

”אנחנו –” אמר התאום שישב רחוק יותר. ”אנחנו לא זוכרים!”

עוד פנייה חדה במה שהארי העריך שהיו 0.3% ממהירות האור, והם עברו במסדרון מתפתל שהארי תמיד לקח מהאולם הגדול לספרייה אלא שזו לא הדרך הקצרה ביותר אם אתה על מטאטא, הוא היה צריך לקחת את המסדרון המערבי הארוך והישר במקום זאת –

החלק במוחו שלא ניווט השיג את המציאות.

”מישהו התעסק עם התודעה שלכם!” צעק הארי כשהשתחל במסדרון המתפתל מהר כל כך עד שהתאום האחורי התנגש לפעמים בקירות כשאורך המטאטא התנגש עם היכולות האוויריות הלא מתאימות של הארי.

”מה?” קרא פרד או ג’ורג’.

”מי שהגיע להרמיוני התעסק גם עם התודעות שלכם!” זה יכול להיות לחש מחיקת זיכרון, זה יכול להיות לחש זיכרון מזויף שלא נשתל כמו שצריך, אבל כרגע הארי לא יכל לחשוב –

המטאטא פנה ונורה מעלה לצד גרם מדרגות לולייני, השלושה משתטחים כנגד המטאטא כך שיוכלו לעבור בפתח שנפתח לקומה השלישית, והם היו לפני הספרייה, המטאטא מאט ונעצר בצווחה על אף המחסור בכל דבר שהוא עשוי לעצור כנגדו באמצעות חיכוך. הארי ירה בתאומים וויזלי מבט של תישארו פה כשטיפס וירד מהמטאטא לדחוף את דלתות הספרייה, משתלט על נשימתו כשהכניס את ראשו פנימה.

הרמיוני גריינג’ר לא הייתה שם.

מדאם פינס, שאכלה כריך בשולחן שלה, הרימה את מבטה במבט זעם פתאומי. ”הספרייה סגורה!”

”האם ראית את הרמיוני גריינג’ר?” שאל הארי.

”אמרתי שהספרייה סגורה, ילד! הפסקת צהריים!”

”זה ממש חשוב. האם ראית את הרמיוני גריינג’ר או האם יש לך מושג איפה היא עשויה להיות?”

”לא, עכשיו לך מפה!”

”האם יש לך דרך ליצור קשר במהירות עם פרופסור מקגונגל במקרה חירום?”

”אה?” אמרה הספרנית, מופתעת. היא קמה משולחנה. ”מה –”

"כן או לא. בבקשה ענייניי."

"אה - יש את הפלו -"

"היא לא במשרד שלה," אמר הארי. "האם יש לך דרך אחרת ליצור איתה קשר. כן או לא."

"אישי הצעיר, אני מתעקשת שאתה -"

המוח של הארי סימן את זה בתור *אני מדבר עם דב"שים שוב* והוא סב על עקביו ורץ שוב למטאטא.

"עצור!" קראה מדאם פינס, פורצת מאוחר מדי מהדלתות כשהארי והתאומים וויזלי נורו שוב לדרכם, מחוץ לשדה הראייה של הספרנית. הלחץ בתודעה של הארי עדיין עלה, כמו יד פיזית שמחצה את החזה שלו, הוא מוכרח למצוא את הרמיוני ואין לו שום מושג איפה היא יכולה להיות, אלא אם זה במגורי המכשפות במגדל רייבנקלו ואליהם הוא לא יכול להיכנס. לחפש בכל הוגוורטס גובל בבלתי-אפשריות מתמטית, כנראה אין שום מסלול טיסה רציף שנכנס לכל החדרים לפחות פעם אחת - למה הוא לא חשב לדרוש שהרמיוני ונוויל והוא יקבלו סט של המראות המגניבות הקטנות האלה שההילאים משתמשים בהם לתקשורת -

ההבנה שהוא *טיפש* היכתה בהארי כמו מכה בבטן. הוא לא צריך מראות כדי לשלוח הודעות, הוא לא צריך מראות מאז ינואר. הארי האט את המטאטא לעצירה באוויר, שרביטו כבר עולה לידו, הרצון המניע להגן על הרמיוני גריינג'ר עולה לחזית תודעתו כמו שמש של אש כסופה וזורם במורד זרועו כשקרא

"אקספקטו פטרונום!"

וצורת האנוש הלבנה הבוערת פרצה לקיום כמו נובה, קולות התאומים וויזלי קוראים בקול בתדהמה.

"תגיד להרמיוני גריינג'ר - שיש טרול חופשי בהוגוורטס - יכול להיות שהוא מחפש אותה - היא צריכה להגיע לאור שמש ישיר, עכשיו!"

הדמות הכסופה פנתה כאילו לעזוב ונעלמה.

"בשם התחתונים של מרלין," התנשם פרד או ג'ורג'.

קווי המתאר הכסופים הופיעו בחזרה והדמות אמרה בגרסה החיצונית המוזרה של הקול של הארי עצמו, "הרמיוני גריינג'ר מוסרת," קולה של הדמות הבוערת נעשה גבוה, **"אההההה!"**

הזמן כאילו נסדק, כאילו הכל נע מהר מאוד ולאט מאוד בו בזמן. דחף נואש להאיץ את המטאטא, לעוף במהירות מירבית, אלא שהארי לא ידע לאן -

"אם אתה יודע איפה היא," צעק הארי על דמות האנוש הבוערת, מביט בה כאילו היא השמש, "אז קח אותי אליה!"

האור הכסוף נע והארי האיץ אחריו, התאומים וויזלי צווחים בקול גבוה מאחוריו כשנורה באוויר כמו כדור תותח, נע מהר יותר מהשפיות, הוא לא התמקד בקירות שחלפו במהירות על פניו או בכמה מהר הוא נע, הוא פשוט עקב אחרי האור הכסוף מבעד למסדרונות ועף במעלה מדרגות וטס דרך דלתות שפרד או ג'ורג' קראו לחשים נואשים כדי לפתוח וזה עדיין לקח יותר מדי זמן, היכנשהו עמוק בפנים הארי הרגיש כאילו הוא שוקע בדבש בעוד חלונות ודיוקנאות נורים לידו.

המטאטא צרח בפנייה אחרונה שהטיחה את אחד מהתאומים לא חזק כמו שמרביצן היה פוגע, ואז הם עקבו אחרי הפטרונוס הזוהר דרך חלל פתוח ותקרה, נורים מעלה ומעלה, עולים דרך קומה אחת ואז אחרת בפחות מנשימה.

הפטרונוס שלו נעצר (הארי בולם בחוזקה בתגובה) ברגע שהגיע לקומה עם חלל פתוח שהתפרש עד שחמק מהתקרה והפך לטראסה פתוחה, משטח של אריחי שיש פתוח לאוויר ולשמיים -

פרק 89

לחץ זמן, חלק ב'

מדורות כחולות קרירות דבקו לרצפה בגושים קטנים, מקיפות בריכה בוערת בכחול חם וקטלני יותר.

במעגל צר אחד אריחי השיש היו חרוכים ומנותצים בעקבות לחש פיצוץ כלשהו שרק המכשפה המדהימה ביותר מהשנה הראשונה הייתה יכולה להטיל, בשארית כוחה.

על הטראסה, עדיין זז באור השמש, עמד יצור גבשושי בצבע אפור גרניט. גוף כמו סלע עם ראש קרח קטן שנח עליו כמו אבן, רגליים קצרות עבות כמו גזע עץ עם כפות רגליים שטוחות וקרניות. יד אחת החזיקה נבוט אבן עצום ארוך ורחב כמו בן אנוש בוגר, והיד השנייה החזיקה

התאומים וויזלי צרחו.

הפטרונוס של הארי התנפץ.

הטרול נחר והסתובב לעברם שומט

לשולית האדומה שהחלה להיקוות מתחת לרגליו, מרים את הנבוט שלו גבוה.

ואז וויזלי צעק לחש והנבוט נתלש מידו של הטרול, מתרסק בפניו בכזו עוצמה עד שדחק אותו צעד לאחור, מהלומה שהייתה הורגת מוגל. הטרול פלט שאגת זעם, אפו מעוך ומכוסה בדם, ואז האף התיישר שוב, מתחדש. הטרול תפס את הנבוט בשתי ידיים, והנבוט נורה באוויר ובקושי חמק מאחיזתו.

"הסיחו את דעתו, הרחיקו אותו ממני," אמר קול.

הנבוט המרחף נע לאחור והתרחק מהטרול ומהטראסה אל הרצפה הפתוחה שמתחת לתקרה; והטרול זינק זינוק כביר שכמעט הביא את הנבוט להישג ידו. ואז הטרול זינק זינוק נוסף כשהנבוט נע לצד אחד; והמטאטא זז קדימה והארי קפץ ממנו ורץ אל הרמיוני גריינג'ר, ששכבה בשולית דמה, רגליה אכולות עד הירכיים.

ידיו של הארי קרעו את ערכת המרפא מהנרתיק שלו, הוציאו אחד מחוסמי העורקים המתהדקים מאליהם, עטפו אותו סביב גדם עם סימני שיניים, ידיו מחליקות לרגע בדם, הן לא רעדו, הוא לא הרשה להן לרעוד. כשחוסם העורקים יצר מעגל סגור הוא התהדק ועוד דם יצא, אבל אז הדימום הפסיק בגדם-הירך הזה, והארי פנה לשני. חלק מתודעתו צרח, צרח, צרח, ואפילו החלק שלו שהרים את חוסם העורקים המתהדק מאליו השני שמע זאת, אבל גם לזה לא הייתה רשות.

התאומים וויזלי צעקו לחשים, אחד אחרי השני, בקצב שהיה מעלף את הארי תוך שישים שניות, לפעמים התאומים צעקו שני לחשים בתיאום מושלם, אבל רוב הלחשים התפזרו במטרי ניצוצות חסרי השפעה כנגד עור הטרול. כשחוסם העורקים השני הידק את עצמו בפרץ דם נוסף, הארי הרים את מבטו וקלט "דיפינדו!" / "דדוקטו!" שגרמו לעיניים הרגישות של הטרול להתפוצץ במזרקות של נוזל עין, אבל הטרול רק שאג שוב, עיניו כבר נוצרות מחדש.

"אש וחומצה!" צעק הארי. "תשתמשו באש או חומצה!"

"פואגו!" / "אינסנדיו!" שמע הארי, אבל הוא לא הסתכל, הוא שלח את ידו למזרק הנוזל הכתום שהיה השיקוי המחמצן, דוחף אותו לצוואר של הרמיוני במקום שקיווה שהוא העורק הראשי, לשמור על המוח שלה בחיים גם

אם הריאות או הלב שלה ייעצרו, כל עוד המוח שלה בסדר אפשר לתקן את כל השאר, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, והארי דחף את ידיה המזרק עד למטה, יוצר זוהר קלוש מתחת לעור החיוור של צווארה. הארי דחף את חזה במקום שבו אמור להיות הלב שלה, דחיפות חזקות שקיווה שהניעו את הדם המחומצן אל המוח שלה, אפילו אם הלב שלה הפסיק לפעום, הוא לא חשב לבדוק אם יש לה דופק.

ואז הארי הביט בדברים האחרים שבערכת המרפא, המוח שלו ריק כשניסה לחשוב מה עוד יש שם שהוא יכול להשתמש בו. הצרחה בפינה המרוחקת בתודעתו הלכה והתחזקה, התחזקה הרבה, עכשיו כשהידיים שלו הפסיקו את תנועתן התזזיתית. הוא הפך מודע לפתע לתחושה הנוזלית במקומות בהם דם נספג בבגדים שלו ובברכי מכנסיו.

מאחורי הארי נשמעה שאגה נוספת מהטרול, והוא שמע את אחד התאומים צועק "דליגטור פרודיאס!" ואז, "הצילו! תעשה משהו!"

הארי סובב את ראשו לראות וראה שאחד מהתאומים חבש איכשהו את מצנפת המיון על ראשו, ניצב מול הטרול שהחזיק את נבוט האבן הגדול בידיו, נראה חרוך מעט כעת ועם צלקת מעשנת או שתיים לאורך זרועותיו, אבל עדיין ללא פגע.

ואז המצנפת הרעימה בקול חזק כל כך עד שנראה כאילו הוא מרעיד את הקירות,

"גריפינדור!"

פעימה של כוח חרכה את האוויר, הקסם כמעט מוחשי אפילו לחושיו הצעירים של הארי, הטרול קפץ צעד לאחור לאחור בנחרת הפתעה. פרד או ג'ורג', עם מבט מוזר על פניו, הוריד את המצנפת מראשו בתנועה חלקה כמו טריק של קוסם, שלח יד אחת פנימה ושלף נחשון שבקצהו אבן אודם זוהרת, ולאחריו ניצב ממתכת לבנה בוהקת, ולהב ארוך כמו ילד גבוה. כשהחרב נגלתה האוויר התמלא בצרחת זעם שקטה.

על הלהב נכתב באותיות זהב, ניהיל סופרנום.

ואז התאום הרים את החרב גבוה כאילו הלהב העצום לא שקל דבר, צרח והסתער.

השפתיים של הארי נפתחו כדי לומר משהו, משפט ארוך כלשהו כמו, לא, עצור, אין לך מושג איך להשתמש בחרב אבל שום הברה לא בקעה מפיו לפני שהחרב חתכה את זרוע ימין של הטרול במרפק, חותכת עור ובשר ועצם כמו ג'לי; בדיוק כשהקשת של נבוט האבן התרסקה לתאום המסתער ושלחה אותו מעופף באוויר מעל רצפת השיש, מעל הפתח ממנו יצאו על המטאטא, עד שהוויזלי הזה התנגש בקיר בצד הנגדי וקרס לערימה חסרת תנועה.

החרב הבוהקת נעלמה בפתח שברצפה, משמיעה קול קרקוש מרוחק כשנחתה.

"פרד!" צרח ג'ורג' וויזלי, ואז "זונטוס!"

מכה בלתי נראית תפסה את הטרול והשליכה אותו הצידה באוויר.

"זונטוס!"

הטרול חטף מכה נוספת, הועף לקצה הרצפה ואל הפתח שהוביל מטה.

"זונטוס!"

אבל הטרול הושיט את ידו מטה ואחז ברצפה, ידו הנותרת גורסת את השיש כדי לייצר מאחז יציב. המכה השלישית שלחה את גוף הטרול מעבר לפתח; אבל היד נותרה בקצה. ואז הטרול משך את עצמו מעלה ביד אחת ובשאגה.

ג'ורג' וויזלי התנוודד, כמעט נופל, ידו נשמטת לצידו. "הארי – התאום אמר בקול מאומץ, "ברח –"

התאום הנותר עשה צעד הצידה, נשען כנגד הקיר, והחליק לרצפה.

הזמן היה סדוק בתודעתו של הארי, העולם סביבו נע לאט, מעוות, או אולי הייתה זו תודעתו שלו שהתעוותה והתקפלה. הוא צריך לזוז, לעשות משהו, אבל שיתוק מוזר עצר את כל השרירים שלו, את כל התנועות שלו. בלי זמן למילים, מחשבות הגיעו בהבלחים של רעיונות: שאם הארי ירוץ הטרול יאכל את התאומים וויזלי וגם את הרמיוני, שאם מרביצנים לא הרגו קוסמים אז פרד אמור להיות בחיים, שהתאומים וויזלי יכלו להטיל לחשים חזקים יותר ממנו והם לא הצליחו לעצור את הטרול, אין זמן ליצור בשינוי-צורה משהו שאין לו כבר, הטרול נראה זריז מכדי שיהיה ניתן לפתות אותו לקצה הטרסה כדי שיפול מקצה הטירה, מישהו הטיל לחש על הטרול כדי להגן עליו מאור השמש לפני שהשתמש בו ככלי נשק לרצח וייתכן שהוא חיזק אותו בדרכים אחרות. ואז תמונה מנטלית של הרמיוני בורחת מהטרול, בורחת לאור השמש, מגיעה לבסוף לטרסה המוארת, הטרול דולק אחריה, רק כדי לגלות שמישהו חשב גם על האפשרות הזו.

האימה הצורחת בתודעתו הוטבעה על ידי רגש אחר.

הארי נעמד.

בצד השני של החדר, האויב קם גם הוא, גדם ידו הכרותה בחרב עדיין מדמם.

כוונה להרוג

הטרול הרים את נבוטו שנפל בידו הנותרת ושאג שאגה עצומה, מרסק את הנבוט ברצפה ושולח שבבי שיש מתעופפים באוויר.

חשוב רק על הרג

הטרול החל לצעוד לעבר ג'ורג', שרשרת רוק קטנה נוזלת מצד שפתיו.

קח כל אמצעי לעשות זאת

הארי עשה חמישה צעדים קדימה, והאויב שאג שאגה נוספת ופנה מג'ורג', עיניו מתמקדות בהארי.

כבה צנזורים, אל תירתע

מכונת ההרג השלישית בשלמותה בטבע דהרה לעברו בזינוקים.

הרוג

ידו השמאלית של הארי כבר אחזה ביהלום מהטבעת שלו שיצר בשינוי-צורה, ידו הימנית כבר אחזה בשרביטו.

"זוינגארדיום לביוסה."

שרביטו של הארי הנחה את היהלום הזעיר לפיו של הטרול.

"פיניטה אינקנטאטם."

ראשו של הטרול התפוצץ מעל עמוד השדרה שלו כשהסלע התרחב בחזרה לצורתו המקורית, והארי זז הצידה כשגופו של האויב התרסק למקום בו עמד.

ראש האויב כבר החל להתחדש, הגדם הגס של הלסת ועמוד השדרה נעשה חלק, הפה משלים את עצמו ומחליף את שיניו.

הארי התכופף מטה והרים את ראש הטרול באוזנו השמאלית. שרביטו נדחף לעינו השמאלית של הטרול, חודר את החומר דמוי הג'לי ועובר בארובה הרחבה שבעצם. הארי דמיין שטח חתך ברוחב של מילימטר במוח של האויב, והפך אותו בשינוי-צורה לחומצה גופרתית.

האויב הפסיק להתחדש.

הארי השליך את הגופה מעבר לקצה הטראסה ופנה שוב להרמיוני.

העיניים שלה זזו והתמקדו בו.

הארי מיהר לעברה, מתעלם מהדם שהכתים את גלימותיו הספוגות כבר. את תהיי בסדר, המוח שלו יצר את המשפט, אבל השפתיים שלו לא נעו. את תהיי בסדר, אנחנו נמצא קסם שיתקן את כל זה, יחזיר אותך למצב רגיל, רק תחזיקי מעמד, אל -

השפתיים של הרמיוני נעו, רק קצת אבל הן נעו.

"אשמתך..."

הזמן קפא. הארי היה צריך לומר לה לא לדבר, לשמור על נשימתה, אלא שהוא לא הצליח לשחרר את שפתיו.

הרמיוני נשמה נשימה נוספת, ושפתיה לחשו, "לא אשמתך."

ואז היא נשפה, ועצמה את עיניה.

הארי הביט בה בפה פעור למחצה, נשימתו תקועה בגרונו.

"אל תעשי את זה," אמר קולו. הוא איחר רק בשתי דקות.

הרמיוני התעוותה לפתע, זרועותיה מתפתלות באוויר כאילו מנסות לאחוז במשהו, ואז עיניה נפקחו שוב. היה פרץ של משהו שהיה קסם ויותר מכך, צעקה חזקה מרעידת אדמה ומכילה אלף ספרים, אלף ספריות, כולם נאמרים בצעקה יחידה שהייתה הרמיוני; עצומה מכדי להבינה, אלא שהארי ידע לפתע שהרמיוני כבר לא מרגישה את הכאב, ושהיא שמחה לא למות לבד. לרגע נראה כאילו שטף הקסם יחזיק מעמד, ישתקע באבני הטירה; אבל אז השטף הפסיק והקסם דעך, הגוף שלה הפסיק לזוז וכל התנועה פסקה כשהרמיוני ג'ין גריינג'ר חדלה מלהתקיים -

לא.

הארי קם מעל הגופה, מתנוודד.

לא.

היה פרץ של אש ודמבלדור עמד שם עם פוקס, עיניו מלאות אימה. "הרגשתי תלמיד מת! מה –"

עיניו של הקוסם הזקן ראו מה נח על הקרקע.

"הו, לא," לחש אלבוס דמבלדור. פוקס קרקר קירקור עצוב.

"תחזיר אותה."

דממה השתררה על הטרמסה. פרד וויזלי התרומם לאוויר בתנועה משרביטו של דמבלדור וריחף לעברם, מוקף בזוהר וורוד מרגיע.

"הארי –" החל הקוסם הזקן. קולו נשבר. "הארי –"

"תעשה שפוקס יבכה עליה או משהו. תזדרז." הקול שדיבר היה רגוע לחלוטין.

"אני, אני לא יכול, הארי, זה מאוחר מדי, היא מתה –"

"אני לא רוצה לשמוע את זה. אם זה הייתי אני שוכב שם, היית שולף איזה שפן מדהים מהכובע שלך ומציל אותי, משום שאסור לגיבור למות לפני סוף הסיפור. טוב, גם היא הגיבור, אז מה ששמרת לאירוע המיוחד הזה, פשוט תשתמש בו עכשיו. אני מבטיח שאחזיר לך."

"אין שום דבר שאני יכול לעשות! הנשמה שלה עזבה, היא המשיכה הלאה!"

הארי פתח את פיו לצרוח את כל זעמו, ואז סגר אותו שוב. אין טעם לצרוח, זה לא ישיג כלום. הלחץ הבלתי נסבל שעלה בתוכו לא יכול למצוא בכך פורקן.

הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם. חלק מהתודעה שלו הכה בעולם שסביבו, מנסה לגרום לו להיעלם, להתעורר מהסיוט ולמצוא את עצמו שוב בחדר שלו במגורי רייבנקלו, שמש הבוקר מאירה דרך הווילונות. אבל הדם נותר והארי לא התעורר, וחלק אחר ממנו ידע כבר שהאירוע הזה אמיתי, חלק מאותו עולם פגום שכלל את אזקבאן ואת אולם הקסמהדרין ו

לא

בתחושת סדיקה, כאילו הזמן עדיין היה בחתיכות מסביבו, הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם עם שני חוסמי עורקים סביב גדמי הירכיים שלה, והחליט

לא.

אני לא מקבל את זה.

אין שום סיבה לקבל את זה, לא כשיש קסם בעולם.

הארי ילמד את מה שיצטרך ללמוד, ימציא את מה שיצטרך להמציא, יתלוש את הידע של סלזאר סלית'רין מתודעתו של אדון האופל, יגלה את סוד אטלנטיס, יפתח איזה שערים וישבור איזה חותמות שיצטרך, וימצא את דרכו לשורש הקסם ויתכנת אותו מחדש.

הוא יקרע לגזרים את יסודות המציאות עצמה כדי להחזיר את הרמיוני גריינג'ר.

”המשבר תם,” אמר המורה להתגוננות. ”את רשאית לרדת, גבירתי.”

טרלוני, שישיבה מאחוריו על המטאטא הזוגי שטס ברחבי הוגוורטס, שורף את דרכו דרך הקירות והרצפות שבדרכם, ירדה במהירות והתיישבה בחוזקה על הרצפה, צעד מהקצוות הזוהרים באדום של החור החדש בקיר. האישה עדיין נשמה נשימות מהירות, מקופלת מעל עצמה כאילו היא עומדת להקיא משהו גדול ממנה.

המורה להתגוננות הרגיש את אימת הילד, דרך הקשר שהיה בין שניהם, התהודה בקסם שלהם; והוא הבין שהילד חיפש את הטרול ומצא אותו. המורה להתגוננות ניסה לשלוח דחף לסגת, לעטות את גלימת ההיעלמות ולנוס; אבל הוא מעולם לא היה מסוגל להשפיע על הילד דרך התהודה, והוא לא הצליח גם הפעם.

הוא הרגיש את הילד מתמלא לגמרי בכוונה להרוג. אז היה זה שהמורה להתגוננות החל לשרוף את החומר ממנו עשויה טירת הוגוורטס, מנסה להגיע לקרב בזמן.

הוא הרגיש את הילד מדביר את האויב בשניות.

הוא הרגיש את הייאוש של הילד כשאחד מחבריו מת.

הוא הרגיש את הזעם שהילד כיוון כלפי מטרד כלשהו שכנראה היה דמבלדור; ולאחריו החלטה עלומה שאת חוזקה אפילו הוא החשיב כמספק. עם קצת מזל, הילד השליך הרגע את העכבות הקטנות והשטותיות שלו.

נסתרות מעין כל, שפתיו של המורה להתגוננות התעקלו בחיוך קטן. על אף העליות והמורדות, בסך הכל היום הזה היה טוב במידה מפתיעה –

”הוא כאן. זה שיקרע לגזרים את כוכבי הרקיע. הוא כאן. הוא קץ העולם.”

פרק 90

תפקידים, חלק א'

לחש שחרר פשוט מהמנהל העיר את פרד וויזלי, ולאחריו הגיע לחש ריפוי ראשוני ליד שבורה ולצלעות סדוקות. הארי אמר במרוחק למנהל על החומצה שיצר בשינוי-צורה בתוך ראש הטרול (דמבלדור הביט מטה מעבר לשפת הטרססה והחוזה לפני שחזר) ואז על כך שמישהו התעסק בתודעה של התאומים וויזלי, מנהל שיחה נפרדת שהארי זכר אך לא היה מסוגל לעכל.

הארי עדיין עמד מעל גופתה של הרמיוני, הוא לא זע מהנקודה הזו, חושב מהר ככל שהיה מסוגל דרך תחושת הניתוק והזמן הסדוק, האם יש עוד משהו שעליו לעשות עכשיו, האם ישנן הזדמנויות שחולפות לבלי שוב. דרך כלשהי לצמצם את גודל הכל-יכולת הקסום שתידרש מאוחר יותר. אפקט משואה זמנית לסמן את הרגע הזה למסע בזמן מאוחר יותר, אם יום אחד ימצא דרך לחזור יותר משש שעות. היו תיאוריות של מסע בזמן בתורת היחסות הכללית (שנראו הרבה פחות סבירות לפני שהארי נתקל במחוללי-זמן) והתיאוריות האלה גרסו שלא ניתן לחזור אחורה לזמן שלפני המצאת מכונת הזמן - מכונת זמן יחסותית מקיימת נתיב רציף בזמן, היא לא משגרת שום דבר. אבל הארי לא ראה שום דבר מועיל שהוא יכול לעשות עם הלחשים שהכיר, דמבלדור לא ממש שיתף פעולה, ובכל מקרה זה כבר היה כמה דקות אחרי הרגע הקריטי בזמן.

"הארי", לחש המנהל, מניח את ידו על כתפו של הארי. הוא נעלם ממקומו ליד התאומים וויזלי וחזר להתקיים ליד הארי; ג'ורג' וויזלי השתגר מהמקום שבו ישב לכרוע לצד אחיו, ופרד שכב כעת ישר ובעיניים פקוחות והתכווץ בכאב כשנשם.

"הארי, אתה מוכרח ללכת מהמקום הזה."

"חכה רגע", אמר קולו של הארי. "אני מנסה לחשוב אם יש משהו אחר שאני יכול לעשות."

קולו של הקוסם הזקן נשמע חסר אונים. "הארי - אני יודע שאתה לא מאמין בנשמות - אבל בין אם הרמיוני צופה בכך עכשיו ובין אם לאו, אני לא חושב שהיא הייתה רוצה לראות אותך כך."

...לא, זה ברור.

הארי כיוון את שרביטו לעבר גופתה של הרמיוני -

"הארי! מה אתה -"

- והזרים הכל במורד זרועו ואל ידו -

"פריג'ידרו!"

"- עושה?"

"היפותרמיה", אמר הארי בריחוק כשהתנודד. היה זה אחד הלחשים שהוא והרמיוני בדקו בניסויים שלהם, לפני עידן ועידנים, אז הוא היה מסוגל לשלוט בו בדיוק, אם כי עדיין נדרש לו כוח רב להשפיע על כל כך הרבה מסה. הגופה של הרמיוני צריכה להיות עכשיו בטמפרטורה של כמעט בדיוק חמש מעלות צלסיוס. "אנשים עברו החייאה מוצלחת ממים קרים יותר משלושים דקות בלי לנשום. הקור מגן עליך מנזק מוחי, אתה

מבין, הוא מאט הכל. לרופאים מוגלגים יש פתגם, אתה לא מת עד שאתה חם ומת – אני חושב שאפילו מקררים מטופלים בזמן ניתוח, אם צריך לעצור את הלב שלהם לזמן מה.”

פרד וג'ורג' החלו להתייפח.

פניו של דמבלדור כבר היו מוכתמות בדמעות. ”אני מצטער,” הוא לחש. ”הארי, אני כל כך מצטער, אבל אתה מוכרח להפסיק עם זה.” המנהל תפס את הארי בכתפיו ומשך אותו אליו.

הארי הרשה לעצמו לזוז מהגופה של הרמיוני, צעד קדימה כשהמנהל דחף אותו הלאה מהדם. לחש הקירור יקנה לו זמן. שעות לכל הפחות, אולי ימים אם יצליח להמשיך להטיל את הלחש על הרמיוני או אם יאחסנו אותה במקום קר.

עכשיו הגיע הזמן לחשוב.

מינרווה ראתה את פניו של אלבוס וידעה שמשוה לא כשורה; היה לה זמן לתהות מה קרה, ואפילו מי מת; היא חשבה על אלאסטור, על אוגוסטה, על ארתור ומולי, כל המטרות המתבקשות בעלייתו השנייה של וולדמורט. היא חשבה שהיא הכינה את עצמה, היא חשבה שהיא מוכנה לגרוע מכל.

ואז אלבוס דיבר, וכל הכנותיה היו לשווא.

לא הרמיוני – לא –

אלבוס נתן לה זמן קצר להתייפח; ואז אמר לה שהארי פוטר, שצפה בעלמה גריינג'ר נהרגת, התיישב מחוץ לחדר האחסון במרפאה שבו נשמרה גופתה של העלמה גריינג'ר, מסרב לזוז מהמקום, ואומר לכל מי שבא לדבר איתו ללכת כדי שיוכל לחשוב.

הדבר היחיד שעורר תגובה מהילד היה כשפוקס ניסה לשיר לו; הארי פוטר צווח על עוף-החול לא לעשות זאת, שהרגשות שלו אמיתיים, הוא לא רוצה לנסות לרפא אותם בקסם כאילו הם מחלה. אחרי זה פוקס סירב לשיר שוב.

אלבוס חשב שאולי לה יש את הסיכוי הטוב ביותר להגיע להארי פוטר כעת.

אז היא נאלצה לאסוף את עצמה, ולנקות את פניה; יהיה זמן מאוחר יותר לאבל פרטי, כשהילדים השורדים שלה לא יזדקקו לה עוד.

מינרווה מקגונגל אספה את הפיסות המנותקות שלה, ניגבה את עיניה בפעם האחרונה; והניחה את ידה על ידית הדלת של החלק במרפאה בו היה חדר האחסון, שהיה בשימוש בפעם השנייה במאה הזו ובפעם החמישית מאז קמה טירת הוגוורטס, בתור מקום מנוחתה של תלמידה צעירה ומבטיחה.

היא פתחה את הדלת.

עיניו של הארי פוטר הביטו בה. הילד ישב על הרצפה לפני הדלת לחדר האחסון שמאחור, שרביטו בחיקו. אם העיניים הללו התאבלו, אם היו ריקות, אפילו אם היו שבורות, לא ניתן היה לראות זאת מפניו של הילד. לא היו דמעות יבשות על הלחיים הללו.

”למה את כאן, פרופסור מקגונגל?” שאל הארי פוטר. ”אמרתי למנהל שברצוני שיניחו לי לנפשי לזמן מה.”

היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר. כדי לעזור לך - אתה לא בסדר - אבל היא לא ידעה מה לומר, אין דבר שהצליחה לדמיין שישפר את המצב. היא לא תכננה מראש לפני שנכנסה לחדר, משום שלא הייתה במיטבה.

"על מה אתה חושב?" שאלה מינרווה. זה היה המשפט היחיד שעלה בדעתה. אלבוס אמר לה שהארי אמר, שוב ושוב, שהוא חושב; ושהיא מוכרחה לגרום להארי לדבר, איכשהו.

הארי הביט חצי בה וחצי מעבר לה, מתח ממלא את פניו, כשעצרה את נשימתה.

לקח זמן מה לפני שהארי דיבר.

"אני מנסה לחשוב אם יש משהו שאני צריך לעשות עכשיו," אמר הארי פוטר. "אבל זה קשה. המחשבה שלי לא מפסיקה לדמיין דרכים בהן העבר היה יכול להיות שונה אם הייתי חושב מהר יותר, ואני לא יכול לשלול את הרעיון שיש פה תובנה קריטית איפשהו."

"מר פוטר -" היא אמרה בקול כושל. "הארי, אני לא חושבת שזה בריא לך - לחשוב ככה -"

"אני לא מסכים. לא לחשוב זה מה שגורם לאנשים להיהרג." המילים נאמרו בקול שקול ומונוטוני, כאילו הוא מצטט משפטים מספר.

"הארי," היא אמרה, בקושי חושבת לפני שאמרה זאת, "אין שום דבר שהיית יכול לעשות -"

משהו הבזיק בהבעתו של הארי. נראה כאילו עיניו מתמקדות בה לראשונה.

"שום דבר שהייתי יכול לעשות?" קולו של הארי עלה במילה האחרונה. "שום דבר שהייתי יכול לעשות? הפסקתי לספור בכמה דרכים שונות הייתי יכול להציל אותה! אם הייתי מבקש שלכולנו יהיו מראות תקשורת! אם הייתי מתעקש שהרמיוני תוצא מהוגוורטס ותושם בבית ספר לא משוגע! אם הייתי בורח החוצה מייד במקום לנסות להתווכח עם אנשים רגילים! אם הייתי זוכר את הפטרונוס מוקדם יותר! אם הייתי חושב על מצבי חירום אפשריים ומאמן את עצמי לחשוב על פטרונוסים מוקדם יותר! אפילו בדקה האחרונה זה היה אולי לא מאוחר מדי! הרגתי את הטרול והסתובבתי אליה והיא עדיין הייתה בחיים ואני פשוט כרעתי לצידה והקשבתי למילים האחרונות שלה כמו אידיוט במקום להטיל שוב פטרונוס ולקרוא לדמבלדור שישלח את פוקס! או אם פשוט הייתי ניגש לבעיה מזווית אחרת - אם הייתי מחפש תלמיד עם מחולל-זמן שישלח הודעה אחורה בזמן לפני שגיליתי שמשוהו קרה לה, במקום לסיים עם תוצאה שאי אפשר לשנות - ביקשתי מהמנהל לחזור בזמן ולהציל את הרמיוני ולזייף את הכל, לזייף את הגופה, לערוך את הזיכרונות של כולם, אבל דמבלדור אמר שהוא ניסה משהו כזה פעם וזה לא עבד והוא איבד עוד חבר במקום. או אם פשוט - אם פשוט הייתי הולך עם - אם, בלילה ההוא -"

הארי הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן שוב, פניו היו רגועות ויציבות פעם נוספת.

"בכל אופן," אמר הארי פוטר, בקול מונוטוני שוב, "אני לא רוצה לחזור על הטעות הזו, אז אני הולך להקדיש את הזמן עד ארוחת הערב על לחשוב האם יש משהו שאני צריך לעשות. אם לא אחשוב על כלום עד אז אני אלך לארוחת הערב ואוכל. עכשיו בבקשה לך."

היא הייתה מודעת לכך שדמעות זלגו שוב במורד לחייה. "הארי - הארי, אתה מוכרח להאמין שזו לא אשמתך!"

"כמובן שזו אשמתי. אין פה אף אחד אחר שיכול להיות אחראי למשהו."

"לא! אתה-יודע-מי הרג את הרמיוני!" היא בקושי הייתה מודעת למה שהיא אומרת, שלא בדקה שאיש לא מאזין לחדר. "לא אתה! לא משנה מה היית יכול לעשות, לא היית אתה זה שהרג אותה, זה היה וולדמורט! אתה לא יכול להאמין בזה או שתשתגע, הארי!"

"לא ככה אחריות עובדת, פרופסור." קולו של הארי היה סבלני, כאילו הוא מסביר דברים לילד שהוא בטוח שלא יבין. הוא כבר לא הביט בה, רק בהה בקיר מימינה. "כשאת עושה ניתוח כשלים, אין טעם להקצות אשמה לחלק מהמערכת שאת לא יכולה לשנות אחר כך, זה כמו לקפוץ מצוק ולהאשים את כוח הכבידה. כוח הכבידה לא הולך להשתנות בפעם הבאה. אין טעם לנסות להקצות אחריות לאנשים שלא הולכים לשנות את המעשים שלהם. ברגע שאת מסתכלת על זה מנקודת המבט הזו, את מבינה שהקצאת אשמה לעולם לא עוזרת בדבר אלא אם את מאשימה את עצמך, משום שאת הדבר היחיד שאת המעשים שלו את יכולה לשנות על ידי הקצאת אשמה. זו הסיבה שלדמבלדור יש את החדר המלא בשרביטים שבורים שלו. הוא מבין את החלק הזה, לפחות."

חלק מרוחק בתודעתה ציין לעצמו לחכות עד הרבה אחר כך ואז לדבר בחדות עם המנהל על מה שהוא מראה לילדים צעירים ונוחים להשפעה. אולי היא אפילו תצרח עליו הפעם. היא חשבה לצרוח עליו בכל מקרה, בגלל העלמה גריינג'ר -

"אתה לא אחראי," היא אמרה, על אף שקולה רעד. "אלה המורים - אלה אנחנו שאחראים לביטחון התלמידים, לא אתה."

עיניו של הארי הבזיקו בחזרה לעברה. "את אחראית?" הקול היה קפוץ. "את רוצה שאראה בך אחראית, פרופסור מקגונגל?"

היא הרימה את סנטרה והנהנה. זה יהיה טוב בהרבה מאשר שהארי יאשים את עצמו.

הילד דחף את עצמו לעמידה ועשה צעד קדימה. "בסדר," אמר הארי בקולו מונוטוני. "ניסיתי לעשות את הדבר ההגיוני, כשראיתי שהרמיוני חסרה ושאישה מהמורים לא יודע. ביקשתי מתלמיד שנה שביעית לבוא איתי על מטאטא ולהגן עליי בזמן שאני מחפש את הרמיוני. ביקשתי עזרה. התחננתי לעזרה. ואיש לא עזר לי. משום שאת נתת לכולם פקודה מוחלטת להישאר במקום אחד או שיסולקו, בלי תירוצים. לא משנה במה דמבלדור טועה, הוא לפחות חושב על התלמידים שלו כעל אנשים, לא חיות שצריך לרעות למכלאה ולשמור שלא יברחו. את ידעת שאת לא טובה בחשיבה צבאית, הרעיון הראשון שלך היה שנלך במסדרונות, ידעת שיש תלמידים שטובים ממך באסטרטגיה וטקטיקה, ועדיין כלאת את כולנו בחדר אחד בלי אפשרות לשיקול דעת. אז כשמשהו שלא צפית קרה והיה הגיוני לגמרי לשלוח תלמיד שנה שביעית על מטאטא מהיר לחפש את הרמיוני גריינג'ר, התלמידים ידעו שלא תביני או תסלחי. הם לא פחדו מהטרול, הם פחדו ממך. המשמעת, התלמנות, הפחדנות שהחדרת בהם עיכבה אותי בדיוק מספיק זמן כדי שהרמיוני תמות. לא שהייתי צריך לבקש עזרה מאנשים רגילים, כמובן, ואני אשתנה ואהיה פחות טיפש בפעם הבאה. אבל אם הייתי מפגר מספיק בשביל להקצות אשמה למישהו שהוא לא אני, זה מה שהייתי אומר."

דמעות זלגו במורד לחייה.

"זה מה שהייתי אומר לך אם הייתי חושב שאת מסוגלת להיות אחראית למשהו. אבל אנשים רגילים לא בוחרים על סמך השלכות, הם פשוט מגלמים תפקידים. יש תמונה בראש שלך של מחנכת קשוחה ואת תעשי את מה שהתמונה הזו תעשה, בין אם זה הגיוני ובין אם לאו. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לחזור לחדרים שלהם, אפילו אם יש טרול משוטט במסדרונות. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לא לעזוב את האולם הגדול או

שיסולקו. והתמונה הקטנה של פרופסור מקגונגל שיש לך בראש לא יכולה ללמוד מניסיון או לשנות את עצמה, אז אין שום טעם לשיחה הזו. אנשים כמוך לא אחראים לשום דבר, אנשים כמוני אחראים, וכשאנחנו נכשלים אין עוד מישור להאשים."

הילד צעד קדימה לעמוד ישר לפניו. ידיו נשלחו מתחת לגלימותיו והוציאו את הכדור הזהוב שהיה הקליפה המגנה שקיבל ממשד הקסמים למחולל-הזמן שלו. הוא דיבר בקול מת ושקול, בלי שום הדגשה. "זה היה יכול להציל את הרמיוני, אם הייתי יכול להשתמש בזה. אבל את חשבת שתפקידך להפריע לי. איש בהוגוורטס לא מת מזה חמישים שנה, זה מה שאמרת כשנעלת את זה, את זוכרת? הייתי צריך לבקש ממך שוב אחרי שבלטריקס בלק ברחו מאזקבאן, או אחרי שהרמיוני הופללה בניסיון לרצח. אבל שכחתי משום שהייתי טיפש. אנא פתחי את זה עכשיו לפני שעוד חברים שלי ימותו."

לא מסוגלת לדבר, היא הוציאה את שרביטה ועשתה כן, משחררת את הלחש הנעול בזמן שטווחה למנעול הקליפה.

הארי פוטר פתח את הקליפה הזהובה, הביט בשעון החול הזעיר מהזכוכית בתוך עיגוליו, הנהן, ואז סגר את הקופסה. "תודה לך. עכשיו לך." קולו של הילד נשבר שוב. "אני צריך לחשוב."

היא סגרה את הדלת מאחוריה, קול נורא ועדיין מושקע-ברובו בורח מגרונה -

אלבוס הבהב והופיע לצידה, עוטה גוון צעקני לרגע כשההנגזה נעלמה.

היא לא קפצה, לא בדיוק. "אמרתי לך, תפסיק לעשות את זה," אמרה מינרווה. קולה נשמע חסר צבע באוזניה. "זה היה פרטי."

אלבוס החווה באצבעותיו לעבר הדלת שמאחוריה. "חששתי שמר פוטר עלול לפגוע בך." המנהל עצר, ואז אמר בשקט, "אני מופתע מאוד שעמדת וקיבלת את זה."

"כל מה שהייתי צריכה לעשות זה לומר 'מר פוטר' והוא היה מפסיק." קולה ירד כמעט ללחישה. "רק זה, והוא היה מפסיק. ואז לא היה לו איש לומר לו את הדברים הנוראים הללו, אף לא אחד."

"אני חשבתי שהערותיו של מר פוטר היו לא הוגנות לגמרי ושהן לא מגיעות לך כלל," אמר אלבוס.

"אם זה היית אתה, לא היית מאיים לסלק את מי שיעזוב את החדר. האם אתה יכול לומר לי אחרת בכנות?"

גבותיו של אלבוס עלו. "התפקיד שלך באסון הזה היה זעום, ההחלטות שלך הגיוניות למדי בזמנו, וזו רק הראייה בדיעבד המושלמת של הארי שמאפשרת לו לדמיין אחרת. את בטח חכמה מכדי להאשים את עצמך בכך, מינרווה."

היא ידעה טוב מאוד שאלבוס יניח תמונה של הרמיוני גריינג'ר בחדר הנורא הזה שלו, שהיא תוצב במקום של כבוד. אלבוס יתפוס את עצמו כאחראי, היא הייתה משוכנעת, אף על פי שכלל לא היה בהוגוורטס באותו הזמן. אבל לא אותה.

אז גם אתה לא חושב שלתפוס אותי כאחראית שווה את המאמץ...

היא נשענה כנגד הקיר הקרוב ביותר, מנסה לא לתת לדמעות לבקוע שוב; היא מעולם לא ראתה את אלבוס בוכה, למעט שלוש פעמים. "תמיד האמנת בתלמידים שלך, כפי שאני מעולם לא. הם לא היו מפחדים ממך. הם היו יודעים שהיית מבין."

"מינרווה -"

"אינני ראויה לרשת אותך כמנהלת. שנינו יודעים זאת."

"את טועה," אמר אלבוס בשקט. "כשיגיע הזמן, את תהיי המנהלת הארבעים וחמישה של הוגוורטס ואת תעשי עבודה מצוינת."

היא הנידה בראשה. "מה עכשיו, אלבוס? אם הוא לא יקשיב לי, אז למי?"

היה זה אולי חצי שעה לאחר מכן. הילד עדיין שמר על הדלת לחדר שבו נחה גופתה של חברתו הטובה ביותר, יושב במשמרת. הוא הביט מטה בשרביטו שנח בידיו. לפעמים פניו היו מתעוותות במחשבה, בזמנים אחרים הן היו רגועות.

על אף שהדלת לא נפתחה, ולא נשמע שום צליל, הילד הרים את מבטו. הוא הרגיע את פניו. קולו, כשדיבר, היה עמום. "אני לא רוצה חברה."

הדלת נפתחה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של בית הספר הוגוורטס נכנס לחדר וסגר את הדלת מאחוריו, מתמקם בזהירות בפינה בין שני קירות, רחוק ככל שהחדר איפשר מהילד. תחושה חדה של קטסטרופה עלתה באוויר בין שניהם, ונותרה תלויה שם ללא שינוי.

"למה אתה פה?" שאל הילד.

הגבר היטה את ראשו קלות. עיניים חיוורות בחנו את הילד כאילו הוא יצור חי מכוכב לכת מרוחק, ומסוכן בהתאם.

"באתי להתנצל, מר פוטר," אמר הגבר בשקט.

"להתנצל על מה?" שאל הילד. "למה, מה אתה היית יכול לעשות כדי למנוע את המוות של הרמיוני?"

"הייתי צריך לחשוב לוודא את הנוכחות שלך, של מר לונגבוטום ושל העלמה גריינג'ר, כל המטרות הברורות הבאות," אמר המורה להתגוננות בלי היסוס. "מר האגריד לא היה מצויד מנטלית לפקד על כוח התלמידים. הייתי צריך להתעלם מבקשת סגנית המנהל לשקט ולומר לה להותיר מאחור את פרופסור פליטיק, שהיה יכול להגן על התלמידים טוב יותר מכל איום, והיה יכול לקיים תקשורת באמצעות פטרונוס."

"נכון." קולו של הילד היה חד כתער. "שכחתי שיש עוד מישהו בהוגוורטס שיכול להיות אחראי לדברים. אז למה לא חשבת על זה, פרופסור? משום שאני לא מאמין שאתה היית טיפש."

השתררה שתיקה, ואצבעותיו של הילד הלבנים על שרביטו.

"גם אתה לא חשבת על זה, מר פוטר, בזמנו." הייתה עייפות בקולו של פרופסור קווירל. "אני חכם ממך. אני חושב מהר ממך. I am more experienced than you אבל הפער בין שנינו אינו הפער בינינו ובינם. אם אתה

יכול להחמיץ משהו, כך גם אני. "שפתיו של הגבר התעוותו. "אתה מבין, הסקתי מייד שהטרול אינו אלא הסחת דעת מעניין אחר, ואין לו חשיבות רבה בפני עצמו. כל עוד איש לא ישלח את התלמידים להסתובב במסדרונות, או את הסלית'רינים הצעירים לאותו הצינוק בו נראה הטרול."

הילד נראה כאילו הוא נרגע. "אני מניח שזה סביר."

"בכל מקרה," אמר הגבר, "אם ניתן לומר שמישהו אחראי למותה של העלמה גריינג'ר, זה אני, לא אתה. זה אני, לא אתה, שהיה צריך -"

"אני מבין שדיברת עם פרופסור מקגונגל ושהיא נתנה לך תסריט." הילד לא טרח לשמור על קולו נטול מרירות. "אם יש לך משהו לומר לי, פרופסור, אמור זאת בלי המסכות."

השתררה שתיקה.

"כרצונך," אמר המורה להתגוננות בלי רגש. העיניים הכחולות החיוורות נותרו חדות ועירניות. "אני אכן מצטער שהילדה מתה. היא הייתה תלמידה טובה בשיעור ההתגוננות שלי, והייתה יכולה להיות לך בעלת ברית מאוחר יותר. הייתי רוצה לנחם אותך על אובדןך, אבל איני יכול לראות כיצד לעשות זאת. מן הסתם, אם אמצא את האחראים אהרוג אותם. אתה מוזמן להצטרף אם הנסיבות יאפשרו זאת."

"כמה מרגש," אמר הילד, קולו קריר. "אתה לא טוען שחיבת את הרמיוני, אם כך?"

"קסמיה בוזבזו עליי, אני חושד. כבר איני יוצר קשרים כאלה בכזו קלות."

הילד הנהן. "תודה לך על שאתה כן. האם זה הכל, פרופסור?"

השתררה שתיקה.

"הטירה מצולקת כעת." אמר הגבר בפינה.

"מה?"

"כשמכשיר עתיק ברשותי יידע אותי שהעלמה גריינג'ר נמצאת על סף מוות, הטלתי לחש של אש מקוללת עליו דיברתי פעם. שרפתי כמה קירות ורצפות כדי שאוכל לקחת דרך ישירה יותר עם המטאטא שלי." הגבר דיבר ללא נימה. "טירת הוגוורטס לא תרפא פצעים כאלה בקלות, אם בכלל. אני מניח שיהיה צורך להטליא את החורים עם הקסמות פחותות. אני מצר על כך כעת, משום שבכל מקרה זה היה מאוחר מדי."

"אה," אמר הילד. הוא עצם את עיניו לרגע. "באמת רצית להציל אותה. רצית את זה עד כדי כך עד שעשית איזשהו מאמץ אמיתי. אני מניח שהתודעה שלך, אם לא שלהם, תהיה מסוגלת לכך."

חיוך קצר ויבש מהגבר.

"תודה לך על זה, פרופסור. אבל אבקש ממך להישאר לבד עד זמן ארוחת הערב. אתה מכל האנשים תבין. זה הכל?"

"לא בדיוק," אמר הגבר. קמצוץ של יובש אירוני שב לקולו. "אתה מבין, בהסתמך על חוויות אחרונות, אני מודאג שמא אתה מתעתד לעשות משהו טיפשי להחריד."

"כמו מה?" שאל הילד.

"אינני בטוח לגמרי. אולי החלטת שיקום בלי העלמה גריינג'ר חסר ערך, ויש להשמידו על העלבונות שעלב בכך."

הילד חיך בלי שמחה. "הבעיות שלך עצמן ניכרות פה, פרופסור. אני לא ממש בקטע של דברים כאלה. האם אתה היית, בשלב מסוים?"

"לא במיוחד. אין לי חיבה מיוחדת ליקום, אבל אני גר פה, בסופו של דבר."

השתררה שתיקה.

"מה אתה מתכנן, מר פוטר?" שאל הגבר בפינה. "הגעת להחלטה משמעותית כלשהי, אם כי אתה מנסה להסתיר אותה ממני. מה אתה מתכוון לעשות כעת?"

הילד הניד בראשו. "אני עדיין חושב, ואני רוצה שיניחו לי לנפשי."

"אני זוכר הצעה שהצעת לי פעם, לפני כמה חודשים," אמר המורה להתגוננות. "אתה רוצה מישהו אינטליגנטי לדבר איתו? אני אבין אם לא נוח להיות בחברתך."

הילד הניד בראשו שוב. "לא, תודה לך."

"טוב," אמר המורה להתגוננות. "מה לגבי מישהו חזק שלא כבול במיוחד על ידי פקפוקים נאיביים?"

היה היסוס, ואז הילד הניד שוב בראשו.

"מישהו בעל ידע נסתר, וקסמים שאנשים מסוימים עשויים לחשוב שהם לא טבעיים?"

עיניו של הילד הצטמצמו קלות, כה מעט עד שמישהו אחר לא היה –

"אני מבין," אמר המורה להתגוננות. "שאל אותי על כך, אם כן. אני נותן לך את מילתי שלא אחזור על כך בפני האחרים."

לקח לילד זמן לדבר, וכשעשה זאת זה היה בקול שבור.

"אני מתכוון להחזיר את הרמיוני. משום שאין חיים אחרי המוות, ואני לא מתכוון פשוט לתת לה – פשוט לא להיות –"

הילד הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן, הוא נראה חסר רגש פעם נוספת, כמו הגבר שעמד בפינה.

עיניו של המורה להתגוננות היו מעורפלות ומבולבלות מעט.

"איך?" הוא שאל לבסוף.

"איך שיידרש."

השתררה שתיקה נוספת.

"בלי להתחשב בסיכונים", אמר הגבר בפינה. "בלי להתחשב בסכנה הכרוכה בקסם שיידרש להשיג זאת."

"כן."

עיניו של המורה להתגוננות נראו חושבות. "אבל מהי הגישה הכללית שחשבת עליה? אני מניח שלהפוך את הגופה שלה לחיז"ל זה לא מה ש–"

"האם היא תהיה מסוגלת לחשוב?" שאל הילד. "האם הגוף שלה ימשיך להירקב?"

"לא, וכן."

"אז לא."

"מה עם אבן האוב של קדמוס פברל, אם תוכל להשיג אותה?"

הילד הניד בראשו. "אני לא רוצה אשליה של הרמיוני שנשאבה מהזיכרונות שלי. אני רוצה שהיא תהיה מסוגלת לחיות את חייה –" קולו של הילד נשבר. "עוד לא חשבתי על כיוון תקיפה ברמת האובייקט. אם אני צריך לפתור את הבעיה בכוח גס בכך שאשיג מספיק כוח וידע כדי פשוט לגרום לזה לקרות, זה מה שאעשה." שתיקה נוספת.

"וכדי לעשות את זה", אמר הגבר בפינה, "תשתמש בכלי החביב עליך, מדע."

"כמובן."

המורה להתגוננות נשף, כמעט כמו אנחה. "אני מניח שזה הגיוני."

"אתה מוכן לעזור או לא?" שאל הילד.

"איזו עזרה תבקש?"

"קסם. מהיכן הוא מגיע?"

"אני לא יודע", אמר הגבר.

"ואף אחד אחר לא יודע?"

"הו, המצב גרוע בהרבה מזה, מר פוטר. אין מלומד של האזוטרי שלא פיענח את טבע הקסם, וכל אחד מהם מאמין במשהו שונה."

"מאיפה מגיעים לחשים חדשים? אני כל הזמן קורא על מישהו שהמציא לחש לעשות דבר-כזה-או-אחר אבל אין אזכור לאיך."

משיכת כתפיים עטויות גלימה. "מאיפה מגיעים ספרים חדשים, מר פוטר? אלה שקוראים הרבה ספרים נעשים מסוגלים לכתוב אותם בתורם. איך? איש אינו יודע."

"יש ספרים על איך לכתוב –"

"לקרוא אותם לא יהפוך אותך למחזאי מפורסם. אחרי שלוקחים בחשבון עצות שכאלה, מה שנותר הינו תעלומה. המצאת לחשים חדשים הינה תעלומה דומה מצורה טהורה הרבה יותר." ראש הגבר נטה. "ניסיונות שכאלה מסוכנים. האמרה היא שאסור שיהיו לך ילדים, או לחכות עד שיגדלו. יש סיבה מדוע כל כך הרבה ממציאים מגיעים מגריפינדור, ולא מרייבנקלו כמו שהיית מצפה."

"והקסמים החזקים יותר?" שאל הילד.

"קוסם אגדי עשוי להמציא טקס קורבן אחד בחייו ולהעבירו ליורשיו. לנסות להמציא חמישה כאלה זו התאבדות. זו הסיבה שקוסמים חזקים באמת הם אלה שרכשו ידע קדום."

הילד הנהן בהבעה מרוחקת. "הנה הלך הפיתרון הישיר, אם כך. היה נחמד פשוט להמציא לחש ל-'החייאת מתים', 'הפיכה לאל' או 'דימון טרמינל'. אתה יודע משהו על אטלנטיס?"

"רק מה שכל מלומד יודע," אמר הגבר ביובש. "אם אתה רוצה לשמוע את אלף שמונה מאות התיאוריות הסטנדרטיות - אל תביט בי כך, מר פוטר. אם זה היה פשוט עד כדי כך, הייתי עושה זאת לפני שנים."

"אני מבין. סליחה."

השתררה שתיקה לזמן מה. מבטו של המורה להתגוננות נח על הילד, הילד הביט כאילו לשום מקום.

"ישנם כמה קסמים שאני מתכוון ללמוד. לחשים שהייתי יכול להשתמש בהם מוקדם יותר היום, אם הייתי חושב ללמוד אותם לפני כן." קולו של הילד היה קר. "לחשים שאצטרך, אם דברים כאלה ימשיכו לקרות. את הרוב אני מצפה שאוכל למצוא. חלק אני מצפה שלא."

המורה להתגוננות היטה את ראשו. "אלמד אותך כמעט כל קסם שתמצא לדעת, מר פוטר. יש לי מגבלות מסוימות, אבל אתה תמיד רשאי לבקש. אבל מה בדיוק אתה רוצה? חסר לך הכוח הגולמי להטיל את הקללה ההורגת ואת רוב הלחשים האחרים הנחשבים לאסורים -"

"לחש האש המקוללת הזה. אני לא מניח שזה טקס קורבן שגם ילד יכול להשתמש בו אם היה מעז?"

שפתיו של המורה להתגוננות התעוותו. "הוא דורש קורבן תמידי של טיפת דם; גופך יהיה קל יותר בטיפת הדם הזו, מאותו יום ואילך. לא מסוג הדברים שאדם ירצה לעשות לעיתים קרובות, מר פוטר. כוח רצון נדרש כדי שהאש המקוללת לא תפנה נגדך ותכלה אותך; המנהג המקובל הוא לבחון את כוח רצונך במבחנים פחותים יותר לפני כן. ועל אף שאין זה מרכיב עיקרי בטקס, חוששני שהוא אכן דורש יותר קסם ממה שיהיה לך בשנים הקרובות."

"חבל," אמר הילד. "היה נחמד לראות את המבט על הפרצוף של האויב בפעם הבאה שהיה משתמש בטרול."

המורה להתגוננות היטה את ראשו, שפתיו מתעוותות שוב.

"מה בנוגע ללחשי זיכרון? התאומים וויזלי התנהגו מוזר והמנהל אומר שהוא חושב שהטילו עליהם לחש מחיקת זיכרון. זה נראה כמו אחד הטריקים החביבים על האויב."

"כלל מספר שמונה," אמר המורה להתגוננות. "כל טכניקה שטובה מספיק כדי להביס אותי פעם אחת טובה מספיק כדי שאלמד אותה בעצמי."

הילד חיך ללא הומור. "פעם שמעתי על מבוגרת שהטילה אובליוויאטה כשהיא מרוקנת כמעט לגמרי, אז זה בטח לא דורש יותר מדי כוח קסם כדי להטיל. זה אפילו לא נחשב קללה שאין-עליה-מחילה, אם כי אני לא מסוגל לדמיין למה לא. אם הייתי יכול לגרום למר האגריד לזכור הוראות שונות -"

"זה לא עד כדי כך פשוט," אמר המורה להתגוננות. "אתה לא חזק מספיק כדי להטיל לחש זיכרון מזויף, ואפילו אובליוויאטה פשוט ימתח את הסיבולת שלך לקצה יכולתה. זוהי אומנות מסוכנת, בלתי חוקית לשימוש בלי אישור משרד הקסמים, ואזהיר אותך שלא להשתמש בה במצבים שבהם יהיה לא נוח למחוק בטעות עשר שנים מהחיים של מישהו. הלוואי שהייתי יכול להבטיח לך שאשיג אחד מהכרכים השמורים היטב ממחלקת המסתורין, ואעביר לך אותו במסווה. אבל מה שבאמת אומר לך הוא שתמצא את ספר המבוא הרגיל בערימות הצפון-צפון מערביות בספריית הוגוורטס הראשית, מתוכם תחת האות ז'."

"ברצינות," אמר הילד בקול שטוח.

"אכן."

"תודה לך על הנחייתך, פרופסור."

"היצירתיות שלך נעשתה הרבה יותר מעשית, מר פוטר, מאז שהכרתי אותך."

"תודה לך על המחמאה." הילד לא הרים את מבטו מהשרביט שהחזיק בידיו. "אני רוצה לחזור לחשוב עכשיו. אנא הסבר להם בעבורי מה יקרה אם יפריעו לי."

הדלת למחסן נפתחה ופרופסור קווירל יצא החוצה. לפניו היה מראה מת וחסר רגשות; היא הייתה אומרת שהן הזכירו לה את סוורוס, אם כי סוורוס מעולם לא נראה בדיוק כך.

אפילו בעוד הדלת נסגרת, מינרווה הטילה מחסום השקטה. המילים בקעו מפיה במהירות: "איך זה הלך - היית שם זמן רב - האם הארי מדבר כעת?"

פרופסור קווירל צעד במהירות לאורך החדר לקיר הרחוק שליד הכניסה, מביט לאחור אליה. חוסר הרגש החליק מעל פניו, כאילו הוא מסיר מסכה, מותיר מאחור משהו קודר למדי. "דיברתי אל מר פוטר כפי שציפה שאדבר איתו, ונמנעתי מלומר דברים שירגיזו אותו. איני חושב שזה נחם אותו. אני לא חושב שיש לי את זה."

"תודה לך - טוב שהוא דיבר בכלל -" היא היססה. "מה מר פוטר אמר?"

"חוששני שהבטחתי לו לא לדבר על כך. וכעת... אני חושב שעליי לבקר בספריית הוגוורטס."

"בספרייה?"

"כן," אמר פרופסור קווירל. מתח לא רגיל נשמע בקולו. "אני מתעתד לחזק את האבטחה על מדור הספרים האסורים עם אמצעי בטיחות מסוימים משלי. לחשי ההגנה הנוכחיים הם בדיחה. ויש לשמור על מר פוטר מחוץ למדור הספרים האסורים בכל מחיר."

היא בהתה במורה להתגוננות, ליבה בגרונה לפתע.

פרופסור קווירל המשיך לדבר. "את לא תאמרי לילד שאמרתי לך זאת. את תוודאי עם פליטיק ווקטור שהילד מוסח באמצעים הרגילים אם הוא שואל שאלות על יצירת לחשים שלא מתאימים לגילו. ועל אף שאין זה תחום

ההתמחות שלי, סגנית המנהל, אם יש דרך כלשהי שאת יכולה לחשוב עליה לשכנע את הילד להפסיק לשקוע באבל ובטירוף שלו - דרך כלשהי לבטל את ההחלטות אליהן הוא מגיע - אני מציע שתשתמשי בה מייד."

פרק 91

תפקידים, חלק ב'

פרק זה אינו מכיל ספוילרים לאף ספר מסויים של אורסון סקוט קארד. זו מטפורה.

זמן קצר לאחר מכן נשמעה נקישה נוספת על דלת המחסן.

"אם באמת אכפת לכם מהבריאות הנפשית שלי," אמר הילד בלי להרים את מבטו, "אתם תלכו, תעזבו אותי לנפשי, ותחכו עד שארד לארוחת הערב. זה לא עוזר."

הדלת נפתחה, וזה שהמתין בחוץ נכנס.

"ברצינות?" אמר הילד בנימה שטוחה.

הדלת נסגרה בקול נקישה מאחורי סוורוס סנייפ.

המורה לשיקויים של הוגוורטס לא עטה על עצמו את יהירותו הרגילה, או אפילו את הארשת חסרת הרגש שעטה לרוב במשרד המנהל; מבטו היה מוזר כשהביט מטה אל הילד ששמר על הדלת; מחשבותיו לא ניתנות לפענוח.

"גם אני לא יכול לדמיין לעצמי מה חשבה לעצמה סגנית המנהל," אמר המורה לשיקויים של הוגוורטס. "אלא אם אני אמור לשמש כאזהרה למקום אליו זה יוביל אותך, אם תחליט לקחת על עצמך את האשמה על מותה."

שפתיו של הילד נצמדו. "בסדר. בוא פשוט נדלג לסוף השיחה הזו. ניצחת, פרופסור סנייפ. אני מודה שהיית יותר אחראי למותה של לילי פוטר משאני אחראי למותה של הרמיוני גריינג'ר, והאשמה שלי לא משתווה לאשמה שלך. ואז אני אבקש ממך ללכת, ואתה תגיד להם שכנראה מוטב שיעזבו אותי לנפשי לזמן מה. סיימנו?"

"כמעט," אמר המורה לשיקויים. "אני זה ששם את הפתקים מתחת לכרית של העלמה גריינג'ר, שאמרו לה איפה למצוא את הקרבות בהם התערבה."

הילד לא הגיב לכך כלל. לבסוף הוא דיבר. "משום שאתה לא אוהב בריונות."

"לא רק זה." הייתה נימה של כאב בקולו של המורה לשיקויים שנשמעה כאילו היא זרה לו; קשה היה לדמיין את אותו הקול מורה בארסיות לילדים לא לערבב פעם אחת נוספת או שיפוצצו לעצמם את הידיים. "הייתי צריך להבין זאת... לפני הרבה זמן, אני מניח, אך עם זאת לא ראיתי זאת כלל, מכיוון שהייתי שקוע לגמרי בעצמי. העובדה שמוניתי לראש בית סלית'רין... משמעה שאלבוס דמבלדור איבד לגמרי את האמון בכך שניתן לעזור לבית סלית'רין. אני משוכנע שדמבלדור ניסה, כשקיבל לראשונה את הוגוורטס למשמרת. זו בטח הייתה מכה אנושה בשבילו, שלאחר מכן כל כך הרבה מבית סלית'רין נענו לקריאתו של אדון האופל... הוא לא היה שם אותי כאחראי על בית סלית'רין, אלמלא איבד כל תקווה." כתפיו של המורה לשיקויים נפלו מתחת לגלימתו המוכתמת והמלוכלכת. "אבל אתה והעלמה גריינג'ר ניסיתם לעשות משהו, ושניכם הצלחתם להביא לצידכם אפילו את מר מאלפוי ואת העלמה גריינגרס, ואולי השניים האלה היו יכולים להציב דוגמה אחרת... אני מניח שהייתי שוטה להאמין. המנהל לא יודע מה עשיתי, ואבקש ממך לא לספר לו."

"למה אתה מספר לי את זה?"

"העניינים נעשו רציניים מכדי לא לספר למישהו." שפתיו של סוורוס סנייפ התעוותו. "ראיתי מספיק תכנונים הרסניים, בתפקידי כראש בית סלית'רין, כדי לדעת איך זה קורה לפעמים. אם בעתיד, הכל ייצא לאור – אז לפחות סיפרתי לך, ואתה תוכל להגיד זאת."

"מקסים," אמר הילד. "תודה לך על שהבהרת את זה. זה הכל?"

"האם אתה מתכוון להכריז על חיך כהרוסים ושלא נותר לך דבר מלבד נקמה?"

"לא. עדיין יש לי –" הילד קטע את עצמו.

"אז יש מעט מאוד עצות שאני יכול לתת לך," אמר סוורוס סנייפ.

הילד הנהן במבט מרוחק. "בשם הרמיוני, אני מודה לך שעזרת לה עם הבריונים. היא הייתה אומרת לך שזה היה הדבר הנכון לעשות. עכשיו אודה לך מאוד אם תעזוב אותי לנפשי."

המורה לשיקויים פנה לעבר הדלת, וכשפניו היו מוסתרות, קולו נשמע בלחישה. "אני באמת מצטער על האובדן שלך."

סוורוס סנייפ עזב.

הילד הביט אחריו, מנסה לזכור, כמיטב יכולתו מהמרחק, מילים שנאמרו לפני זמן מה.

הספרים שלך בגדו בך, פוטר. הם לא אמרו לך את הדבר היחיד שאתה צריך לדעת. אתה לא יכול ללמוד מספרים איך זה מרגיש לאבד את זו שאתה אוהב. זה משהו שלעולם לא תוכל לדעת מבלי לחוות זאת בעצמך.

זה היה משהו כזה, חשב הילד, אם הוא זוכר נכון.

שעות חלפו כבר, בחלק במרפאה עם הדלת הסגורה והגופה שנחה מאחוריה.

הארי המשיך להביט בשרביטו שבחיקו. בשריטות ובלכלוכים הזעירים על עשרים ושמונת הסנטימטרים של הצינית, פגמים שמעולם לא הביט מספיק מקרוב כדי להבחין בהם. חישוב מנטלי מהיר הראה שאין סיבה לדאגה משום שאם זה נזק מצטבר של שישה או שבעה חודשים, אז תקופת חיים שלמה לא תשחק לגמרי את השרביט. בזמנו, הוא בטח היה דואג שמחולל-הזמן שלו יילקח אם יצעק בגלוי 'למישהו יש מחולל-זמן' באולם הגדול, אבל היה יכול להיות קל להתחייב מראש למצוא מישהו אחרי הארוחה שישלח הודעה לפרופסור פליטיק שעתיים לפני כן ואז פרופסור פליטיק היה הולך ישירות להרמיוני, או שולח לה את הפטרונוס העורב שלו, הרבה לפני שהטרול היה מתקרב אליה. או שההארי החלופי הזה כבר היה מגלה שזה מאוחר מדי – שומע על המוות של הרמיוני אחרי ארוחת הצהריים ולפני שהיה יכול לקנות הודעה לשלוח אחורה בזמן? אולי כלל בסיסי לעבודה עם מסע בזמן הוא לוודא שלעולם לא תסתכן בלגלות שאיחרת את המועד, אם עדיין לא חזרת לאחור. בקצה השרביט שלו הייתה כווייה כימית זעירה עכשיו, כנראה מלגעת בחומצה שיצר בשינוי-צורה חלקי מהמוח של הטרול, אבל השרביט נראה עמיד לאיבוד כמויות עץ קטנות. בעצם הרעיון שדרוש 'שרביט קסמים' פשוט נעשה מוזר יותר ויותר ככל שאתה חושב עליו. אם כי אם לחשים תמיד הומצאו בצורה מסתורית כלשהי, טקסים חדשים נחצבים כידיות חדשות על מכונה לא ידועה, ייתכן שאנשים פשוט ממציאים טקסים שמעריבים שרביטים, בדיוק כמו שהמציאו ביטויים כמו 'ווינגארדיום לביוסה'. זה באמת נראה כאילו קסם אמור להיות, במובן מסוים, חזק במידה שרירותית, ובהחלט יהיה נוח אם הארי יוכל פשוט לעקוף את ההגבלה

המחשבתית שמונעת מאנשים להמציא לחשים כמו 'פשוט תתקן את הכל לתמיד', אבל איכשהו שום דבר אף פעם לא קל כשקסם מעורב. הארי הביט שוב בשעון המכני שלו, אבל עדיין לא הגיע הזמן.

הוא ניסה להטיל את לחש הפטרונוס שלו בכוונה לומר לפטרונוס שלו ללכת להרמיוני גריינג'ר. רק למקרה שהכל שקר, לחש זיכרון מזויף או אחת ממי-יודע-כמה-דרכים שניתן לגרום לקוסמים לעצום את עיניהם ולחלום. רק למקרה שהרמיוני האמיתי חיה ומוחזקת היכנשהו, על אף שהרגיש את החיים עוזבים אותה. רק למקרה שיש חיים שאחרי המוות והפטרונוס האמיתי יוכל למצוא אותם.

אבל הלחש לא עבד, אז המבחן הזה לא הצליח לספק ראיות, מותיר אותו עם ההסתברות הפריורית הקודמת והלא מבטיחה שלו.

זמן חלף, ואז עוד זמן. מבחוץ היית רואה רק ילד, יושב, מביט בשרביטו בהבעה מרוחקת, מביט בשעונו כל שתי דקות בערך.

הדלת לאזור הזה במרפאה נפתחה פעם נוספת.

הילד שישב שם הרים את ראשו במבט זעם קטלני וקפוא.

ואז פניו של הילד נסדקו בייאוש והוא נעמד על רגליו במהירות.

"הארי", אמר הגבר בחולצה הרשמית המכופתרת ובווסט השחור שעליה. קולו היה ניחר. "הארי, מה קורה? המנהל של בית הספר שלך - הוא הגיע בגלימות המגוחכות האלה למשרד שלי ואמר לי שהרמיוני גריינג'ר מתה!"

רגע לאחר מכן אישה נכנסה בעקבותיו אל החדר; היא נראתה פחות מבולבלת מהגבר, פחות המומה ויותר מפוחדת.

"אבא", אמר הילד בקול דק. "אימא. כן, היא מתה. הם לא אמרו לכם שום דבר אחר?"

"לא! הארי, מה קורה?"

השתררה שתיקה.

הילד נשען כנגד הקיר. "אני ל- לא יכול, אני לא יכול, אני לא יכול לעשות את זה."

"מה?"

"אני לא יכול להעמיד פנים שאני ילד קטן, פ-פשוט אין לי את האנרגיה עכשיו."

"הארי", אמרה האישה בקול רועד. "הארי -"

"אבא, אתה מכיר את ספרי הפנטזיה שבהם הגיבור צריך להסתיר הכל מההורים שלו משום, משום שהם לא יבינו, הם יגיבו בטיפשות ויפריעו לגיבור? זה מכשיר עלילתי, נכון, כדי שהגיבור יצטרך לפתור את הכל בעצמו במקום לספר להורים שלו. ב-בבקשה אל תהיה המכשיר העלילתי הזה, אבא, או את, אימא. פשוט... פשוט אל תגלמו את התפקיד הזה. אל תהיו ההורים שלא מבינים. א-אל תצעקו עליי ותדרשו ממני דרישות הוריות שאני לא יכול לקיים. משום שנכנסתי לספר פנטזיה מזורג ועכשיו הרמיוני - פ-פשוט אין לי את האנרגיה להתמודד עם זה."

לאט, כאילו הגפיים שלו מתות למחצה, הגבר בווסט השחור כרע ברך ליד הארי העומד, כך שעניו היו בגובה אלה של בנו. "הארי", הגבר אמר. "אני צריך שתספר לי את כל מה שקרה, ברגע זה."

הילד נשם נשימה עמוקה ובלע את רוקו. "הם א-אמרו לי שאדון האופל שהבסתי עשוי עדיין להיות בחיים. כאילו שזה לא העלילה של איזה מאה ספרים מזדיינים, נכון? אז, יכול גם להיות שהמנהל של בית הספר שלי, שהוא הקוסם החזק ביותר בעולם, השתגע. וגם, הרמיוני הופללה ברצח ממש לפני זה, לא שמישהו אמר להורים שלה על זה או משהו. התלמיד שהיא הופללה בניסיון לרצח שלו היה הבן של לוציוס מאלפוי, שהוא הפוליטיקאי החזק ביותר בבריטניה הקסומה, והיה בעבר מספר שתיים של אדון האופל. משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בבית הספר הזה מקוללת, אף אחד לא שורד יותר משנה, יש להם אימרה שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל תמיד חשוד. השנה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הוא קוסם מסתורי בסתר שהתנגד לאדון האופל במלחמה האחרונה ואולי מרושע בעצמו ואולי לא. בנוסף המורה לשיקויים היה מאוהב בלילי פוטר במשך שנים ואולי עשוי להיות מאחורי כל העסק הזה מסיבה פסיכולוגית מעוותת." שפתו של הילד נצמדו במרירות. "אני חושב שזו רוב העלילה הטיפשית המזורגת."

הגבר, שהקשיב לכל זה בשקט, נעמד. הוא הניח יד עדינה על כתפו של הילד. "זה מספיק, הארי", הוא אמר. "שמעתי מספיק. אנחנו עוזבים את בית הספר הזה עכשיו ולוקחים אותך איתנו."

האישה הביטה בילד, פניה שואלות שאלה.

הילד הביט בה בחזרה והנהן.

קולה של האישה היה דק כשדיברה. "הם לא ירשו לנו, מייקל."

"אין להם שום זכות חוקית לעצור אותנו -"

"זכות? אתם מוגלגים", אמר הילד. הוא חיך חיוך מעוות. "בבריטניה הקסומה יש לכם מעמד חוקי דומה לזה של עכברים. שום קוסם לא יקשיב לשום טיעון שתטען על זכויות, על הוגנות, הם אפילו לא יקדישו את הזמן להקשיב. אין לכם שום כוח, אז הם לא צריכים לטרוח. לא, אימא, אני לא מחיך ככה משום שאני מסכים עם המדיניות שלהם בנוגע למוגלגים, אני מחיך משום שאני לא מסכים עם מדיניות הילדים שלכם."

"אם כך", אמר פרופסור מייקל וורס-אוואנס בנחרצות, "אנחנו נראה מה יש לממשלה האמיתית לומר על זה. אני מכיר חבר פרלמנט או שלושה -"

"הם יגידו, אתה משוגע, תהנה מיום כיף בבית המשוגעים. זה בהנחה שמוחקי הזיכרון של משרד הקסמים לא יגיעו אליך קודם וימחקו לך את הזיכרון. הם עושים את זה למוגלגים הרבה, כך שמעתי. אני מניח שלבכירים בממשלה שלנו יש איזה סידור נוח משלהם. אולי הם מקבלים כמה לחשי ריפוי פה ושם, אם מישהו חשוב מצליח לקבל סרטן." הילד חיך חיוך מעוות שוב. "וזה המצב, אבא, כמו שאימא כבר יודעת. הם לא היו מביאים אתכם לפה או אומרים לכם משהו, אם היה משהו שהייתם יכולים לעשות בקשר לזה."

פיו של הגבר נפתח אבל שום מילה לא יצאה, כאילו קרא מתסריט שתיאר מה שהורה מודאג אמור לעשות במצב כזה, והתסריט נגמר בפתאומיות.

"הארי", אמרה האישה בגמגום.

הילד הביט בה.

"הארי, משהו קרה לך? אתה נראה... שונה..."

"פטוניה!" אמר הגבר, הלשון שלו עובדת שוב. "אל תגידי דברים כאלה! הוא תחת הרבה לחץ, זה הכל."

"טוב, אימא, את מבינה –" קולו של הילד נשבר. "את בטוחה שאת רוצה את הכל בבת אחת, אימא?"

האישה הנהנה, על אף שלא דיברה.

"יש לי... את יודעת שהפסיכיאטר של בית הספר חשב שיש לי בעיית שליטה בנעסים? טוב –" הילד עצר ובלע את רוקו. "אני לא יודע איך להסביר לך את זה, אימא. זה משהו קסום במקום. בטח קשור למה שקרה בלילה שההורים שלי מתו. יש לי... טוב, קראתי לזה צד אפל ומסתורי ואני יודע שזה נשמע כמו בדיחה וכן בדקתי עם... עם מצנפת קסומה טלפתית עתיקה כדי לוודא שהצלקת שלי לא באמת מאוכלסת על ידי רוחו של אדון האופל והיא אמרה שיש רק אדם אחד מתחתיה ואני לא חושב שלקוסמים יש באמת נשמות בכל מקרה משום שהם יכולים לסבול מנזק מוחי, אלא –"

"הארי, תאט!" אמר הגבר.

"אלא שמה שזה לא יהיה, זה אמיתי, יש משהו בתוכי, זה נתן לי כוח רצון כשהדברים היו קשים, הייתי יכול להתמודד עם כל דבר כל עוד נעסתי, סנייפ, דמבלדור, כל הקסמהדרין, הצד האפל שלי לא פחד משום דבר מלבד סוהרסנים. ואני לא טיפש, אני יודע שעשוי להיות מחיר לכך שאני משתמש בצד האפל שלי ולא הפסקתי לחפש מה המחיר הזה עשוי להיות זה לא שינה את הקסם שלי, זה לא נראה כאילו זה גרם לשינוי נטייה תמידי, זה לא ניסה להרחיק אותי מהחברים שלי או משהו כזה, אז המשכתי להשתמש בזה מתי שהייתי צריך והבנתי מאוחר מדי מה היה המחיר –" קולו של הילד נעשה כמעט לחישה. "הבנתי רק היום... בכל פעם שקראתי לו... הוא השתמש בילדות שלי. הרגתי את הדבר שהרג את הרמיוני. וזה לא היה הצד האפל שלי שעשה את זה, זה הייתי אני. הו, אימא, אבא, אני מצטער."

השתררה שתיקה ארוכה מלאה בצלילי מסכות שבורות.

"הארי," אמר הגבר, כורע לצידו שוב, "אני צריך שתתחיל שוב מההתחלה ותסביר דברים הרבה יותר לאט."

הילד דיבר.

ההורים הקשיבו.

זמן מה לאחר מכן, האב נעמד.

הילד הביט מעלה אליו, מעווה את פניו בציפייה מרה.

"הארי," אמר הגבר, "פטוניה ואני הולכים להוציא אותך מפה מהר ככל האפשר –"

"אל," אמר הילד בנימה מתרה. "אני מתכוון לזה, אבא. משרד הקסמים הוא לא משהו שאתה יכול להתנגד לו. תעמיד פנים שהם רשות המיסים או הדיקן או מישהו אחר שלא יסכים לשום ערעור על העליונות שלו. בבריטניה הקסומה מותר לך לזכור רק מה שהממשלה חושבת שמותר לך לזכור, ולזכור את הקיום של קסם או שיש לך בן שקוראים לו הארי זו פריבילגיה, לא זכות. ואם הם יעשו את זה אני אשבר ואהפוך את משרד הקסמים למכתש ענק ומעלה להבות. אימא, את יודעת מה המחיר, את מוכרחה לעצור את אבא מלנסות לעשות משהו מטופש."

"ובן -" הגבר שיפסף את רקותיו. "אולי אני לא צריך לומר את זה עכשיו... אבל אתה בטוח שמה שאתה מדבר עליו הוא באמת צד אפל קסום, ולא משהו רגיל לילד בגילך?"

"רגיל," אמר הילד בסבלנות רבה. "רגיל איך, בדיוק? אני יכול לבדוק שוב, אבל אני די בטוח שלא היה על זה שום דבר באומנות הילדים: מדריך להורים. הצד האפל שלי הוא לא רק מצב רגשי, הוא עושה אותי חכם יותר. במובנים מסוימים, בכל מקרה. אי אפשר פשוט להעמיד פנים ולהיות חכם יותר."

הגבר שפסף את ראשו שוב. "טוב... יש תופעה מסוימת ומוכרת שבמהלכה ילדים עוברים תהליך ביולוגי שלפעמים הופך אותם לכועסים ואפלים וקודרים, והתהליך הזה גם מגדיל משמעותית את האינטליגנציה והגובה שלהם -"

הילד נשען שוב כנגד הקיר. "לא, אבא, זה לא שאני הופך למתבגר. בדקתי עם המוח שלי והוא עדיין חושב שבנות זה איכסה. אבל אם זה מה שאתה רוצה להעמיד פנים שקורה, אז בסדר. אולי עדיף לי שלא תאמין לי. פשוט -" קולו של הילד נחנק. "פשוט לא יכולתי לעמוד בלשקר בקשר לזה."

"גיל ההתבגרות לא תמיד עובד ככה, הארי. יכול להיות שייקח לך זמן לשים לב לבנות. אם, למעשה, לא הבחנת באחת כב- והגבר עצר בפתאומיות.

"לא חיבבתי את הרמיזי בצורה הזו," לחש הילד. "למה כולם חושבים שזה חייב להיות קשור לזה? זה לא מכבד אותה, לחשוב שמישהו יכול לחבב אותה רק בצורה הזו."

הגבר בלע את רוקו. "בכל אופן, בן, אתה תשמור על עצמך בזמן שאנחנו עובדים על להוציא אותך מפה, מובן? אל תחשוב באמת שעברת לצד האפל. אני יודע שהיו לך, אה, מה שקראתי להם רגעי האנדר וויגין שלך -"

"אני חושב שאנחנו הרבה אחרי אנדר ומתקרבים לאנדר אחרי שהבאגים הרגו את וולנטיין."

"מה?" אמרה האישה.

הילד דיבר בעייפות. "לא באגים כאלה, אימא. הם חייזרים חרקים - לא משנה."

"הארי, זה בדיוק מה שאני אומר שאסור לך לחשוב," אמר בתקיפות פרופסור וורס-אוואנס. "אסור לך להאמין שאתה נעשה מרושע. אסור לך לפגוע באף אחד, לשים את עצמך בסכנה, או להתעסק עם קסם שחור מכל סוג, בזמן שאימא שלך ואני עובדים על לחלץ אותך מהמצב הזה. האם זה ברור, בן?"

הילד עצם את עיניו. "זו הייתה יכולה להיות עצה מצוינת, אבא, לו רק הייתי בקומיקס."

"הארי -" הגבר החל לומר.

"המשטרה לא יכולה לעשות את זה. חיילים לא יכולים לעשות את זה. הקוסם החזק בעולם לא יכול לעשות את זה, והוא ניסה. זה לא הוגן כלפי עוברי האורח החפים מפשע לשחק בלהיות באטמן אם אתה לא באמת יכול להגן על כולם במסגרת הקוד שלך. והרגע הוכחתי שאני לא יכול לעשות את זה."

אגלי זיעה נצנצו על מצחו של פרופסור מייקל אוואנס-וורס. "אתה תקשיב לי עכשיו. לא משנה מה קראת בספרים, אתה לא אמור להגן על אף אחד! או לערב את עצמך במשהו מסוכן! שום דבר מסוכן, בלי יוצא מן הכלל! רק תתרחק מהכל, כל פיסת טירוף שהולכת בבית המשוגעים הזה, בזמן שאנחנו מוציאים אותך מפה ברגע שנוכל!"

הילד הביט באביו, מחפש, ואז באימו. ואז הוא הביט שוב בשעון היד שלו.

"נקודה מצוינת," אמר הילד.

הילד צעד לעבר הדלת המובילה החוצה, ופתח אותה לרווחה.

הדלת נפתחה לרווחה בקול טראח שגרם למינרווה לקפוץ במקומה, ולפני שהיה לה זמן לחשוב, הארי פוטר צעד מהחדר, מביט בה ישירות במבט זועם.

"הבאת את ההורים שלי לפה," אמר הילד-שנשאר-בחיים. "להוגורטס. המקום שבו את-יודעת-מי או מישהו שורץ ותוקף את החברים שלי. מה בדיוק חשבת לעצמך?"

היא לא ענתה שחשבה על הארי יושב לפני הדלת למחסן שהכיל את גופתה של הרמיוני, מסרב לזוז.

"מי עוד יודע על זה?" דרש הארי פוטר. "האם מישהו ראה אותם איתך?"

"המנהל הביא אותם לפה -"

"אני רוצה שהם יצאו מפה מייד לפני שמישהו ישים לב, במיוחד את-יודעת-מי, אבל כולל גם את פרופסור קווירל ופרופסור סנייפ. אנא שלחי את הפטרונוס שלך למנהל ואמרי לו שהוא צריך להחזיראותו מיד. אל תזכירי את ההורים שלי בשם, או כאנשים, למקרה שמישהו אחר מאזין."

"אכן," אמר פרופסור וורס-אוואנס, מהנהן בחומרה ממקום עומדו מאחורי הילד, פטוניה צעדה מאחוריו. ידו נחה בחוזקה על כתפו של הארי. "נסיים לדבר עם בננו בבית."

"רק רגע, בבקשה," אמרה מינרווה בנימוס רפלקסיבי. הניסיון הראשון שלה להטיל את הפטרונוס נכשל, חיסרון של הלחש הזה בנסיבות מסוימות. זו לא הייתה הפעם הראשונה שעשתה זאת, אבל נראה ששכחה חלק מהטריק -

מינרווה כיבתה את המחשבה הזו והתרכזתה.

כשהודעה נשלחה, היא פנתה בחזרה לפרופסור וורס-אוואנס. "אדוני," היא אמרה, "חוששני שאסור שמר פוטר יעזוב את בית הספר הוגוורטס -"

עד שאלבוס הגיע סוף סוף, היו צעקות, הגבר המוגלגי וויתר על כבודו העצמי. היו צעקות מצד אחד של הוויכוח, לפחות. מינרווה לא נתנה את כל כולה. האמת הייתה שהיא לא האמינה לשיוצאות לה מהפה.

כשהפרופסור פנה להתווכח עם המנהל, הארי פוטר, שנותר דומם במהלך כל זה, דיבר. "לא כאן," אמר הארי. "אתה יכול להתווכח איתו בכל מקום מלבד הוגוורטס, אבא. אימא, בבקשה, ודאי שאבא לא ינסה לעשות משהו שיסבך אותו עם משרד הקסמים."

פניו של מייקל וורס-אוואנס התכווצו. הוא פנה, הביט בהארי פוטר. כשקולו נשמע הוא היה צרוד, בליווי דמעות בעיניו. "בן - מה אתה עושה?"

"אתה יודע טוב מאוד מה אני עושה," אמר הארי פוטר. "קראת את הקומיקסים האלה הרבה לפני שנתת לי אותם. עברתי גיהנום, התבגרתי קצת, ועכשיו אני מגן על קרובי המשפחה שלי. בעצם, זה פשוט יותר מזה, אתה יודע מה אני עושה משום שאתה ניסית לעשות את אותו הדבר. אני מרחיק את מי שאני אוהב מהוגוורטס

מייד, זה מה שאני עושה. המנהל, בבקשה תיקח אותם מפה לפני שאתה-יודע-מי יגלה את נוכחותם ויסמן אותם למוות."

מייקל וורס-אוואנס החל זינוק נואש לעבר הארי, ואז כל התנועה נעצרה, הגבר המוגלגי נשען קדימה בזינוקו.

"אני מתנצל," אמר המנהל בשקט. "נדבר עוד בקרוב. מינרווה, הייתי עם האחרים כשקראת, הם ממתינים במשרד שלך."

המנהל נע קדימה כאילו הוא מחליק, עד שעמד בין הגבר והאישה הקפואים; ואז היה הבזק אש נוסף.

תנועה חזרה.

מינרווה הביטה בהארי.

המילים לא באו.

"מהלך מחוכם, להביא אותם לפה," אמר הארי פוטר. "בטח עשה נזק בלתי הפיך למערכת היחסים שלנו. כל מה שרציתי הוא שיניחו לי לנפשי המזורגגת עד ארוחת הערב המזורגגת. וזה," הילד הביט בשעון היד שלו, "עכשיו בכל מקרה. אני הולך להגיד שלום להרמיוני לבדי, מה שאני מבטיח שייקח פחות משתי דקות, ואז אחרי זה אני אצא ואוכל משהו כמו שהייתי עושה בכל מקרה. אל תפריעי לי לשתי הדקות המזורגגות הללו או שאשבר ואנסה להרוג מישהו, אני מתכוון לזה, פרופסור."

הילד פנה וצעד לתוך החדר הקטן, פתח את הדלת האחורית למקום שבו נשמרה גופתה של הרמיוני גריינג'ר, וצעד פנימה לפני שהצליחה לחשוב או לדבר. דרך הפתח היא ראתה הבזק של מראה שידעה ששום ילד לא צריך לראות -

הדלת נטרקה.

היא צעדה קדימה בלי לחשוב.

באמצע הדרך לדלת היא נעצרה.

התודעה שלה עדיין הייתה איטית, וכאובה, והחלק שבה שהארי פוטר היה קורא לו *התמונה של המחנכת הקשוחה* אמר בלי חיים מילים על התנהגות לא הולמת מצד ילדים. שאר תודעתה לא חשב שזה רעיון טוב להשאיר כל ילד, אפילו את הארי פוטר, לבד בחדר עם הגופה המגואלת בדם של חברתו הטובה ביותר. אבל הפעולה של פתיחת הדלת, או של הפעלת סמכות כלשהי, לא נראתה לה חכמה. אין שום דבר נכון לעשות, ושום דבר נכון לומר; או שאם הייתה דרך נכונה, היא לא הכירה אותה.

לאט מאוד, דקה וחצי חלפו.

כשהדלת נפתחה שוב, הארי נראה כאילו השתנה, כאילו הדקה וחצי הללו חלפו לאורך תקופות חיים שלמות.

"חתמי את החדר," אמר הארי בשקט, "ובואי נלך, פרופסור מקגונגל."

היא הלכה אל דלת המחסן. היא לא הצליחה למנוע מעצמה מלהביט פנימה, וראתה את הדם היבש, את הסדין שביסה את החלק התחתון, את הגוף העליון השעווני ודמוי הבובה, והבזק של עיניה העצומות של הרמיוני גריינג'ר. משהו בתוכה החל להתייפח מחדש.

היא סגרה את הדלת.

אצבעותיה נעו על שרביטה, פיה אמר מילים בלי מחשבה, לחשים והגנות לחתום את החדר ולהגן עליו מפני כניסה.

"פרופסור מקגונגל", אמר הארי בקול מוזר, כאילו מתוך שגרה, "האם יש לך את הסלע? הסלע שהמנהל נתן לי? מוטב שאהפוך אותו ליהלום שוב, משום שהוא באמת הוכיח את עצמו כיעיל."

עיניה הלכו אוטומטית לטבעת שעל הזרת השמאלית של הארי, שמות לב לריקנות בה היהלום אמור להיות. "אני אציין זאת בפני המנהל", לשונה השיבה.

"האם זו טקטיקה מקובלת, דרך אגב?" שאל הארי, קולו עדיין מוזר. "לשאת עליך משהו גדול משונה-צורה למשהו קטן כדי להשתמש בו כנשק? או שזה תרגיל מקובל לאימון בשינוי-צורה?"

במרוחק, היא הנידה בראשה.

"טוב, אז בואי נלך, אם כך."

"יש לי -" קולה נעצר. "חוששתי שיש משהו אחר שעליי לעשות כעת. האם תהיה בסדר לבדך, והאם תבטיח לי שתלך ישר לאולם הגדול ותאכל משהו, מר פוטר?"

הילד הבטיח (למעט נסיבות יוצאות דופן שלא ניתנות לחיזוי, סעיף איתו לא התווכחה) ואז יצא מהחדר.

מה שניצב לפניה... לא יהיה קל יותר, אין ספק, ואולי יהיה קשה יותר.

מינרווה הלכה למשרדה בצעד מהיר; לא לאט, משום שזה יהיה חוסר נימוס.

פרופסור מקגונגל פתחה את הדלת למשרדה.

"גברת גריינג'ר", אמר קולה, "מר גריינג'ר, אני כל כך מצטערת על -"

פרק 92

תפקידים, חלק ג'

לא נותר עוד דבר לעשות.

לא נותר עוד דבר לתכנן.

לא נותר עוד דבר לחשוב.

אל תוך הריקנות עלה זיכרון גרוע ביותר חדש -

הילד-שנשאר-בחיים-בשונה-מחברתו-הטובה-ביותר דישדש במסדרונות הארוכים והמהדהדים שהובילו לאולם הגדול. כל אנרגיית המחשבה שלו מבוזבזת, התודעה שלו החלה לזרוק מחשבות כמו תמונה של הרמיוני הולכת לצידו ורעיונות חסרי מילים כמו לעולם לא עוד עד שחלק אחר בו צעק לא והשתיק אותו בצעקות מלאות נחישות להחזיר אותה, אלא שהקול של החלק הזה נעשה עייף והקול האחר נראה חסר לאות. חלק אחר בתודעתו התעקש לחזור על מה שאמר לפרופסור מקגונגל ולאבא ואימא, אף על פי שרק ניסה להוציא אותם משם מהר ככל האפשר ועבד על אנרגיה מנטלית מצומצמת. כאילו איכשהו היה יכול לעשות זאת טוב יותר, באמצעות מעשה של רצון לגונן. מה נותר כעת ממערכת היחסים שלו עם הוריו, הארי לא היה מסוגל לנחש.

לבסוף הוא הגיע להצטלבות שבה המתין נער מבוגר בגלימות שחורות ירוקות שוליים, קורא ספר לימוד בשקט, בדרך שבה מישהו יבחר אם הוא רוצה לפגוש במישהו שהולך מהמרפאה לאולם הגדול.

הארי לבש את גלימת ההיעלמות, כמובן, הוא עטה אותה אחרי שיצא מהמרפאה, הופך את עצמו לחסין לכמעט כל סוגי הגילוי הקסום. אין טעם להקל על מישהו שרוצה למצוא אותו ולהרוג אותו. והארי כמעט החליט להמשיך הלאה בלי לטרוח מי זה, כשזיהה את פני הילד הסלית'ריני. הבנה עלתה בהארי. כמובן, אחד מהתלמידים שנשאר בבית הספר בחופשת הפסחא יהיה כמובן -

"חיכית לי," אמר הארי בקול רם, בלי להוריד את הגלימה.

הנער הסלית'ריני נרתע לאחור, מכה בראשו כנגד הקיר, ספר הלימוד ללחשים של השנה החמישית נשמת מידיו לפני שהביט מעלה בעיניים פעורות.

"אתה -"

"בלתי נראה. כן. תגיד מה שרצית לומר."

לסאת' לסטריינג' קם על רגליו בחיפזון, בתנוחת הקשב, ופלט, "אדוני, האם עשיתי את הדבר הנכון - חשבתי שלא תרצה שאצמד קדימה בפני כל האחרים, שאולי יחשדו בקשר שלנו - חשבתי, אם היית רוצה את עזרתי בוודאי היית קורא לי -"

מדהים כמה דרכים שונות יש להרוג את החברה הכי טובה שלך בכך שאתה טיפש.

"אני -" לסאת' היסס, ואז אמר בקול קטן, "טעיתי, נכון?"

"פעלת בדיוק כפי שהיית צריך לפעול, בהתחשב בנסיבות. אני הוא זה שהיה שוטה."

"אני מתנצל, אדוני, לחש לסאת'.

"אם היית בא איתי, האם היית מסוגל להרוג את הטרול?" זו אפילו לא הייתה השאלה הנכונה, השאלה הנכונה הייתה האם הארי עצמו היה מחשיב את לסאת' כמספיק ועף החוצה שישים שניות מוקדם יותר, אבל בכל זאת...

"אני... אני לא בטוח, אדוני... אני לא ממש מתקבל בשמחה באימוני הדו-קרב בסלית'רין, לא למדתי את התנועות לקללה ההורגת - האם עליי ללמוד את האומנויות הללו כדי לשרת אותך טוב יותר, אדוני?"

"אני ממשיך להתעקש שאיני אדונך, "אמר הארי.

"כן, אדוני."

"אם כי, "אמר הארי, "וזו לא פקודה, רק הערה, כל אחד צריך לדעת איך להגן על עצמו, במיוחד אתה. אני בטוח שהמורה להתגוננות יעזור לך מתוך עיקרון כללי, אם תבקש ממנו."

לסאת' לסטריינג' קד ואמר, "כן, אדוני, אמלא אחר פקודותיך אם אוכל, אדוני."

הארי היה מתלונן על שלא הובן כהלכה, אלמלא הובן כהלכה.

לסאת' עזב.

הארי בהה בקיר.

הוא באמת חשב שכבר הבין את כל הדרכים בהן היה טיפש, אחרי שבילה חצי יום בלחשוב על זה.

כנראה שזה פשוט היה עוד ביטחון יתר מצידו.

אנחנו מבינים מה עשינו לא נכון? אמר הצד הסלית'ריני בקור.

כן, חשב הארי.

הלבטים המוסריים שלך אפילו לא הגיוניים. אתה לא מרמה את לסאת'. עשית בדיוק את מה שלסאת' חושב שעשית. לא היית צריך לתרץ תירוצים למה לסאת' עוזר לך, היית יכול לומר שאתה פורע חוב על שהצלת אותו מהבריונים, היו שישה עדים לדו-קרב הזה. הרמיוני מתה משום ששכחת משאב יקר ערך, ושכחת מלסאת' משום ש... למה?

משום שזה שלסאת' יהיה המשרת שלי נראה קצת אדון-האופלי? אמר הפלפאף בקול מנטלי קטן. כלומר... ההחלטה הזו בטח הייתה בעיקר אני...

הצד הסלית'ריני של הארי לא ענה לזה במילים, רק הקרין בוז והבזיק תמונה של הגופה של הרמיוני.

תפסיק עם זה! צרח הארי פנימית.

בפעם הבאה, אמר סלית'רין בקול קרח, אני מציע שנשקיע יותר זמן בלחשוב על מה יעיל ואפקטיבי, ופחות בלדאוג במה נראה קצת אדון-האופלי.

ההערה התקבלה, חשב הארי, זה מה שאעשה.

לא, אתה לא, אמר סלית'רין. אתה תחשוב על עוד רציונליזציות ללבטים הקטנוניים שלך. אתה תתחיל להקשיב לי אחרי שהחבר הבא שלך ימות.

הארי התחיל לדאוג שהוא משתגע. השיחות שהיו לו עם הקולות בראש שלו היו שונות בדרך כלל.

הילד-שנשאר-בחיים

כָּאֵב

הארי וורס דישדש לבדו

כואב

הארי הלך במסדרונות השקטים.

"מה שלום מר פוטר?" דרש פרופסור קווירל. היה באיש מתח, אי אפשר היה לקרוא לזה דאגה, יותר כמו מישהו שממתין במארב ומודד את הזמן להכות. הגריינג'רים בקושי עצבו עם מדאם פומפרי לפני שהמורה להתגוננות נקש על דלתה ונכנס בלי להמתין לתשובתה, ודיבר לפני שהספיקה לומר מילה. חלק ממינרווה תהה במרוחק האם הארי פוטר למד את המנהג הזה מהמורה שלו להתגוננות, לא מודע לכאב של אחרים כשמשוהו אחר מעסיק את מחשבתו, או שמא זה בסך הכל פגם ילדותי שהאיש הזה לא הצליח להיפטר ממנו.

"מר פוטר חדל מלשמור על גופתה של העלמה גריינג'ר", היא אמרה, מכניסה חלק מהקור שהרגישה לקולה. היא הייתה משוכנעת שהמורה להתגוננות לא הרגיש את אותה מידת אבל כמוה, האיש לא אמר מילה אחת על הרמיוני גריינג'ר. שהוא ידרוש דרישות ממנה - "אני מאמינה שהוא הלך לארוחת הערב."

"אני לא שואל על מצבו הפיזי של הילד! האם את - האם הוא -" פרופסור קווירל עשה תנועה חדה, כאילו לציין מחשבה שאין לו מילים בשבילה.

"לא במיוחד", היא אמרה. היא הייתה במרחק של בערך שלושים שניות מלהורות למורה להתגוננות לצאת מהמשרד שלה.

פרופסור קווירל החל לצעוד הלך ושוב בגבולות הצרים של המשרד שלה. "העלמה גריינג'ר הייתה היחידה אשר לדאגותיה הקשיב - כשהיא איננה - כל הבלמים על חוסר-הזהירות של הילד הוסרו. אני רואה זאת בעת. מי עוד ישנו? מר לונגבוטום? מר פוטר לא מעמיד פנים שהם שקולים. פליטיק? הדם הגובליני שלו יקרא לנקמה. מר מאלפוי, לו היה שב? לאיזו מטרה? סנייפ? אסון מהלך. דמבלדור? פחח. האירועים כבר מתקדמים לכיוון קטסטרופה, יש לכוון אותם בכיוון אליו לא ילכו באופן טבעי. למי מר פוטר עשוי להקשיב, שלא ידבר איתו בדרך כלל? סדריק דיגורי לימד אותו, אבל מה מר דיגורי יאמר כעצה? נעלם. מר פוטר שוחח ארוכות עם רמוס לופין. האם לופין ידע את המילים לומר, את המעשה לעשות, את הקורבן שיש להקריב כדי לשנות את כיוון הילד?" פרופסור קווירל הסתובב לעברה. "האם רמוס לופין ניחם את אלה שהיו באבל או עצר את אלה שהונעו למעשים נמהרים, במהלך זמנו במסדר עוף-החול?"

"אין זו מחשבה רעה", היא אמרה לאיטה. "אני מאמינה שמר לופין היה קול מרסן לג'יימס פוטר פעמים רבות במהלך ימיהם בהוגוורטס."

"ג'יימס פוטר", אמר פרופסור קווירל, עיניו מצטמצמות. "הילד אינו דומה לג'יימס פוטר. האם את בטוחה בהצלחת התוכנית הזו? לא, אין זו השאלה הנכונה, אנחנו לא מוגבלים לתוכנית אחת. האם את משוכנעת שזה

יהיה מספיק, שאין צורך להתחיל בתוכניות אחרות? כשהיא נשאלת כך, השאלה עונה לעצמה. יש להימנע מהדרך המובילה לאסון בכל נקודת התערבות אפשרית. המורה להתגוננות חזר לצעוד הלך ושוב בגבולות משרדה, מגיע לקיר אחד, מסתובב על עקבו, צועד לשני.

"אני מתנצלת, פרופסור, היא לא טרחה להסתיר את החדות בקולה, "אבל הגעתי לגבול הסיבולת שלי להיום. אתה רשאי ללכת."

"את. פרופסור קווירל הסתובב, והיא גילתה שהיא מביטה ישירות בעיניים של קרח כחול. "את היית הראשונה עליה הייתי חושב אחרי העלמה גריינג'ר, למנוע מהילד לעשות מעשי שטות. האם כבר עשית כמיטב יכולתך? כמובן שלא."

איך הוא מעז לומר את זה. "אם אין לך עוד מה לומר, פרופסור, אז אתה תלך."

"האם הקונפדרציה שלך הסיקה מי אני באמת?" המילים נאמרו ברוגע מטעה.

"כן, למעשה. כעת -"

קסם טהור, כוח טהור התרסק לתוך החדר כמו הבזק ברק, כמו קול רעם מהדהד באוזניה שהחריש את חושיה האחרים, הניירות של שולחנה מועפים לא ברוח קסומה אלא בעוצמה קסומה טהורה.

ואז הכוח דעך, מותיר רק את תעודות הפטירה של הרמיוני גריינג'ר מרחפות באוויר לרצפה.

"אני דיוויד מונרו, שנלחם בוולדמורט," אמר הגבר, עדיין בנימה רגועה. "הקשיבי למילותיי. אסור להרשות לילד להמשיך במצב המחשבתי הזה. הוא ייעשה מסוכן. ייתכן שכבר עשית כל מה שביכולתך. אך עם זאת, אני חושב שזה מאורע נדיר ביותר, והוא נאמר הרבה יותר משהוא נעשה. אני חושד שעשית רק מה שאת עושה בדרך כלל. אני לא יכול להבין באמת מה מניע אחרים לשבור את המגבלות שלהם, משום שמעולם לא היו לי כאלה. אנשים נותרים פסיביים להפליא כשהם ניצבים מול המוות. סביר יותר שפחד ממבוכה פומבית או אובדן פרנסה יניעו בני אדם למעשי קיצון ולשבור את ההרגלים שלהם. מהצד השני של המלחמה, לאדון האופל היו תוצאות מצוינות עם קללת הקרושיאטוס, שהופעלה בשיקול דעת על משרתים מסומנים באות שאינם יכולים להימלט מעונש אלא באמצעות הצלחה, בלי שמאמץ סביר יתקבל. דמייני את המצב התודעתי שלהם בעצמך, ושאלתי את עצמך האם באמת עשית כל שביכולתך כדי להסיר את הארי פוטר מהמסלול הזה."

"אני גריפינדורית ואני לא נוטה להיות מונעת על ידי פחד," היא ירתה בחזרה. "אתה תנהג בנימוס במשרד שלי!"

"אני חושב שפחד הוא מניע מצוין, ופחד הוא אכן זה שמניע אותי עכשיו. את-יודעת-מי, על כל הזוועה שלו, עדיין ציית לגבולות מסוימים. על פי שיקול הדעת המקצועי שלי, בתור קוסם שווה ערך לדמבלדור או לזה-שאין-לנקוב-בשמו, שהילד יכול להצטרף לשורותיהם של אלה שטקסיהם חקוקים על קברים של מדינות. אין זו דאגה בטלה, מקוגנל, כבר שמעתי מילים שמעוררות חשש חמור ביותר."

"אתה משוגע? אתה חושב שמר פוטר מסוגל - זה מגוחך. מר פוטר לא יכול -"

תמונה חסרת מילים חצתה את תודעתה, טלאי של זכוכית על כדור פלדה.

"- מר פוטר לא יעשה דבר כזה!"

"בחירתו המפורשת אינה נדרשת. מר פוטר אולי לא נראה לך זדוני. האם הוא נראה לך כחסר-זהירות ברגע שהחליט על מטרה? אני אומר שוב שיש לי סיבה ספציפית לדאגה החמורה ביותר!"

"האם דיברת על כך עם המנהל?" היא שאלה לאט.

"זה יהיה גרוע יותר מחסר תועלת. דמבלדור לא יכול להגיע לילד. במקרה הטוב ביותר הוא חכם מספיק כדי לדעת זאת ולא להחמיר את המצב. אני חסר את המצב התודעתי הדרוש. את זו ש - אבל אני רואה שאת עדיין מחפשת אחרים שיושעו אותך." המורה להתגוננות פנה ממנה וצעד לעבר הדלת. "אני חושב שאתייעץ עם סוורוס סנייפ. האיש הוא אמנם אסון מהלך, אבל הוא יודע זאת, וייתכן שתהיה לו הבנה גדולה יותר של מצב הרוח של הילד. באשר לך, גברתי, דמייני שאת לקראת סוף חייך, בIODעך שבריטניה - אבל לא, בריטניה אינה מדינתך האמיתית, נכון? דמייני שאת בסוף חייך והאפלה אוכלת בקירות הדועכים של הוגוורטס, בIODעך שהתלמידים שלך ימותו איתך, נזכרת ביום הזה ומבינה שיש עוד משהו שהיית יכולה לעשות."

פרק 93

תפקידים, חלק ד'

הארי נכנס לאולם הגדול, הביט סביב לרגע, לקח מספיק קלוריות כדי לקיים את עצמו, יצא החוצה, עטה שוב את הגלימה שלו ומצא פינה קטנה אקראית לאכול בה. לראות את התלמידים האחרים בשולחנות שלהם –

להרגיש גועל כשאתה מסתכל על בני אנוש אחרים זה לא סימן טוב, אמר הפלפאף. זה לא הגיוני להאשים אותם על כך שלא היו להם ההזדמנויות שהיו לך ללמוד את מה שלמדת. חוסר פעולה במצבי חירום לא קשור לאנוכיות של אנשים. הטיית הנורמליות, כמו התרסקות המטוס ההיא בטנר-משהו שבה מעט אנשים רצו החוצה וברחו אבל רוב האנשים פשוט ישבו במקומות שלהם ולא זזו בזמן שהמטוס שלהם עלה באש, פשוטו כמשמעו. תראה כמה זמן לקח לך להתחיל לזוז.

שנאה לא משרתת שום מטרה מועילה, אמר גריפינדור. זה פשוט יפגום באלטרואיזם שלך.

נסה לחשוב על שיטת אימון שתוכל להשתמש בה כדי למנוע מזה לקרות בפעם הבאה, אמר רייבנקלו.

אני אלך וארשום את התחזית הניסיונית, אמר סלית'רין, שתמיד נצפה בדיוק במה שייחזה על ידי ההשערה שאי אפשר להציל אנשים, אי אפשר ללמד אנשים, והם לעולם לא יעזרו לנו בשום דבר חשוב. בנוסף, אנחנו צריכים למצוא דרך לעקוב אחרי כל הפעמים שבהן אני צודק.

הארי התעלם מהקולות בראש שלו ופשוט אכל פרוסות טוסט מהר ככל שהיה יכול. במדיניות כללית זו לא הייתה תזונה נכונה, אבל יוצאי-דופן של פעם אחת לא הזיקו כל עוד פיצה עליהם ביום הבא.

באמצע ביס, צללית כסופה בוערת של עוף-חול עפה משום מקום ואמרה, בקולו של אדם זקן ועייף, "אנא הסר את הגלימה שלך, הארי, יש לי מכתב למסור לך."

הארי השתעל קצת, בלע קצת טוסט שירד בקנה הלא נכון, נעמד, הסיר את גלימת ההיעלמות, אמר בקול רם "תגיד לדמבלדור שאמרתי בסדר, ואז התיישב והמשיך לאכול את הטוסט שלו.

הטוסט נעלם עד שדמבלדור הגיע לכוח של הארי, נושא ניירות מקופלים בידו; נייר אמיתי, עם שורות, לא קלף של קוסמים.

"האם זה –" שאל הארי.

"מאביך ומאימך," אמר הקוסם הזקן. ללא מילים, דמבלדור נתן לו את הניירות המקופלים, והארי קיבל אותם בלי מילים. הקוסם היסס, ואז אמר בשקט, "המורה להתגוננות אמר לי לרסן את עצותיי, וחשבתי את אותו הדבר כשניתן לי זמן לחשוב. תמיד לקח לי זמן רב מדי ללמוד את מעלותיה של השתיקה. אבל אם אני טועה, עליך רק לומר את המילה –"

"אתה לא טועה," אמר הארי. הוא השפיל את מבטו אל הניירות המקופלים עם השורות, מרגיש את הבחילה בבטנו שהייתה הדרך שבה גופו ציין תחזית פסימית חזקה. ההורים שלו לא באמת ינשלו אותו, ולא היה הרבה שהם כן יכולים לעשות לו (חלק ממנו עדיין פחד בצורה מוחשית מאוד שיילקחו ממנו זכויות טלוויזיה, לא משנה כמה זה היה לא הגיוני עכשיו). אבל הוא יצא מהתפקיד שהורים יצפו מילד שהיה, באמונות הפנימיות

שלהם, נמוך מהם בהיררכיה. יהיה טיפשי לצפות למשהו מלבד זעם מלא תרעומת, כעס צדקני, כשהתנהגת ככה למישהו שחשב שהוא עליון עליך.

"אחרי שתקרא את זה", אמר המנהל, "אני מאמין שמוטב שתגיע לאולם הגדול מייד, הארי. ישנה הודעה שתרצה לשמוע."

"אני לא מעוניין בלוויות –"

"לא. לא זה. בבקשה, הארי, בוא ברגע שתסיים לקרוא, ועשה כן בלי הגלימה שלך. האם תעשה זאת?"

"כן."

הקוסם הזקן עזב.

הארי נאלץ להכריח את עצמו לפתוח את המכתב. הדבר החשוב הוא לשמור על הקרובים והחברים הפגיעים שלך מחוץ לכלל סכנה, זה עשוי להישמע קלישאתי אבל כמיטב יכולתו של הארי להעריך ההיגיון היה תקף. מערכות יחסים פגועות ניתן לתקן אחר כך.

במכתב הראשון נכתב, בכתב יד שדרש ריכוז זהיר מצד הארי כדי להבינו,

בן,

לא משנה מה קראת בספרים, לשמור עלינו מחוץ לכלל סכנה זה לא חשוב כמו שיהיו מבוגרים שיכולים לעזור לך כשאתה בצרות. החלטת בלי לתת לנו לומר מילה שננטוש אותך בגלל 'הצד האפל שלך'. הרוח של שייקספיר יודעת שראיתי דברים בשנה האחרונה שלא חלמתי עליהם בפילוסופיות שלי – לפעמים אני תוהה האם אימא שלך לא סתם משתפת פעולה עם ההזיה שלי והרשויות לקחו אותך כשהתחלתי לחשוב שאתה משתמש בקסם – אז אני לא יכול להכחיש שזה אפשרי שהצלחת לפתח איזה... אני לא בטוח איך לקרוא לזה, אבל 'צד אפל' זה טרומי מדי אם אנחנו לא יודעים מה קורה. אתה בטוח שזה לא כישרון טלפתי מתפתח ושאתה לא פשוט קולט את מה שיש בתודעות של קוסמים אחרים סביבך? המחשבות שלהם עשויות להיראות מרושעות לילד שגדל בציוויליזציה שפויה יותר. אלה השערות לא מבוססות, אני מודה, אבל גם אתה לא צריך לקפוץ למסקנות.

שני הדברים הכי חשובים שאני רוצה לומר לך הם אלה. ראשית, בן, אני בטוח לחלוטין ביכולתך להישאר בצד האור של הכוח כל עוד תבחר לעשות זאת, ואני בטוח לחלוטין שתבחר לעשות זאת. אם יש רוח איומה שלוחשת הצעות נוראות באוזניך, פשוט תתעלם מההצעות האלה. אני מרגיש את הצורך להדגיש שאתה צריך להקדיש מאמץ מיוחד להתעלם מהרוח המרושעת אפילו אם היא מציעה מה שנראה כמו רעיונות יצירתיים ונפלאים ואני מקווה שאני לא צריך להזכיר לך את התקרית עם הפרויקט המדעי, שאני מודה שהיא הגיונית הרבה יותר אם אתה נאבק עם דיבוק של שד.

הדבר השני שיש לי לומר הוא שאתה לא צריך לדאוג שאימא או אני הולכים לנטוש אותך בגלל 'הצד האפל' שלך. אומנם לא ציפינו שתקבל כוחות קסם או שתפתח זיקה לקסם שחור, אבל כן ציפינו שתהפוך למתבגר. וזו, אם תחשוב על זה מנקודת המבט של אביך המסכן, מחשבה מדאיגה כשלעצמה כשזה נוגע לילד שבגיל תשע היה הגורם לזימון של חמש כבאיות. ילדים מתבגרים. לא אשקר לך ואומר שתרגיש קרוב אלינו בגיל 20 כמו שאתה מרגיש עכשיו. אבל אימא שלך ואני נרגיש קרובים אליך בדיוק אותו דבר כשנהיה זקנים ואפורים ונציק לרובוטים של בית האבות. ילדים תמיד גדלים ומתרחקים מההורים שלהם, והורים תמיד עוקבים אחריהם מאחור, מציעים עצות מועילות. ילדים מתבגרים, והאישיות שלהם משתנה, והם עושים דברים שההורים שלהם היו מעדיפים שלא יעשו, והם מתנהגים בחוסר כבוד כלפי ההורים שלהם וגוררים אותם מבתי הספר הקסומים

שלהם, וההורים ממשיכים לאהוב אותם בכל מקרה. זו דרך הטבע. אם כי במקרה שעוד לא הגעת לגיל ההתבגרות ושנות הנעורים שלך יהיו גרועות מזה בצורה פרופורציונית, אנחנו שומרים לעצמנו את הזכות לשנות את ההחלטה הזו.

לא משנה מה קורה, זכור שאנחנו אוהבים אותך ושתמיד נאהב אותך לא משנה מה. אני לא יודע אם לאהבה שלנו יש כוח קסום כלשהו בחוקים שלך, אבל אם יש לה, אל תהסס לנצל אותה.

עם כל זה... הארי, מה שעשית שם לא מקובל. אני חושב שאתה יודע את זה. ואני גם יודע שעכשיו זה לא הזמן להרצות לך על זה. אבל אתה מוכרח לכתוב לנו ולספר לנו מה קורה. אני יכול להבין היטב מדוע תרצה שנילקח מבית הספר שלך מייד, ואני יודע שאנחנו לא יכולים להכריח אותך לעשות שום דבר, אבל בבקשה, הארי. תהיה הגיוני ותבין עד כמה אנחנו מבועתים.

אני רוצה לומר לך שאסור לך בתכלית האיסור להתעסק עם קסם שהמבוגרים סביבך יחשבו שהוא לא בטוח, אבל למיטב ידיעתי, המורים בבית הספר שלך נותנים שיעורים מתקדמים בהעלאה באוב כל יום שני. בבקשה, הפעל זהירות רבה ככל שהמצב שלך מאפשר, מה שלא יהיה המצב שלך. על אף התקציר החפוז מאוד שלך אין לנו שמץ של מושג מה קורה ואני מקווה שתכתוב לנו מה שרק תוכל. ברור שאתה מתבגר, לפחות במובנים מסוימים, ואני לא אנסה להתנהג כמו ההורה מספר הילדים שרק מחמיר את המצב – אם כי אני מקווה שאתה מעריך עד כמה זה קשה – ולא ימא שלך היו כמה דברים מפחידים לומר לי על איך עולם הקוסמים נותר סודי ואני יודע שאני עלול לסבך אותך בצרות אם אעשה גלים. אני לא יכול לומר לך להימנע מכל דבר מסוכן, משום שבית הספר שלך מסוכן והמנהל שלך לא נותן לך ללכת. אני לא יכול לומר לך שאסור לך לקחת אחריות על כל מה שקורה מסביבך, משום שלמיטב ידיעתי יכולים להיות ילדים אחרים בצרות. אבל זכור שאין זו האחריות המוסרית שלך להגן על מבוגרים, התפקיד שלהם הוא להגן עליך, וכל מבוגר טוב יסכים עם זה. אנא כתוב לנו וספר לנו עוד ברגע שתוכל.

שנינו נואשים לעזור. אם יש משהו שאנחנו יכולים לעשות, כל דבר, בבקשה תאמר לנו מייד. אין דבר שיכול לקרות לנו שיהיה גרוע מלגלות שמשהו קרה לך.

אוהב,

אבא.

בדף האחרון נכתב רק,

הבטחת לי שלא תיתן לקסם לקחת אותך ממני. לא גידלתי אותך להיות ילד שמפר הבטחה לאימא שלו. אתה מוכרח לחזור בשלום, משום שהבטחת.

אוהבת,

אימא.

לאט, הארי הוריד את המכתבים והחל ללכת לעבר האולם הגדול. ידיו רעדו, כל גופו רעד, ונראה שנדרש מאמץ גדול לא לבכות; והוא ידע שאסור לו לעשות זאת. הוא לא בכה כל היום. והוא לא יבכה. לבכות זה כמו להודות בתבוסה. וזה לא נגמר. אז הוא לא יבכה.

האוכל שהוגש באולם הגדול באותו הערב היה פשוט, טוסט וחמאה וגבינה, מים ומיץ תפוזים, דייסת שיבולת שועל ודברים פשוטים נוספים, בלי קינוח. חלק מהתלמידים עטו גלימות שחורות פשוטות בלי צבעי הבית שלהם. אחרים עדיין עטו את שלהם. זו הייתה צריכה להיות עילה לריב, אבל במקום זאת היה שקט, קול של

אנשים אוכלים מבלי לדבר. צריך שני צדדים בשביל וויכוח, ואחד הצדדים, בלילה הזה, לא היה מעוניין ממש בוויכוח.

סגנית המנהל מינרואה מקגונגל ישבה בשולחן המורים ולא אכלה. היא הייתה צריכה לאכול. אולי תאכל בעוד זמן מה. אבל היא לא הצליחה להכריח את עצמה עכשיו.

לגריפינדור יש רק דרך אחת. נדרש למינרואה רק זמן קצר כדי להיזכר בכך, לאחר שעל אף עידודיו של המורה להתגוננות, תודעתה נותרה ריקה ממזימות מתוחכמות לנסות. אין זו דרכו של הגריפינדור; או אולי מוטב שתאמר שלא זו דרכה שלה, אלבוס כן ניסה את ידו במזימות... אך עם זאת כשחשבה על ההיסטוריה שלהם, לא היו מזימות ברגע המשבר, לא תחכום ומשחקים כמוצא אחרון. בשביל אלבוס דמבלדור, כמו גם בשבילה, הכלל במקרי קיצון הוא להחליט מה הדבר הנכון לעשות ולעשות אותו, לא משנה מה המחיר לעצמך. אפילו אם זה אומר לפרוץ את המגבלות שלך, או לוותר על התמונה שיש לך של עצמך. זה היה המוצא האחרון של גריפינדור.

דרך כניסה צדדית באולם הגדול היא ראתה את הארי פוטר חומק פנימה בשקט.

הגיע הזמן.

פרופסור מינרואה מקגונגל עלתה מכיסאה, יישרה את השפיץ השחוק של מצנפתה, הלכה לאיטה לעבר דוכן הנאומים של שולחן המורים.

הקולות באולם הגדול, שכבר היו מושקטים, דעכו לגמרי כשכל התלמידים פנו להביט בה.

"כולכם שמעתם כבר, היא אמרה, קולה לא לגמרי יציב. שהרמיזי גריינג'ר נהרגה. היא לא אמרה את המילים בקול, מכיוון שכולם שמעו כבר. "בדרך כלשהי, טרול הוברח לטירת הוגוורטס מבלי להפעיל את אזעקת לחשי ההגנה העתיקים שלנו. בדרך כלשהי הטרול הצליח לפצוע תלמידה, מבלי אזעקה מלחשי ההגנה שלנו, עד שמתה. חקירות נערכות כדי לקבוע כיצד זה קרה. חבר המנהלים נפגש כדי להחליט איך בית הספר הוגוורטס יגיב. בבוא הזמן הצדק ייעשה. בינתיים ישנו עניין אחר של צדק, שיש לטפל בו מיד. ג'ורג' וויזלי, פרד וויזלי, אנא בואו ועמדו לפני כולנו."

התאומים וויזלי החליפו מבטים במקום מושבם בשולחן גריפינדור, ואז נעמדו והלכו לעברה, לאט, באי-רצון; ומינרואה הבינה שהתאומים וויזלי חושבים שהיא עומדת לסלק אותם.

הם באמת חשבו שהיא תסלק אותם.

זה מה שהולידה התמונה של פרופסור מקגונגל שחיה בראשם.

התאומים וויזלי הלכו לדוכן הנואמים, מביטים מעלה אליה בפנים מפוחדות אך נחושות; והיא הרגישה משהו בליבה נשבר עוד קצת.

"אני לא עומדת לסלק אתכם, היא אמרה, ונעצבה עוד למראה המבט המופתע שעל פניהם. "פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי, סובו והביטו בחבריהם ללימודים, תנו להם לראות את פניהם."

עדיין נראים מופתעים, התאומים וויזלי עשו זאת.

היא גייסה את כל הפלדה שבליבה, ואמרה את הדבר הנכון.

"אני מתביישת", אמרה מינרווה מקגונגל, "באירועי היום. אני מתביישת שהיו רק שניים מכם. מתביישת במה שעשיתי לגריפינדור. מכל הבתים, בית גריפינדור היה זה שהיה צריך לעזור כשהרמיוני גריינג'ר הייתה בצרה, כשהארי פוטר קרא לאמיצים לסייע לו. זה נכון, תלמיד שנה שביעית היה יכול לעכב את הטרול בזמן החיפוש אחר העלמה גריינג'ר. ואתם הייתם צריכים להאמין שראש בית גריפינדור, "קולה נשבר, "הייתה מאמינה בכם. אם הייתם ממרים את פיה כדי לעשות את הדבר הנכון, במקרים שלא חזתה מראש. והסיבה שלא האמתם לכך, היא שמעולם לא הראיתי לכם זאת. לא האמתתי בכם. לא האמתתי במעלות של גריפינדור עצמו. ניסיתי למעוך את ההתרסה שלכם, במקום לאמן את האומץ שלכם לחוכמה. מה שלא היה הדבר שמצנפת המיון ראתה בי כשמינה אותי לגריפינדור, בגדתי בכך. הצעתי את התפטרותי למנהל מתפקיד סגנית המנהל ומתפקיד ראש בית גריפינדור."

נשמעו קריאות תדהמה ובהלה, ולא רק משולחן גריפינדור, כשליבו של הארי קפא בחזהו. הארי צריך לרוץ קדימה, לומר משהו, הוא לא התכוון שזה -

מינרווה לקחה נשימה עמוקה, והמשיכה. "עם זאת, המנהל סירב לקבל את התפטרותי, היא אמרה. "אז אמשיך לשרת, ואנסה לתקן את מה שעשיתי. עליי למצוא דרך כלשהי ללמד את תלמידיי לעשות את מה שנכון. לא את מה שבטוח, לא את מה שקל, לא את מה שנאמר לנו לעשות. אם כל מה שאני יכולה ללמד אתכם הוא להגיש את החיבורים שלכם בזמן, אין טעם לבית גריפינדור. הדרך הזו תהיה קשה יותר בעבורי, ואולי בעבור כולנו. אבל אני יודעת כעת שלפני כן, בחרתי בדרך הקלה."

היא ירדה מדוכן הנואמים, הלכה לעבר התאומים וויזלי.

"פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי, היא אמרה. "לא תמיד עשיתם את הדבר הנכון. דרך החוכמה לא נחה בהתרסה מופגנת וחסרת טעם כנגד סמכות. אך עם זאת היום הוכחתם שאתם האחרונים בבית שלנו לשרוד את הטעויות שלי. משום שהיה זה הדבר הנכון לעשות, קראתם תיגר על איום בסילוק וסיכנתם את חייכם להתמודד מול טרול הרים. בעבור האומץ היוצא מגדר הרגיל שלכם, אני מעניקה לכל אחד מכם מאתיים נקודות לגריפינדור."

שוב מבטי ההלם על פניהם, שוב הכאב כמו סכין בליבה.

היא פנתה להביט בתלמידים האחרים.

"לא אעניק נקודות לרייבנקלו, היא אמרה. "אני חושדת שמר פוטר לא ירצה בהן. אם אני טועה, הוא רשאי לתקן אותי ולקחת כמה נקודות בית שירצה. אבל בשביל מה שזה שווה, מר פוטר, אני, "קולה גמגם, "אני מצטערת -"

"מספיק!" צרח הארי, ואז, שוב, "מספיק." המילה נתקעה בגרונו. "את לא צריכה, פרופסור." משהו בתוכו התעוות, מאיים לקרוע אותו לגזרים, כמו ידי ענק שתולשות אותו לשתיים. "ו, ואסור לך לשכוח את סוזן בונז, ואת רון וויזלי - גם הם עזרו, הם גם צריכים לקבל נקודות בית -"

"העלמה בונז וויזלי הצעיר?" שאלה פרופסור מקגונגל. "רובאוס לא אמר על כך דבר - מה הם עשו?"

"העלמה בונז ניסתה לשחק את מר האגריד כשניסה לעצור אותי, ומר וויזלי ירה בנוויל כשנוויל ניסה לעצור אותי, שניהם צריכים לקבל נקודות, וכך גם נוויל, הארי לא חשב לדמיין זאת לפני כן, מה נוויל מרגיש עכשיו,

אבל ברגע שחשב, הוא ידע, "משום שנוויל ניסה לעשות משהו, אפילו אם זה לא היה הדבר הנכון, לעשות את הדבר הנכון זה השיעור השני, אפשר להתחיל להתאמן בזה אחרי שלמדת לעשות משהו בכלל –"

"עשר נקודות להפלפאף, העלמה בונז", אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נשבר באמצע. "עשר נקודות לגריפינדור, רון וויזלי, המשפחה שלך זכתה לכבוד רב היום. ועשר נקודות להפלפאף לנוויל לונגבוטום, על שהתנגד למר פוטר ועשה את מה שהוא חשב לנכון –"

"לא!" צרח קול צעיר משולחן הפלפאף, ולווה בקול חנק יחיד.

הארי הביט לשם והחזיר את מבטו במהירות לפרופסור מקגונגל ואמר, בקול יציב ככל שהצליח, "נוויל צודק, בעצם, את לא יכולה לתת אפס נקודות על החלק שבו אתה עושה את הפעולה הנכונה, זה גם שולח את המסר הלא נכון, אבל הוא היה בחצי הדרך לשם אז זה יכול להיות חמש נקודות במקום."

פרופסור מקגונגל נראתה, לרגע, כאילו היא לא יכולה לחשוב על מה לומר; אבל אז עיניה הלכו למקומו של נוויל בשולחן, והיא אמרה, "כרצונך, מר פוטר. מה זה, העלמה בונז?"

הארי הביט וראה שסוזן בונז צעדה קדימה, מנגבת את עיניה שלה, והילדה ההפלפאפית אמרה, "למעשה – פרופסור מקגונגל – גנרל פוטר לא ראה את זה – אבל קפטן וויזלי ואני לא היינו היחידים שניסו להפריע להאגריד אחרי שנמלט. לפני שחלק מהתלמידים המבוגרים עצרו אותנו. אבל הצלחנו להאט את מר האגריד לדקה, כדי שגנרל פוטר יוכל להימלט."

"את צריכה לתת נקודות גם להם," אמר רון וויזלי משולחן גריפינדור. "או שאני לא אקח שום נקודות."

"מי עוד?" שאלה פרופסור מקגונגל, קולה רועד מעט.

שבעה ילדים אחרים נעמדו.

מה זה היה שהצד הסלית'ריני שלנו אמר על לחזות ששום דבר לא יעבוד אף פעם? שאל הפלפאף.

משהו בהארי נשבר, כך שנאלץ להשקיע את כל כוחו כדי להחזיק את עצמו.

כשהכל נאמר, והכל נעשה, מינרווה הלכה למקום שבו עמד הארי פוטר. על אף שלא הייתה זו המיומנות הגדולה ביותר שלה היא הטילה מסביבם לחש שיטשטש ראייה, ועמעמה קול לאחר מחשבה נוספת.

"את, את לא היית צריכה –" אמר הארי פוטר. "את לא היית צריכה לומר –" הוא נשמע כאילו הוא נחנק. "פ-פרופסור, כל מה שאמרתי לך היה פוגע, ומלא שנאה, ולא נכון –"

"אני כבר יודעת את זה, הארי," היא אמרה. "אף על פי כן, רציתי להיות טובה יותר." הייתה תחושה של קלילות בליבה, כמו שאדם היה מרגיש אחרי שהיה קופץ מצוק, כשרגליו כבר לא מחזיקות את גופו. היא לא הייתה בטוחה שהיא יכולה לעשות זאת, היא לא ידעה את הדרך; אך עם זאת, בפעם הראשונה נראה אפשרי שבית הספר הוגוורטס לא יהפוך לרוח עצובה של עצמו כשתהפוך למנהלת.

הארי הביט בה, ואז השמיע צליל מוזר שנשמע כאילו בקע בכוח מגרוננו, וכיסה את פניו בידיו.

אז היא כרעה ברך וחיבקה אותו. יכול להיות שזה לא נכון, אבל יכול להיות שזה נכון, והיא לא תיתן לחוסר הוודאות לעצור אותה; הגיע הזמן שתתחיל ללמוד אומץ של גריפינדור, כדי שתוכל ללמד אותו לתלמידה.

"הייתה לי אחות פעם, היא לחשה. רק זאת, וזה הכל.

רק לוודא, אמר חלק מהארי, בעוד שאר הוויתו מתייפחת בזרועותיה של פרופסור מקגונגל, זה לא אומר שקיבלנו את המוות של הרמיוני, נכון?

לא אמרה כל שאר הוויתו, כל חלק מתודעתו בהסכמה פה אחד, חום וקור ומקום חבוי של פלדה. לעולם, לעולם, אף פעם.

וקוסם עתיק, עברו הלחש היה חסר משמעות, הביט בשניהם, במכשפה ובקוסם הצעיר המתייפח. אלבוס דמבלדור חייך במבט מוזר ועצוב בעיניו, כמו מישהו שעשה צעד נוסף לעבר יעד לא ידוע.

המורה להתגוננות הביט בשניהם, באישה ובילד הבוכה. עיניו היו קרות מאוד ומחושבות מאוד.

הוא לא חשב שזה יהיה מספיק.

היה זה הבוקר למחרת כשהתגלה שהגופה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה.

פרק 94

תפקידים, חלק ה'

הפגישה הראשונה:

בשעה 6:07 בבוקר של ה-17 באפריל, 1992, השמש בדיוק עלתה מעל האופק כפי שהוא נראה מטירת הוגוורטס, מסוננת דרך הווילונות המשוכים בחדר של בני השנה הראשונה של רייבנקלו, צבעו האדום-כתום של השחר לא משתנה הרבה דרך הבד הלבן שכיסה את החלונות, לא מעיר את הבנים הרגילים ללוח זמנים חורפי.

במיטה אחת מני רבות, הארי פוטר ישן שנת מותשים.

בשקט נפתחה הדלת.

בשקט הלכה דמות לאורך החדר.

הדמות הגיעה למיטתו של הארי פוטר.

הדמות הניחה יד על כתפו של הילד הישן, שנבהל וצווח.

אף אחד אחר לא שמע.

"מר פוטר, צייץ הגבר הקטן, "המנהל ביקש את נוכחותך ברגע זה."

לאט התיישב הילד במיטתו, ידיו מתעסקות במשהו מתחת לשמיכה. הוא ציפה להרגיש גרוע בהרבה כשיתעורר הבוקר. זה הרגיש... לא בסדר, שהמוח שלו מתפקד עכשיו, שהמחשבות שלו עדין זזות, שהוא לא משותק בבכי למשך שבוע לפחות. הילד ידע שזו לא תהיה תגובה מסתגלת, שמוחות יתפתחו כך באבולוציה. הצד האפל שלו בהחלט לא יעשה זאת. ועדיין, זה הרגיש לא בסדר להיות בחיים וצלול הבוקר.

אבל הנחישות שלו להחיות את הרמיוני הרגישה - מספיקה, כאילו הוא כבר עושה את הדבר הנכון, צועד בדרך הנכונה. והיא תוחזר, וזה כל העניין; אבל היה שקול לוותר. לא נותר עוד דבר להחליט, שום עמימות, שום קונפליקט שיקרע אותו, ושום צורך לזכור את מה שראה -

"אני אתלבש, אמר הארי.

פרופסור פליטיק נראה ממאן קלות, אך עדיין אמר בקולו הגבוה, "המנהל הדגיש שעליך לבוא למשרדו מייד וללא שהות, מר פוטר. אני מתנצל."

פחות מדקה לאחר מכן - פרופסור פליטיק שלח אותו ישירות למשרד המנהל דרך רשת הפלו הפנימית של הוגוורטס - הארי מצא את עצמו, עדיין בפיג'מה, ניצב מול אלבוס דמבלדור. סגנית המנהל גם היא ישבה בכיסא אחר, והמורה לשיקויים שרץ בקרבת מקום בינות למכשירים המוזרים, לכוד בפיהוק גדול בדיוק כשהארי נכנס דרך האח.

"הארי, אמר המנהל בלי הקדמה, "לפני שאומר את מה שעליי לומר כעת, עליי לומר לך שהרמיוני גריינג'ר באמת מתה. לחשי ההגנה תיעדו זאת וידעו אותי. האבנים עצמן אמרו שמכשפה נהרגה. בחנתי את גופתה במקום שבו נחה והיא הייתה גופתה האמיתית של הרמיוני גריינג'ר, לא בובה כלשהי או בת-דמות. אין שום

דרך ידועה לקוסמות בעזרתה ניתן לבטל מוות. לאחר שאמרתי את כל זה, גופתה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה מהמחסן שבו הייתה ועליו שמרת. האם לקחת אותה, הארי פוטר?"

"לא," אמר הארי, מצמצם את עיניו. מבט חטוף גילה שסוורוס מביט בו בדריכות.

מבטו של דמבלדור גם הוא היה דרוך, אם כי לא עוין. "האם גופתה של הרמיוני גריינג'ר נמצאת ברשותך?"

"לא."

"האם אתה יודע היכן היא?"

"לא."

"אתה יודע מי לקח אותה?"

"לא," אמר הארי, ואז היסס. "למעט ההשערות ההסתברותיות הברורות שאינן מבוססות על שום ידע ספציפי שיש לי."

הקוסם הזקן הנהן. "אתה יודע מדוע היא נלקחה?"

"לא. מעבר להשערות הברורות וכולי."

"ומה יהיו אלה?" חדות היו העיניים העתיקות.

"אם האויב יכול להבחין שאתה רץ להתייעץ עם התאומים וויזלי בזמן שיעור אחרי שהרמיוני נעצרה, ולגלות את המפה הקסומה הזו שאמרת שנגנבה, אז האויב יכול לתהות למה שמרתי על גופתה של הרמיוני גריינג'ר. תורי. האם אירגנת את מותה של הרמיוני בתקווה לקבל בחזרה את הכסף מלוציוס?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל.

"לא," אמר הקוסם הזקן.

"האם ידעת או חשדת שהרמיוני גריינג'ר תמות?"

"לא ידעתי. באשר לחשדות, הצבתי אותה בעמדה המוגנת ביותר שהייתה ביכולתי, כנגד וולדמורט. לא רציתי במותה, לא אפשרתי אותו, ולא תכננתי להרוויח ממנו, הארי פוטר. עכשיו הראה לי את הנרתיק שלך."

"הוא בתיבה שלי –" החל הארי.

"סוורוס," אמר הקוסם הזקן, והמורה לשיקויים נע קדימה. "בדוק גם את התיבה שלו, כל תא."

"לתיבה יש לחשי הגנות."

סוורוס סנייפ חייך חיוך חסר שמחה וצעד לתוך הלהבה הירוקה.

דמבלדור הוציא את שרביטו הארוך והאפור-שחור והחל לנפנף בו קרוב לשערו של הארי, נראה כמו מוגל שמשתמש בגלאי מתכות. לפני שהגיע לצווארו של הארי, דמבלדור עצר.

"אבן החן שעל הטבעת שלך," אמר דמבלדור. "היא אינה עוד יהלום שקוף. היא חומה, בצבע של עיניה של הרמיוני גריינג'ר, ובצבע שורה."

מתח פתאומי מילא את החדר.

"זה הסלע של אבא שלי," אמר הארי. "אחרי שינוי-צורה, כמו מקודם. עשיתי את זה רק כדי לזכור את הרמיוני -"

"עליי לוודא. הסר את הטבעת, הארי, והנח אותה על שולחני."

לאט, הארי עשה כן, מסיר את אבן החן ומניח את הטבעת בצד השני של השולחן.

דמבלדור הצביע בשרביטו על אבן החן ואז -

סלע אפור, גדול וחסר סימנים מיוחדים קפץ לאוויר מכוח ההתרחבות הפתאומית שלו, hit some invisible barrier in the air above, אז נפל בקול טראח חזק על שולחן המנהל.

"הנה עוד חצי שעה של עבודה בשבילי, לעשות לזה שינוי-צורה מחדש," אמר הארי בשוויון נפש.

דמבלדור המשיך את הבדיקה שלו. הארי נאלץ להסיר את נעלו השמאלית ולהוריד את טבעת-הבוהן שהייתה מפתח המעבר למקרי חירום שלו, למקרה שמישהו יחטוף אותו וייקח אותו מחוץ ללחשי ההגנה של הוגוורטס (ולא יטיל לחשי אנטי-התעתקות, אנטי-מפתח-מעבר, אנטי-עוף-חול ואנטי-מעגלי-זמן, מה שסוורוס הזהיר את הארי שכל אוכל מוות מהחוג הפנימי בהחלט יעשה). הוא ווידא שהקסם שקרן מטבעת-הבוהן הוא אכן קסם של מפתח מעבר, ולא קסם של שינוי-צורה. שאר גופו של הארי היה נקי.

זמן קצר לאחר מכן המורה לשיקויים חזר, נושא את נרתיקו של הארי, וכמה דברים קסומים נוספים שהיו בתיבה של הארי, אשר גם אותם המנהל בחן, אחד אחרי השני, עד אחרון הפריטים שנותרו בערכת המרפא.

"אני יכול ללכת עכשיו?" שאל הארי כשהכל נגמר, מכניס כמה שיותר קור לקולו. הוא הרים את נרתיקו והחל להאכיל אותו באבן האפורה. הטבעת הריקה חזרה לאצבעו.

הקוסם הזקן שיחרר את נשימתו, מחזיר את שרביטו לשרוולו. "אני באמת מתנצל," הוא אמר. "הייתי מוכרח לדעת. הארי... אדון האופל לקח את גופתה של הרמיוני גריינג'ר, כך נראה. איני יכול לחשוב על דבר שיוכל להשיג בכך, למעט לשלוח את גופתה נגדך כחיז"ל. סוורוס ייתן לך שיקויים מסויימים לשאת עליך. ראה הוזהרת, והיה מוכן לכשתצטרך לעשות את מה שיש לעשות."

"האם לחיז"ל תהיה את התודעה של הרמיוני?"

"לא -"

"אז זה לא היא. אני יכול ללכת? לפחות להחליף את הפיג'מה."

"ישנן חדשות נוספות, אך אקצר. לחשי ההגנה של הוגוורטס תיעדו ששום יצור זר לא נכנס, ושהיה זה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שהרג את הרמיוני גריינג'ר."

"אמ", אמר הארי.

מחשבה 1: אבל ראיתי את הטרול הורג את הרמיוני.

מחשבה 2: פרופסור קווירל הטיל עליי לחש זיכרון וזייף את הסצנה שדמבלדור ראה כשהגיע.

מחשבה 3: פרופסור קווירל לא יכול לעשות את זה, הקסם שלו לא יכול לגעת בשלי. ראיתי את זה באזקבאן -

מחשבה 4: אני יכול לסמוך על הזיכרונות הללו?

מחשבה 5: ברור שהיה בלאגן כלשהו באזקבאן, לא היינו צריכים טיל אם פרופסור קווירל לא היה מאבד את הכרתו, ולמה שיהיה חסר הכרה אם לא -

מחשבה 6: האם בכלל הלכתי לאזקבאן?

מחשבה 7: בהחלט התאמנתי בשליטה בסוהרסנים בנקודה כלשהי לפני שהפחדתי את הסוהרסן ההוא בקסמהדרין. וזה היה בעיתון.

מחשבה 8: האם אני זוכר במדויק את העיתונים?

"אמ, "אמר הארי שוב. "הלחש הזה ממש צריך להיות מאלה שאין-עליהם-מחילה. אתה חושב שפרופסור קווירל היה יכול להטיל לחש זיכרון -"

"לא. חזרתי בזמן והצבתי מכשירים מסוימים שיתעדו את הקרב האחרון של הרמיוני, שלא הייתי מסוגל לצפות בו במו עיניי." הקוסם הזקן נראה קודר מאוד. "הניחוש שלך היה נכון, הארי פוטר. וולדמורט חיבל בכל מה שנתנו להרמיוני כדי להגן עליה. המטאטא שלה נח מת בידיה. גלימת ההיעלמות שלה לא הסתירה אותה. הטרול הלך באור השמש ללא פגע, לא היה זה יצור תועה, אלא נשק טהור ומכוון. ואכן היה זה הטרול שהרג אותה, בכוח בלבד, כך שלחשי ההגנה והרשתות שהצבתי כדי לגלות קסמים עוינים היו לשווא. המורה להתגוננות מעולם לא נתקל בה."

הארי בלע את רוקו, עצם את עיניו וחשב. "אז זה היה ניסיון להפיל את פרופסור קווירל. איכשהו. זו באמת נראית כמו שיטת הפעולה של האויב. טרול אוכל את הרמיוני גריינג'ר, נבדוק בלחשי ההגנה, הו תראו בעצם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עשה את זה, בדיוק כמו שנה שעברה... לא. לא, זה לא יכול להיות נכון."

"מדוע לא, מר פוטר?" שאל המורה לשיקויים. "זה נראה לי ברור למדי -"

"זאת הבעיה."

האויב חכם.

ולאט החל ערפל השינה להתפוגג מתודעתו של הארי, ואחרי שנת לילה מלאה המוח שלו היה מסוגל לראות דברים שלא היה יכול ביום הקודם.

תחת המוסכמה הספרותית הרגילה... האויב לא אמור להסתכל על מה שעשית, לחבל בחפצי הקסם שחילקת, ואז לשלוח טרול שנעשה חשאי לגילוי בדרך כלשהי שהגיבורים לא הצליחו להבין גם לאחר מעשה, כך שבאותה מידה היית יכול לא להתגונן כלל. בספר, נקודת המבט בדרך כלל נשארה על הדמויות הראשיות. אם האויב יעקוף את כל העבודה של הגיבורים, כתוצאה מתכנון ופעולות שקרו מחוץ לשדה הראייה הספרותי, יהיה דאוס אקס מאכינה, ולא מספק מבחינה דרמטית.

אבל בחיים האמיתיים האויב יחשוב שהוא הדמות הראשית, והוא גם יהיה חכם, ויחשוב על דברים עד הסוף מראש, אפילו אם אתה לא רואה אותם. זו הסיבה שכל זה הרגיש כל כך קטוע, עם חלקים לא מוסברים וחסר פשר לכאורה. איך לוציוס הרגיש, כשהארי איים על דמבלדור שישבור את אקבאן? איך הרגישו ההילאים של אקבאן, כשראו את המטאטא עולה על לפיד של אש?

האויב חכם.

"האויב ידע טוב מאוד שאתה תחזור בזמן לבדוק מה יקרה להרמיוני, במיוחד מכיוון שעצם זה שהטרול נכנס להוגוורטס אומר לנו שמישהו יכול לשטות בלחשי ההגנה." הארי עצם את עיניו, חושב חזק יותר, מנסה לשים את עצמו בנעלי האויב. למה שהוא, או הצד האפל שלו, יעשה דבר כזה. "– אנחנו אמורים להסיק שהאויב יכול לשלוט במה שלחשי ההגנה אומרים לנו. אבל בעצם זה משהו שהאויב יכול לעשות רק במאמץ, או תחת תנאים מיוחדים; הוא מנסה ליצור מראית עין כוזבת של כל-יכולת." כמו שאני הייתי עושה. "אחר כך, היפותטית, לחשי ההגנה יראו שפרופסור סיניסטרטה הרגה מישהו. אנחנו נחשוב שלחשי ההגנה לא מתפקדים שוב, אבל בעצם, פרופסור סיניסטרטה פעלה תחת השפעת ביאור הכרה והיא כן עשתה את זה."

"אלא אם זה בדיוק מה שאדון האופל מצפה שנחשוב," אמר סוורוס סנייפ, מצחו מתקמט בריכוז. "ובמקרה כזה, כן יש לו שליטה על לחשי ההגנה, ופרופסור סיניסטרטה תהיה חפה מפשע."

"האם אדון האופל באמת מתכנן מזימות עם כל כך הרבה רמות של מטא–"

"כן," אמרו דמבלדור וסוורוס.

הארי הנהן בריחוק. "אז זו יכולה להיות הכנה כדי לגרום לנו לחשוב שלחשי ההגנה אומרים לנו את האמת כשהם משקרים, או לחשוב שהם משקרים כשהם אומרים את האמת, כתלות באיזו רמה האויב מצפה שנחשוב. אבל אם האויב מתכנן לגרום לנו לבטוח בלחשי ההגנה – היינו בוטחים בלחשי ההגנה בכל מקרה, אם לא הייתה ניתנת לנו שום סיבה לא לבטוח בהם. אז אין צורך לעשות את העבודה ולהפליל את פרופסור קווירל בצורה שנבין שנועדה להתגלות, רק כדי לרמות אותנו להיות מטא–"

"אין זה נכון," אמר דמבלדור. "אם וולדמורט לא השתלט לחלוטין על לחשי ההגנה, אזי לחשי ההגנה היו מוכרחים להאמין שידו של פרופסור הייתה בעניין. אחרת הם היו קוראים בפציעתה של העלמה גריינג'ר, ולא רק במותה."

הארי הרים את ידו ושיפשף את מצחו, מתחת לקו השיער.

אוקיי, שאלה רצינית. אם האויב כל כך חכם, למה אני עדיין בחיים? באמת כל כך קשה להרעיל מישהו, יש לחשים ושיקויים ובזוארים שיכולים לרפא אותי מכל דבר שאפשר להכניס לארוחת הבוקר שלי, פשוטו כמשמעו? האם לחשי ההגנה יתעדו זאת, יעקבו אחר הקסם של הרוצח?

האם הצלקת שלי יכולה להכיל שריד נשמה ששומר על אדון האופל מעוגן לעולם, כך שהוא לא רוצה להרוג אותי? במקום זאת הוא מנסה להבריח את כל החברים שלי כדי להחליש את רוחי כך שיוכל להשתלט על גופי? זה יסביר את עניין הלחשננות. מצנפת המיון אולי לא תוכל לזהות דבר-תפילין-ליץ' שכזה. בעיה מתבקשת 1, אדון האופל עשה לכאורה את דבר-תפילין-הליץ' שלו ב-1943 בכך שהרג את מה-שמה והפליל את מר האגריד. בעיה מתבקשת 2, אין דבר כזה נשמות.

אם כי דמבלדור חשב שהדם שלי הוא מרכיב עיקרי בטקס לשחזר את כוחו המלא של אדון האופל, מה שיצריך שאשאר בחיים עד אז ... זו מחשבה מעודדת.

"טוב..." אמר הארי. "אני בטוח בדבר אחד."

"והוא?"

"נוויל צריך לצאת מהוגוורטס עכשיו. הוא המטרה המתבקשת הבאה ושום תלמיד שנה ראשונה לא יכול לשרוד מתקפה ברמה כזו. יש לנו מזל שאף אחד לא התנקש בחייו של נוויל אתמול, האויב לא חייב לחכות עד שנסיים להתאבל כדי לעשות את הצעד הבא שלו." למה האויב לא היכה כשדעתנו הייתה מוסחת?

דמבלדור החליף מבטים עם סוורוס, ואז עם ההבעה הקפוצה לפתע של פרופסור מקגונגל. "הארי," אמר הקוסם הזקן, "אם תשלח הרחק את כל חבריך בעצמך, זה אותו דבר כמו שוולדמורט -"

"אני אהיה בסדר אני יכול להסתדר בלי נוויל עוד חודשיים זה לא כאילו שתכננת להכריח את החברים שלי להישאר פה בקיץ וזו פשוט לא הצדקה מספקת לתת להם להיהרג! פרופסור מקגונגל -"

"אני מסכימה למדי," אמרה המכשפה הסקוטית. "אני מסכימה בהחלט. אני מסכימה עד כדי כך ש... אני מתקשה להבין איך לבטא זאת, אלבוס..."

"עד כדי כך שאת הולכת לגרור אותו מכאן בעצמך, בלי להתחשב במה שמישהו יאמר, משום שזה לא תירוץ לומר שרק מילאת פקודות אם נוויל יהרג?" שאל הארי.

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה לרגע. "כן, אבל בוודאי יש דרך להיות אחראית בלי איומים בפעולות חד צדדיות."

המנהל נאנח. "אין צורך. לכי, מינרווה."

"חכי," אמר המורה לשיקויים, ברגע שפרופסור מקגונגל לקחה קמץ של אבקה ירוקה מקנקן הפלו. "אל לנו למשוך תשומת לב לילד, כפי שהמנהל משך תשומת לב לתאומים וויזלי. יהיה נבון יותר, חושבני, אם סבתו של מר לונגבוטום תיקח אותו מהוגוורטס. הבה נניח לו להישאר בחדר המועדון בינתיים; נראה כאילו אדון האופל לא מסוגל לפעול בגלוי."

היו חילופי מבטים ארוכים בין הארבעה, ולבסוף הארי הנהן, ולאחריו פרופסור מקגונגל.

"במקרה הזה," אמר הארי, "אני בטוח בדבר אחד אחר."

"והוא?" שאל דמבלדור.

"אני ממש צריך ללכת לשירותים, ובנוסף אשמח להחליף את הפיג'מה הזו."

"דרך אגב," אמר הארי כשהוא והמנהל יצאו מהפלו במשרד הריק של ראש בית רייבנקלו. "שאלה אחת אחרונה שרציתי לשאול רק אותך. החרב שהתאומים וויזלי שלפו ממצנפת המיון. זו הייתה החרב של גריפינדור, נכון?"

הקוסם הזקן הסתובב, פניו נייטרליות. "מה גורם לך לחשוב את זה?"

"מצנפת המיון צעקה גריפינדור! רגע לפני שהוציאה אותה, לחרב היה ניצב מאבן אודם ואותיות בזהב על הלהב, והיה כתוב בלטינית *אין טוב יותר*. רק תחושה."

"ניהיל סופרנום", אמר הקוסם הזקן. "זה לא בדיוק מה שזה אומר."

הארי הנהן. "המממ. מה עשית איתה?"

"אספתי אותה מהמקום בו נפלה, ושמתי אותה במקום בטוח", אמר הקוסם הזקן. He gave Harry a stern look "אני מקווה שאתה לא חומד אותה לעצמך, רייבנקלו צעיר."

"בכלל לא, רק רוצה לוודא שאתה לא מונע אותה מבעליה החוקיים. אז התאומים וויזלי הם היורש של גריפינדור, אם כן?"

"היורש של גריפינדור?" אמר דמבלדור, נראה מופתע. ואז הקוסם הזקן חייך, עיניו הכחולות מנצנצות באור. "אה, הארי, סלזאר סלית'רין אומנם בנה חדר סודות בהוגוורטס, אבל גודריק גריפינדור לא נטה למעשים ראוותניים שכאלה. ראינו רק שגודריק הותיר את חרבו להגנת הוגוורטס, אם תלמיד ראוי יתייצב מול יריב שלא יוכל להביס לבדו."

"זה לא אותו הדבר כמו לומר לא. אל תחשוב שלא שמתי לב שלא אמרת לא."

"אני לא חייתי בשנים ההן, הארי, ואיני יודע מה גודריק גריפינדור עשה או לא עשה –"

"האם אתה משייך הסתברות סובייקטיבית של יותר מחמישים אחוז לכך שיש משהו כמו היורש של גריפינדור וש אחד או שני התאומים וויזלי הוא זה. כן או לא, התחמקות משמעה כן. אתה לא הולך להצליח להסיח את דעתי, לא משנה כמה אני צריך ללכת לשירותים."

הקוסם הזקן נאנח. "כן, פרד וג'ורג' הם היורש של גריפינדור. אני מפציר בך לא לדבר על כך עימם, עדיין לא."

הארי הנהן, ואז פנה ללכת. "אני מופתע", אמר הארי. "קראתי קצת על החיים ההיסטוריים של גודריק גריפינדור. התאומים וויזלי הם... טוב, הם מדהימים במגוון דרכים, אבל הם לא נראים ממש כמו הגודריק בספרי ההיסטוריה."

"רק אדם גאה ויהיר בצורה יוצאת דופן", אמר דמבלדור בשקט, שפנה בחזרה אל אש הפלו ששאגה בלהבות ירוקות, "מאמין שהיורש שלו צריך להיות כמוהו, ולא כמו מי שהיה רוצה להיות."

המנהל צעד לתוך האש הירוקה ונעלם.

הפגישה השנייה (בגומחה קטנה ליד חדר המועדון של הפלפאף):

פניו של נוויל לונגבוטום היו משוכים בכאב, כשדיבר אל אף אחד, אל האוויר הריק.

"ברצינות", ענה לו האוויר הריק. "אני לובש גלימת היעלמות עם לחשים נוגדי גילוי נוספים רק כדי ללכת במסדרונות משום שאני לא רוצה להיהרג. ההורים שלי היו מוציאים אותי מהוגוורטס ברגע אם המנהל היה מרשה זאת. נוויל, זה שתתחפף מהוגוורטס זה היגיון בריא, זה לא קשור בכלל ל–"

"בגדתי בך, גנרל," אמר נוויל, קולו נשמע חלול עד כמה שקול של ילד רגיל בן אחת עשרה יכול להישמע. "אפילו לא עשיתי את זה בדרך התווה. התיישרתי על פי הסמכות וניסיתי לגרום גם לך להתיישר על פי הסמכות. מה אתה תמיד אומר, על איך שבלגיון התווה, חייל שיכול רק למלא פקודות הוא חסר תועלת?"

"נוויל," אמר האוויר הריק בתקיפות. הלחץ של שתי ידיים, מתחת לבד דק, הופעל בחוזקה על כתפיו של נוויל; והקול התקרב אליו. "לא ציית לפקודות בעיוורון, ניסית להגן עליי. זה נכון שבעולם מלא בתווה, חיילים שיכולים רק לציית לפקודות ולתקנות הם חסרי תועלת. עם זאת, חיילים שממלאים פקודות כדי להגן על חבריהם הם –"

"קצת יותר טובים מחסרי תועלת?" אמר נוויל במרירות.

"משמעותית יותר טובים מחסרי תועלת. נוויל, עשית טעות בשיפוט. היא עלתה לי בערך שש שניות. עכשיו, יכול להיות שהפציעות של הרמיוני היו כמעט קטלניות, אבל אפילו כך, אני לא חושב ששש שניות באמת היו מספיק זמן כדי שהטרול ייקח עוד ביס מהרמיוני. בעולם הדמיוני שבו לא נעמדת לפניי, הרמיוני עדיין מתה. עכשיו, אני יכול לעמוד פה ולמנות את תריסר הדרכים הראשונות שבהן הרמיוני הייתה יכולה להיות בחיים אם לא הייתי טיפש –"

"אתה? אתה רצת מייד אחריה. אני זה שניסה לעצור אותך. זאת אשמתי אם מישוהו אשם," אמר נוויל במרירות.

האוויר הריק היה שקט לרגע.

"וואו," אמר האוויר הריק לבסוף. "וואו. זה שם את הדברים בפרספקטיבה שונה למדי, אני מוכרח לומר. אני הולך לזכור את זה בפעם הבאה שאני מרגיש דחף להאשים את עצמי במשהו. נוויל, המונח בספרות המדעית לזה הוא 'הטיית האגוצנטריות', זה אומר שאתה חווה כל דבר שקשור לחיך אבל אתה לא חווה את כל שאר הדברים שקורים בעולם. היה הרבה, הרבה יותר בסיפור הזה מאשר זה שרצת לפניי. אתה הולך לבלות שבועות בלזכור את הדבר הזה שעשית במשך שש שניות, אני רואה, אבל אף אחד אחר לא הולך לטרוח לחשוב על זה. אנשים אחרים מבליים פחות זמן בחשיבה על טעויות העבר שלך ממך, רק משום שאתה לא מרכז העולם שלהם. אני מבטיח לך שאיש מלבדך אפילו לא שקל להאשים את נוויל לונגבוטום במה שקרה להרמיוני. לא לשבריר שנייה. אתה מתנהג, אם תסלח לי על הביטוי, כמו טיפשו. עכשיו שתוק ותגיד להתראות."

"אני לא רוצה לומר להתראות," אמר נוויל. קולו רעד, אבל הוא הצליח לא לבכות. "אני רוצה להישאר כאן ולהילחם איתך נגד – נגד מה שקורה."

האוויר הריק התקרב אליו, ואסף אותו אליו בחיבוק, וקולו של הארי פוטר לחש, "באסה לך."

פרק 95

תפקידים, חלק ו'

הפגישה השלישית

(10:31 בבוקר, ה-17 באפריל, 1992)

האביב החל, אוויר הבוקר המאוחר עדיין רענן עם שאריות החורף. נרקיסים פרחו בינות לעלי הדשא של היער, עלי הכותרת הצהובים והעדינים עם הלבבות הזהובים שלהם שמוטים ברפיון מהגבעולים האפורים והמתים, פצועים או הרוגים מאחד מימי הכפור הפתאומי שיש באפריל לעיתים קרובות. ביער האסור יהיו צורות חיים מוזרות יותר, קנטאורים וחד-קרן לכל הפחות, והארי שמע שמועות על אנשי-זאב. אם כי ממה שהארי קרא על אנשי-זאב אמיתיים, לא היה בכך שום היגיון.

הארי לא התקרב בכלל לגבול היער האסור, משום שלא הייתה שום סיבה לקחת את הסיכון. הוא הלך בלתי נראה בינות לצורות החיים הרגילות יותר של היער המותר, שרביטו בידו, מטאטא קשור לגבו לגישה קלה, רק ליתר ביטחון. הוא לא באמת פחד; הארי חשב שזה מוזר שהוא לא מפחד. מצב העירנות המתמדת, המוכנות להילחם או לברוח, לא הרגיש מעיק או אפילו שונה.

בקצות היער המותר הלך הארי, רגליו לעולם לא תועות קרוב לדרך הכבושה שבה היה ניתן למצוא אותו בקלות רבה יותר, לא יוצא מטווח הראייה של חלונות הוגוורטס. הארי כיוון את השעון המכני שלו לצלצל בשעת ארוחת הצהריים, משום שהוא לא יכול להביט בפרק ידו, כשהוא בלתי נראה וכל זה. זה מעלה את השאלה איך המשקפיים שלו עובדים כשהוא עוטה את הגלימה. לצורך העניין, עקרון השלישי הנמנע נראה כאילו הוא מרמז שאו שמקבצי הרודופסין שברשתית שלו בולעים פוטונים וממירים אותם לאותות עצביים, או לחילופין, הפוטונים הללו חולפים ישר דרך גופו ויוצאים מהצד השני, אבל לא שניהם. נראה סביר יותר שגלימות היעלמות מאפשרות למשתמש לראות החוצה בעודו בלתי נראה משום, שברמה יסודית כלשהי, כך המטיל - לא רצה - אלא האמין בצורה מובלעת - שגלימות היעלמות עובדות.

מה שמעלה את המחשבה האם מישהו ניסה להטיל קונפונדוס או להפעיל ביאור הכרה על מישהו כדי לגרום לו להאמין בצורה מובלעת ש-תקנוס הכולוס צריך להיות לחש קל לתלמידי שנה ראשונה, ואז לנסות להמציא אותו.

או אולי למצוא בן-מוגלגים ראוי במדינה שלא זיהתה ילדים בני-מוגלגים, ולספר לו שקרים נרחבים כלשהם, לזייף סיפור מסגרת וראיות מתאימות, כך שמהרגע הראשון הוא יחשוב משהו שונה על מה שקסם מסוגל לעשות. אם כי לכאורה הוא עדיין יצטרך ללמוד כמה לחשים קודמים לפני שיוכל להמציא לחשים משל עצמו...

זה עשוי לא לעבוד. בטח היו קוסמים משוגעים אורגנית שבאמת האמינו ביכולת שלהם להגיע לאלוהות, אך עם זאת לא הצליחו להפוך לאלים. אבל אפילו המשוגעים בוודאי האמינו שלחש ההתעלות צריך להיות טקס דרמטי וראוותני ולא משהו שאתה יכול לעשות בתנועה זהירה של השרביט ובמילות הלחש הפוכוס לאלוס.

הארי כבר היה בטוח למדי שזה לא יהיה עד כדי כך קל. אבל השאלה היא, למה לא? איזו תבנית המוח שלו למד? האם ניתן לחזות את הסיבה מראש?

שמץ של חשש עבר אז בהארי, קמצוץ של דאגה, כשבחן את השאלה הזו. הדאגה חסרת השם התחדדה, התחזקה -

פרופסור קווירל?

"מר פוטר, קרא קול רך מאחוריו.

הארי הסתובב, ידו נעה אל מחולל הזמן שמתחת לגלימתו; פעם נוספת, העיקרון המנחה להיות מוכן לברוח בהתראה של רגע הרגיש רגיל ותו לא.

לאט, כפות ידיו ריקות ומופנות החוצה, פרופסור קווירל הלך לעברו בגבול היער, מגיע מהכיוון הכללי של טירת הוגוורטס.

"מר פוטר, אמר שוב פרופסור קווירל. "אני יודע שאתה פה. אני יודע שאתה יודע שאני פה. עליי לדבר איתך."

עדיין הארי לא אמר דבר. פרופסור קווירל לא באמת אמר במה מדובר, והליכת הבוקר שטופת השמש של הארי בקצה היער עוררה בו מצב רוח של שתיקה.

פרופסור קווירל עשה צעד קטן שמאלה, צעד קדימה, צעד נוסף לימין. הוא היטה את ראשו במבט של חישוב, ואז הלך כמעט בדיוק לעברו של הארי, עוצר במרחק של כמה צעדים כשתחושת האבדון גדלה לקצה הנסבלות.

"האם אתה עדיין נחוש בדרכך?" שאל פרופסור קווירל. "אותה הדרך עליה דיברת אתמול?"

שוב הארי לא ענה.

פרופסור קווירל נאנח. "יש הרבה שעשיתי בעבורך, אמר הגבר. "לא משנה מה עוד אתה תוהה לגבי, אינך יכול להכחיש זאת. אני קורא לך לשלם חלק מהחוב. דבר איתי, מר פוטר."

לא מתחשק לי לעשות את זה עכשיו, חשב הארי; ואז: אה, נכון.

שעתיים לאחר מכן, אחרי שהארי סובב את מחולל-הזמן פעם אחת, ציין את הזמן ושינן את המקום המדויק, בילה שעה נוספת בהליכה, נכנס פנימה ואמר לפרופסור מקגונגל שהוא מדבר כרגע עם המורה להתגוננות ביער שמחוץ להוגוורטס (רק למקרה שמשוהו יקרה לו), הלך שעה נוספת, ואז חזר למקום המקורי של בדיוק שעה אחת אחרי שעזב וסובב את מחולל-הזמן פעם נוספת -

"מה זה היה?" שאל פרופסור קווירל, ממצמץ. "האם אתה רגע -"

"לא משהו חשוב, אמר הארי בלי להוריד את ברדס גלימת ההיעלמות שלו, או להסיר את ידו ממחולל-הזמן שלו. "כן, אני עדיין נחוש. בכנות, אני חושב שמוטב היה שלא הייתי אומר דבר."

פרופסור קווירל היטה את ראשו. "תחושה שתשרת אותך היטב בחיים. האם יש משהו שעשוי לשנות את דעתך?"

"פרופסור, אם כבר ידעתי על קיום של טיעון שישנה את ההחלטה שלי -"

"נכון, לשכמותנו. אבל תהיה מופתע כמה פעמים מישהו יודע מה הוא מחכה לשמוע, אך עליו לשמוע זאת נאמר בכל זאת." פרופסור קווירל הניד בראשו. "אם לנסח זאת במונחים שלך... ישנה עובדה אמיתית, הידועה לי אך לא לך, בה ברצוני לשכנע אותך, מר פוטר."

גבותיו של הארי עלו, אם כי הבין רגע לאחר מכן שפרופסור קווירל לא יכול לראות זאת. "זה במונחים שלי, אין ספק. לך על זה."

"הכוונה שפיתחת מסוכנת בהרבה מכפי שאתה מבין."

לענות להצהרה המפתיעה הזו לא דרש הרבה מחשבה מצידו של הארי. "תגדיר מסוכן, ותגיד לי מה אתה חושב שאתה יודע ואיך אתה חושב שאתה יודע את זה."

"לפעמים," אמר פרופסור קווירל, "לומר למישהו על סכנה יכול לגרום לו ללכת ישירות אליה. אין לי שום כוונה שזה יקרה הפעם. האם אתה מצפה ממני לומר לך בדיוק מה אסור לך לעשות? בדיוק מדוע אני חושש?" הגבר הניד בראשו. "לו היית בן-קוסמים, מר פוטר, היית יודע להתייחס לזאת ברצינות, כשמג רב עוצמה אומר לך להיזהר ותו לא."

להגיד שהארי לא התעצבן יהיה שקר, אבל הוא גם לא אידיוט; אז הארי אמר בסך הכל, "האם יש משהו שאתה יכול לספר לי?"

בזהירות, פרופסור קווירל התיישב על הדשא והוציא את שרביטו, ידו נכנסת למצב שהארי כבר הכיר. נשימתו של הארי נעצרה.

"זו הפעם האחרונה שאהיה מסוגל לעשות זאת בעבורך," אמר פרופסור קווירל בשקט. ואז הגבר החל לומר מילים מוזרות, שלא נשמעו להארי באף שפה שיכול היה לזהות, intonation that seemed not quite human, מילים שכאילו החליקו מזיכרונו של הארי אפילו בעודו מנסה לאחוז בהן, יוצאות מתודעתו מהר כפי שנכנסו.

הלחש החל להשפיע לאט יותר הפעם. העצים החלו להתכחות, ענפים ועלים מוכתמים, כאילו נראו דרך משקפי שמש מושלמים שעמעמו והחלישו אור בלי לעוות אותו. הקערה הכחולה של השמיים נסוגה, האופק לו המוח של הארי שייך בטעות מרחק סופי התרחק כשהפך לאפור, ולאפור כהה יותר. העננים הפכו שקופים, ערטילאיים, נעלמים ומפנים את מקומם לזוהר החשכה.

היער האפיל, נמוג, התמעט בחשכה.

נהר השמיים הגדול נגלה שוב כשעיניו של הארי הסתגלו, נעשו מסוגלות לראות את האובייקט הגדול ביותר שעניינם אנושיות יוכלו לראות כיותר מנקודה, שביל החלב המקיף.

והכוכבים, בוהקים באור חודר ומרוחק, ממעמקים גדולים.

פרופסור קווירל נשם עמוק. ואז הוא הרים שוב את שרביטו (בקושי גלוי, באור הכוכבים נטול השמש והירח) ונקש על ראשו בצליל של ביצה נשברת.

המורה להתגוננות נמוג גם הוא, נעשה בלתי נראה גם הוא.

עיגול זעיר של דשא, מואר באור מועט ביותר, ריחף ללא אנשים בחלל הריק.

איש מהם לא דיבר לזמן מה. הארי היה מסופק מלראות את הכוכבים, אפילו גופו שלו לא מסיח את דעתו. יהיה מה שיהיה הדבר שפרופסור קווירל רצה לומר לו, הוא יאמר אותו בבוא העת.

בבוא העת, קול דיבר.

"אין פה מלחמה," אמר קול רך שבקע מהריקנות. "אין עימות וקרב, אין פוליטיקה ובגידה, אין מוות ואין חיים. זוהי טיפשות האדם. הכוכבים מעל טיפשות שכזו, לא נגועים בה. כאן ישנה שלוה, ושתיקה נצחית. כך חשבתי פעם."

הארי פנה לעבר מקור הקול, וראה רק כוכבים.

"כך חשבת פעם?" שאל הארי, כשלא בקעו מילים נוספות.

"אין דבר מעל טיפשות האדם," לחש הקול מהריקנות. "אין דבר מעבר ליכולת ההרס של אידיוטיות אינטליגנטית דיה, אפילו לא הכוכבים עצמם. טרחתי טרחה מרובה כדי לוודא שלוחית זהב מסויימת תשרוד לנצח. לא אשמח לראות אותה מושמדת בידי טיפשות אנושית."

פעם נוספות עיניו של הארי נורו ברפלקס למקום שבו הקול אמור היה להיות, פעם נוספת הן ראו רק ריקנות. "אני יכול להבטיח לך שאני מודע למה שמונח על הכף, פרופסור. לנשקים גרעיניים אין כדור אש שמתפשט עד... מה המרחק של פיוניר 11? איפשהו באזור מיליארד קילומטרים, אולי? מוגלים מדברים על זה שנשקים גרעיניים ישמידו את העולם, אבל מה שהם בעצם מתכוונים אליו הוא שהם יחממו קצת את פני השטח של כדור הארץ. השמש היא תגובת היתוך ענקית והיא לא מאידת גשופות חלל מרוחקות. התרחיש הגרוע ביותר למלחמה גרעינית לא יתקרב אפילו להשמיד את מערכת השמש, לא שזו נחמה גדולה."

"נכון כל עוד אנחנו מדברים על מוגלים," אמר הקול הרך בינות לאור הכוכבים. "אבל מה מוגלים יודעים על כוח אמיתי? אין אלה הם שמפחידים אותי. אתה הוא זה."

"פרופסור," אמר הארי בזהירות, "על אף שאני מוכרח להודות שגלגלתי כמה כישלונות קריטיים בחיים שלי, יש קצת מרחק בין זה ובין להפסיד בגלגול הצלה כל כך חזק שגשופית פיוניר 11 תיקלע ברדיוס הפיצוץ. אין שום דרך ריאליסטית לעשות את זה בלי לפוצץ את השמש. ולפני שתשאל, השמש שלנו היא כוכב מסוג G מהסדרה הראשית, היא לא יכולה להתפוצץ. כל תוספת אנרגיה רק תגדיל את נפח פלזמת המימן, לשמש אין ליבה מנוונת שאפשר להצית. לשמש אין מספיק מסה כדי להפוך לסופרנובה, אפילו בסוף חייה."

"דברים מדהימים כאלה גילו המוגלים," מלמל הקול. "איך כוכבים חיים, כיצד הם נשמרים ממוות, כיצד הם מתים. אך עם זאת הם לעולם לא תוהים האם ידע כזה עשוי להיות מסוכן."

"בכל הכנות, פרופסור, המחשבה המסוימת הזו לא עלתה גם בי."

"אתה בן-מוגלים. אני לא מדבר על דם, אני מדבר על איך בילית את שנות ילדותך. יש בכך חופש מחשבתי, נכון. אך ישנה גם חוכמה בזהירות של עולם הקוסמים. עברו שלוש מאות עשרים ושלוש שנים מאז שהטריטוריות הקסומות של סיציליה נחרבו עקב טיפשותו של אדם אחד. תקריות שכאלה היו נפוצות בהרבה בשנים שבהן קמה טירת הוגוורטס. נפוצים אף יותר בזמנים שאחרי מרלין. מהזמן שלפני מרלין נותר מעט לחקור."

"יש הבדל של בערך שלושים סדרי גודל בין זה ובין לפוצץ את השמש, " ציין הארי, ואז תפס את עצמו. "אבל זו נקודה חסרת משמעות, לפוצץ מדינה זה גם יהיה רע, אני מסכים. בכל מקרה, פרופסור, אני לא מתכנן לעשות שום דבר כזה."

"בחירתך אינה נדרשת, מר פוטר. לו היית קורא יותר סיפורים של קוסמים ופחות כאלה של מוגלגים, היית יודע. בספרות רצינית הקוסם שטיפשותו מאיימת לשחרר את אנשי-העצם המדדים לא ינסה במכוון להגשים מטרה כזו, זה לספרי ילדים. הקוסם המסוכן באמת הזה ינסה אולי להגשים פרויקט ממנו הוא צופה לקבל מוניטין רב, והמחשבה הוודאית של לאבד את המוניטין הזה ולחיות את חייו באלמוניות ייראה לו מוחשי יותר מאשר המחשבה של להרוס את המדינה שלו. או שהוא הבטיח הצלחה גדולה לאחד שאינו יכול לסבול לאכזב. אולי ילדיו בחוב. ישנה חוכמה ספרותית רבה בסיפורים כאלה. היא נולדה מניסיונות קשים ומערי אפר. המקור הסביר ביותר לאסון הוא קוסם חזק אשר, תהא הסיבה אשר תהא, לא מסוגל לעצור את עצמו כשהוא רואה סימני אזהרה מופיעים. על אף שידבר רבות ובקול רם על זהירות, הוא לא יהיה מסוגל להביא את עצמו באמת לעצור. אני תוהה, מר פוטר, האם חשבת לנסות משהו שהרמיוני גריינג'ר עצמה הייתה אומרת לך לא לעשות?"

"בסדר, הבנתי את הנקודה," אמר הארי. "פרופסור, אני מודע היטב לכך שאם אציל את הרמיוני במחיר של חיי שני אנשים אחרים, הפסדתי נקודות מנקודת מבט תועלתנית. אני מודע מאוד לעובדה שהרמיוני לא תרצה שאסתכן בלהחריב מדינה שלמה רק כדי להציל אותה. זה פשוט היגיון בריא."

"ילד שמשמיד סוהרסנים," אמר הקול הרך הזה, "לו הייתה זו רק מדינה אחת שהייתי חושש שתחריב, הייתי דואג פחות. בהתחלה לא הכרתי בכך שהידע שלך על מדע מוגלגי ומנהגים מוגלגים יהיה מקור לכוח גדול. אני מכיר בכך יותר כעת. למעשה, בכנות גמורה, אני דואג לבטחונה של לוחית הזהב הזו."

"טוב, אם למדתי משהו ממדע בדיוני," אמר הארי, "למדתי שלהרוס את מערכת השמש זה לא מקובל מבחינה מוסרית, במיוחד אם אתה עושה את זה לפני שהאנושות יישבה מערכות שמש אחרות."

"אז תוותר על -"

"לא," אמר הארי בלי לחשוב לפני שפתח את פיו. אחרי רגע, הוא הוסיף, "אבל אני מבין את מה שאתה מנסה לומר לי."

שתיקה. הכוכבים לא נעו, אפילו לא כמו שהיו עושים בשמי לילה ארציים, לאורך הזמן.

רשרוש קל ביותר, כמו של מישהו שמשנה תנוחה. הארי הבין שהוא עומד כבר זמן מה באותו המקום, ונפל כמעט עד למעגל העמום של הדשא שנותר תחתיו, נזהר לא לגעת בקצות הלחש.

"אמור לי זאת," אמר הקול הרך. "למה הילדה הזו חשובה לך כל כך?"

"משום שהיא חברה שלי."

"בשפה האנגלית כפי שמשתמשים בה לרוב, המילה 'חברה' לא משויכת למאמץ נואש להקים את המתים. האם אתה תחת הרושם שהיא אהבת האמת שלך, או משהו כזה?"

"הו, לא גם אתה," אמר הארי ביוגע. "לא אתה מכל האנשים, פרופסור. בסדר, אנחנו חברים הכי טובים, אבל זה הכל, בסדר? זה מספיק. חברים לא נותנים לחברים להישאר מתים."

"אנשים רגילים לא עושים כל כך הרבה, בעבור אלה להם הם קוראים חברים." הקול נשמע מרוחק יותר כעת, חושב. "אפילו לא בעבור אלה שהם אומרים שהם אוהבים. בני זוגם מתים, והם לא הולכים ומחפשים את הכוח להקים אותם לתחייה."

הארי לא היה מסוגל לשלוט בעצמו. הוא הביט שוב, על אף שידע שזה חסר טעם, וראה רק עוד כוכבים. "תן לי לנחש, ומזה אתה מסיק... שלאנשים לא באמת אכפת מהחברים שלהם כמו שהם מעמידים פנים."

צחוק קצר. "הם לא יעמידו פנים שאכפת להם פחות."

"אכפת להם, פרופסור, ולא רק מאהבת האמת שלהם. חיילים משליכים את עצמם על רימונים כדי להציל את החברים שלהם, אימהות רצות לתוך בתים בוערים כדי להציל את הילדים שלהן. אבל אם אתה מוגל אתה לא חושב שיש דבר כזה קסם שיכול להחזיר מישהו לחיים. וקוסמים רגילים לא... חושבים מחוץ לקופסה ככה. כלומר, רוב הקוסמים לא מחפשים כוח כדי לעשות את עצמם בני אלמוות. האם זה מוכיח שלא אכפת להם מהחיים של עצמם?"

"כפי שאמרת, מר פוטר. אני בוודאי הייתי מחשיב את חייהם כחסרי תוחלת ומשוללי כל שמץ של ערך. ייתכן שבמקום כלשהו בלבבותיהם הנסתרים הם גם מאמינים שדעתי עליהם נכונה."

הארי הניד בראשו, ואז, ברוגז, הסיר את ברדס גלימתו והניד בראשו שוב. "זה נראה כמו הסתכלות מאולצת למדי על העולם, פרופסור," אמר ראשו המואר באור העמום של הילד, מרחף ללא תמיכה מעל מעגל של דשא כהה בינות לכוכבים. "לנסות להמציא לחש הקמת מתים זה לא משהו שאנשים רגילים חושבים עליו, אז אתה לא יכול להסיק דבר מכך שהם לא בוחרים באפשרות הזו."

רגע לאחר מכן, צללית מוארת באור עמום של גבר יושב על מעגל הדשא נגלתה גם היא.

"אם באמת היה אכפת להם מהאהובים לכאורה שלהם," אמר המורה להתגוננות בשקט, "הם היו חושבים על כך, לא כן?"

"מוחות לא עובדים ככה. הם לא נטענים לפתע כשהמחיר עולה - או כשהם עושים זאת, זה בתוך מגבלות נוקשות. אני לא הייתי יכול לחשב את הספרה האלף של פאי גם אם חיים של מישהו היו תלויים בזה."

הראש המואר באור העמום נטה. "אבל ישנו הסבר אפשרי נוסף, מר פוטר. ההסבר הוא שאנשים מגלמים את התפקיד של חברות, They do just as much as that role requires of them, ותו לא. עולה בי המחשבה שייתכן שההבדל בינך ובינם הוא לא שאכפת לך יותר משאכפת להם. למה שאתה לבדך תיוולד עם רגשות חברות חזקים שכאלה, שאתה ורק אתה מבין כל הקוסמים תהיה נחוש להחיות את הרמיוני גריינג'ר אחרי מותה? לא, ההסבר הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההסבר הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור לוגי יותר מהם, אתה לבדך חשבת שלגלם את תפקיד החבר ידרוש זאת ממך."

הארי הביט החוצה אל הכוכבים. הוא היה משקר אם היה טוען שלא זועזע. "זה... לא יכול להיות נכון, פרופסור. אני יכול לנקוב בתריסר דוגמאות, מסיפורים מוגלגיים, של אנשים נחושים להחיות את חבריהם המתים. הסופרים של הסיפורים הללו בבירור הבינו בדיוק איך אני מרגיש כלפי הרמיוני. אם כי אתה לא היית קורא אותם, אני מניח, אולי אורפאוס ואאורידיקה? לא באמת קראתי את זה אבל אני יודע מה יש בו."

"ישנם סיפורים כאלה גם בקרב קוסמים. ישנו הסיפור על האחים אלריק. הסיפור על דורה קנט, שבנה סאול הגן עליה. ישנו רונלד מאלט והאתגר האבוד מראש שהציב לזמן. בסיציליה לפני חורבנה, הדרמה של פרשיה טסטרוסה. בניפון מספרים על אקמי הומורה ועל אהבתה האבודה. מה שיש לסיפורים הללו במשותף, מר פוטר,

הוא שהם כולם בדיה. קוסמים בחיים האמיתיים לא מנסים את אותו הדבר, אף על פי שהמחשבה בבירור לא מעבר לכל דמיון בעבורם."

"משום שהם לא חושבים שהם יכולים!" עלה קולו של הארי.

"האם עלינו ללכת לפרופסור מקגונגל הטובה ולספר לה על כוונתך למצוא דרך להחיות את העלמה גריינג'ר, ולראות מה היא חושבת על כך? אולי היא מעולם לא שקלה את האפשרות... אה, אבל אתה מהסס. אתה כבר יודע את התשובה, מר פוטר. אתה יודע מדוע אתה יודע אותה?" ניתן היה לשמוע את החיוך הקר בקול. "זו טכניקה מקסימה. תודה לך על שלימדת אותי אותה."

הארי היה מודע למתח שהתפתח בפניו, המילים שלו יצאו חתוכות. "פרופסור מקגונגל לא גדלה עם הרעיון המוגלגי של הכוח הגובר של המדע, ואיש מעולם לא אמר לה שבשחיים של חבר מונחים על הכף זה הזמן שבו היא צריכה לחשוב מאוד ברצינות" -

קולו של המורה להתגוננות עלה גם הוא. "המורה לשינוי-צורה קוראת מתוך תסריט, מר פוטר! התסריט אומר לה להתאבל, כדי שכולם ידעו עד כמה היה אכפת. אנשים רגילים לא מגיבים טוב אם אתה מציע שינטשו את התסריט. כפי שכבר ידעת!"

"זה מוזר, הייתי יכול להישבע שראיתי את פרופסור מקגונגל נוטשת את התסריט בארוחת הערב אתמול. אם אראה אותה נוטשת את התסריט עוד עשר פעמים אולי אשקול לדבר איתה על להחיות את הרמיוני, אבל כרגע היא חדשה בזה והיא צריכה עוד אימון. בסופו של דבר, פרופסור, מה שאתה מנסה להעלים בהסברים בכך שאתה קורא לאהבה וחברות ולכל השאר שקר זה בסך הכל בני אדם שלא יודעים יותר טוב."

קולו של המורה להתגוננות עלה בטון. "לו היית אתה זה שהיה נהרג על ידי הטרול הזה, הרמיוני גריינג'ר אפילו לא הייתה חושבת לעשות את מה שאתה עושה בעבורה! דראקו מאלפוי לא היה חושב על כך, גם לא נוויל לונגבוטום, גם לא מקגונגל או כל אחד אחר מחבריך היקרים! אין אדם אחד בעולם הזה שיחזיר לך את הדאגה שאתה מפגין כלפיה! אז למה? למה לעשות זאת, מר פוטר?" ייאוש מוזר ופראי היה בקול הזה. "למה להיות היחיד בעולם שעושה מאמצים כאלה כדי לשמור על העמדת הפנים, כשאיש מהם לעולם לא יעשה את אותו הדבר בשבילך?"

"אני מאמין שאתה טועה עובדתית, פרופסור," ענה הארי בקול שקול. "בנוגע למספר דברים, למעשה. לכל הפחות, המודל שלך של הרגשות שלי פגום. משום שאתה לא מבין אותי בכלל, אם אתה חושב שזה יעצור אותי, אם כל מה שאתה אומר נכון. כל דבר בעולם הזה צריך להתחיל ממקום כלשהו, כל אירוע שקורה צריך לקרות בפעם הראשונה. חיים על פני כדור הארץ היו צריכים להתחיל עם איזו מולקולה קטנה שמשכפלת את עצמה בבריכת בוץ. ואם הייתי האדם הראשון בעולם, לא -"

ידו של הארי נשלחה קדימה, להצביע על נקודות האור הרחוקות.

"- אם הייתי האדם הראשון ביקום שבאמת אכפת לו ממישהו אחר, ואני לא דרך אגב, אז יהיה לי הכבוד להיות האדם הזה, ואנסה לכבד את המעמד."

השתררה שתיקה ארוכה.

"באמת אכפת לך מהילדה הזו," אמרה ברכות צלליתו העמוקה של הגבר. "אכפת לך ממנה באופן שבו לאיש מהם לא אכפת מחייו שלו, שלא לדבר אחד על השני." קולו של המורה להתגוננות נעשה מוזר, מלא ברגש

סתום. "איני מבין זאת, אבל אני יודע כמה רחוק תלך בשל כך. אתה תקרא תיגר על המוות עצמו בשבילה. דבר לא ישפיע עליך."

"אכפת לי מספיק כדי לעשות מאמץ אמיתי," אמר הארי בשקט. "כן, זה נכון."

אור הכוכבים החל להיסדק לאיטו, העולם מאיר דרך החרכים; חתכים בלילה שהראו גזעי עצים ועלים בוהקים באור השמש. הארי הרים את ידו, ממצמץ בחוזקה, כשהבהירות החוזרת התרסקה לעיניו שהורגלו בחשכה; ועיניו הלכו מיד למורה להתגוננות, רק למקרה שההתקפה תתרחש כשהוא מסונוור.

כשכל הכוכבים נעלמו ורק אור היום נותר, פרופסור קווירל עדיין ישב על הדשא. "ובכן, מר פוטר," הוא אמר בקולו הרגיל, "אם זה כך, אעזור לך כמיטב יכולתי, כל עוד אני יכול."

"אתה מה?" אמר הארי לא רצונית.

"ההצעה שהצעתי לך אתמול עדיין תקפה. שאל ואענה. הראה לי את אותם ספרי מדע שהערכת שמתאימים למר מאלפוי, ואסתכל עליהם ואומר לך מה אני חושב. אל תיראה כל כך מופתע, מר פוטר, לא אעזוב אותך לנפשך."

הארי בהה, צינוריות דמעות עדיין מלאות מהאור הפתאומי.

פרופסור קווירל הביט בו בחזרה. משהו מוזר ניצנץ בעיניים החיוורות. "עשיתי מה שיכולתי, וכעת חוששני שעליי לעזוב אותך. יום –" והמורה להתגוננות היסס. "יום טוב, מר פוטר."

"יום –" החל הארי.

הגבר שישב על הדשא נפל, ראשו פוגע בקרקע בקול בום חלש. באותו הרגע תחושת האבדון דעכה בחדות כזו עד שהארי זינק לרגליו, ליבו בגרונו לפתע.

אבל הדמות שעל הקרקע דחפה את עצמה באיטיות למצב זחילה. פנתה להביט בהארי, עיניים ריקות, פה שמוט לרווחה. ניסתה לעמוד, נפלה שוב לקרקע.

הארי עשה צעד קדימה, אינסטינקט טהור אומר לו להציע יד, אם כי זה היה שגוי; החשש שעלה בו, חלש ככל שהיה, הבטיח שהסכנה נמשכת.

אבל הדמות הנפולה נרתעה מהארי והחלה לזחול באטיות הרחק ממנו, לכיוון הכללי של הטירה המרוחקת.

הילד העומד ביער הביט אחריה.

פרק 96

תפקידים, חלק ז'

A/N: For those who have not read canon: The wooden sign has somewhat changed, but the inscription here is the same as in J.K. Rowling's original

הפגישה הרביעית:

(4:38 אחר-הצהריים, ה-17 באפריל, 1992)

הגבר שלבש את המעיל המהווה והחם, שלוש צלקות דהויות חרוטות בלחיו, הביט בהארי פוטר בקפידה ככל שיכל בעוד הילד מביט בנימוס בשורת הבתים. יחסית למישהו שחברתו הטובה ביותר מתה אתמול, הארי פוטר נראה שליו בצורה מוזרה, אם כי לא בצורה שדומה לחוסר רגש, או נורמליות. אין ברצוני לדבר על זה, אמר הילד, איתך או עם אף אחד. אומר 'אין ברצוני' ולא 'אני לא רוצה', כאילו להדגיש שהוא מסוגל להשתמש בניסוחים של מבוגרים ולקבל החלטות של מבוגרים. היה רק דבר אחד שרמוס חשב שעשוי לעזור, אחרי שקיבל את הינשופים מפרופסור מקגונגל ומהאיש המוזר הזה, קווירינוס קווירל.

"יש הרבה בתים ריקים," אמר הילד, מביט סביב.

מכתש גודריק השתנה בעשור שעבר מאז שרמוס היה מבקר קבוע. רבים מהבתים הישנים בעלי הגגות המחודדים נראו נטושים, שרכים ירוקים ומלאי עלים גדלים לאורך חלונותיהם ודלתותיהם. בריטניה התכווצה משמעותית לאחר מלחמת הקוסמים, לאחר שאיבדה לא רק את המתים אלא גם את הנסים. מכתש גודריק חטף מכה קשה. ולאחר מכן, משפחות נוספות עברו למקומות אחרים, להוגסמיד או ללונדון הקסומה, הבתים הנטושים מהווים תזכורת יותר מדי לא נעימה.

אחרים נותרו. מכתש גודריק היה עתיק יותר מהגוורטס, עתיק יותר מגודריק גריפינדור, שעל שמו נקרא, וישנן משפחות שיחיו פה עד סוף העולם וקסמו.

הפוטרים היו משפחה כזו, ויהיו שוב, אם הפוטר האחרון יבחר כן.

רמוס לופין ניסה להסביר את כל זה, מפשט זאת ככל שהצליח בעבור הילד הצעיר. הרייבנקלו הנהן במחשבה ולא אמר דבר, כאילו הבין הכל בלי צורך בשאלות. אולי זה היה כך; הילד של ג'יימס וילי פוטר, המדריך והמדריכה הראשיים של הוגוורטס, לא יהיה טיפש. הילד בהחלט נראה אינטליגנטי ביותר, מהזמן הקצר שבו דיברו בינואר, אם כי בפעם ההיא רמוס עשה את רוב הדיבורים.

(היה גם העניין ההוא עם הקסמהדרין עליו שמע רמוס שמועות, אבל רמוס לא האמין לאף מילה מזה, לא יותר מכפי שהאמין שג'יימס הבטיח את בנו לבתה הצעירה של מולי.)

"הנה המצבה," אמר רמוס, מצביע לפניהם.

הארי הלך לצידו של מר לופין לעבר אובליסק השיש השחור, חושב בשקט. נראה להארי שההרפתקה הזו הייתה מוטעית מיסודה; אין לו אבל שהוא צריך עזרה להתמודד עימו, לא זו הדרך שהארי בחר. ככל שזה נוגע להארי, חמשת שלבי האבל הם זעם, חרטה, החלטה, מחקר והחייאה. (לא שלמודל 'חמשת שלבי האבל' הסטנדרטי יש ראיות ניסיוניות כלשהן שהארי שמע עליהן.) אבל מר לופין נראה sincere מדי מכדי לסרב לו; וביקור בביתם

של ג'יימס ולילי היה משהו שהארי הרגיש שאסור לו לסרב לו. אז הארי הלך, מרגיש מנותק בצורה מוזרה; הולך בשקט במחזה שאת התסריט שלו הוא לא היה מעוניין לקרוא.

Harry had been told that he wasn't to wear the Cloak of Invisibility for this journey, so that Mr. Lupin could keep track of him.

הארי היה משוכנע מוסרית שדמבלדור, או דמבלדור וגם עין-הזעם מודי, עקבו אחריהם, בלתי נראים, כדי לראות אם משהו ינסה לנגוס בפיתיון. אין שום סיכוי שהארי ייצא מהוגוורטס עם רק רמוס לופין בתור שומר. עם זאת, הארי לא ציפה שמהו יקרה. הוא לא ראה דבר שיסתור את ההשערה שהסכנה מתרכזת בהוגוורטס ורק בהוגוורטס.

כשהשניים התקרבו למרכז העיירה, אובליסק השיש הפך ל-

הארי נשם נשימה מהירה. הוא ציפה לפוזה דרמטית של ג'יימס פוטר עם שרביט מכון כנגד לורד וולדמורט, ולילי פוטר עם ידיים שלוחות לפני העריסה.

במקום זאת היה שם גבר עם שיער מבולגן ומשקפיים, ואישה עם שיער פזור ותינוק בזרועותיה, וזה הכל.

"זה נראה מאוד... רגיל", אמר הארי, מרגיש מחנק מוזר בגרונו.

"מדאם לונגבוטום ופרופסור דמבלדור עמדו על הרגליים האחוריות", אמר מר לופין, שהביט בהארי יותר מאשר במצבה. "הם אמרו שיש לזכור את הפוטרים כפי שחיו, לא כפי שמתו."

הארי הביט בפסל, חושב. מוזר מאוד, לראות את עצמו בתור תינוק מאבן, בלי צלקת על מצחו. הייתה זו הצצה ליקום חלופי, אחד שבו הארי ג'יימס פוטר (בלי אוואנס-וורס בשמו) הפך לקוסם מלומד אינטליגנטי אך רגיל, אולי ממין לגריפינדור כמו הוריו. הארי פוטר שגדל בקוסם צעיר ומהוגן, שידע מעט על מדע על אף שאימו הייתה בת-מוגלים. מה שהיה משנה בסופו של דבר... לא הרבה. ג'יימס ולילי לא היו מגדלים את בנם עם מה שפרופסור קווירל היה קורא לו *שאפתנות* ומה שפרופסור וורס-אוואנס היה קורא לו *המאמץ המשותף*. ההורים הגנטיים שלו היו אוהבים אותו מאוד, וזה לא היה עוזר לאף אחד בעולם מלבד הארי. אם משהו היה מבטל את מותם -

"אתה היית ידידם", אמר הארי, פונה להביט בלופין. "במשך זמן רב, מאז שהייתם ילדים."

רמוס לופין הנהן בשקט.

קולו של פרופסור קווירל הדהד בזיכרונם המקורב של הארי: *ההבדל הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההבדל הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור הגיוני יותר מהם, רק אתה מודע לכך שתפקיד החבר אמור לדרוש זאת ממך...*

"כשלילי וג'יימס מתו", אמר הארי, "האם חשבת שאולי יש דרך קסומה להחזיר אותם? כמו אורפאוס ואאורידיקה? או מה זה היה, האחים אלרין?"

"אין קסם שיכול לבטל את המוות", אמר מר לופין בשקט. "ישנן תעלומות מסוימות שבהן קוסמות לא יכולה לגעת."

"האם עשית בדיקה מנטלית של מה שחשבת שאתה יודע, איך אתה חושב שאתה יודע את זה, וכמה גבוהה ההסתברות של המסקנה הזו?"

"מה?" אמר מר לופין. "אתה יכול לחזור על זה, הארי?"

"אני אומר, האם חשבת על זה בכל מקרה?"

מר לופין הניד בראשו.

"למה לא?"

"משום שזה כבר היה ועבר," אמר רמוס לופין בעדינות. "משום שהיכן שלא יהיו ג'יימס ולילי כעת, הם היו רוצים שאפעל למען החיים, לא למען המתים."

הארי הנהן בשקט. הוא היה בטוח למדי בתשובה לשאלה הזו לפני ששאל. הוא כבר קרא את התסריט הזה. אבל הוא שאל בכל זאת, רק למקרה שמר לופין בילה שבוע במחשבה אובססיבית על זה, משום שהארי יכול לטעות.

קולו הרך של המורה להתגוננות נשמע בתודעתו של הארי. בוודאי, אם ללופין באמת היה אכפת, הוא לא היה צריך הנחיה מיוחדת למשהו פשוט כמו לחשוב במשך חמש דקות לפני שהרים ידיים...

כן, הוא היה צריך, ענה קול המנטלי של הארי. בני אנוש לא רוכשים לפתע מיומנות כזאת רק משום שאכפת להם. אני למדתי עליה משום שקראתי ספרים בספריה, שהופקו בעזרת עבודה מדעית ענקית -

והחלק האחר ההוא בהארי אמר, בקול הרך ההוא, אבל ישנה גם השערה אחרת, והיא מתאימה לנתונים בצורה הרבה פחות מסובכת.

לא היא לא! איך אנשים ידעו בכלל מה להעמיד פנים, אם לאף אחד לא אכפת?

הם לא יודעים. זו התצפית שלך.

השניים המשיכו ללכת קדימה לכיוון בית מסוים, מעבר לשורה ארוכה של בתי קוסמים מאוכלסים ובתים אחרים מלאים בשרכים.

מגיעים לבית שמחצית מגגו חסרה, ועלים ירוקים צומחים בתוכו; מאחורי גדר חיה בגובה כתף שגדלה בר לצד המדרכה, ושער מתכת צר (מר האגריד בוודאי צעד מעליו, מכיוון שהיה גדול מכדי לעבור דרכו). החור בגג נראה כאילו פה ענק לקח ביס עגול מהבית, מותיר גדמי עץ בולטים של מה שאולי היה קורות תמיכה. בצד ימין עדיין עמדה זקופה ארוכה בודדת, שלא נאכלה בביס הענק, אבל נשענה בצורה מסוכנת בלי תמיכה הולמת. חלונות היו מנופצים. במקום שבו הייתה אמורה להיות הדלת היו רק שבבי עץ.

אל המקום הזה הגיע לורד וולדמורט, בשקט, משמיע פחות קול מהעלים המתים שרישרשו לאורך המרצפות...

רמוס לופין הניח יד על כתפו של הארי. "גע בשער," האיצ בו מר לופין.

הארי הושיט את ידו ועשה כן.

שלט בקע כמו פרח שפרח במהירות מהעשבים הסבוכים על הקרקע מאחורי השער, שלט עץ עם אותיות זהב, ובו נכתב:

במקום זה, בערב 31 באוקטובר 1981,
קיפחו את חייהם לילי וג'יימס פוטר.

בנם, הארי פוטר, הוא עד היום הקוסם היחיד
אי-פעם ששרד את הקללה הממיתה,
הילד-שנשאר-בחיים, ששבר את כוחו של אתה-יודע-מי.

בית זה הושאר כאן במצבו ההרוס,
כאנדרטה לזכרם של הפוטרים,
וכתזכורת לקורבנם.

במקום הריק שמתחת לאותיות הזהב נכתבו הודעות אחרות, עשרות מהן, דיו קסום שעלה לפני השטח ונצנץ
באור חזק מספיק כדי להיקרא לפני שדעך ופינה את מקומו להודעות אחרות.

כך ננקם בני גדעון.

תודה לך, הארי פוטר. היה שלום באשר תהא.

לעד נהיה בני-חובם של הפוטרים.

הו ג'יימס, הו לילי, אני מצטער.

אני מקווה שאתה בחיים, הארי פוטר.

תמיד יש מחיר.

הלוואי שהמילים האחרונות שלנו היו נעימות יותר, ג'יימס. אני מצטער.

תמיד ישנו שחר לאחר הלילה.

נוחי בשלום, לילי.

תבורך, הילד-שנשאר-בחיים. היית הנס שלנו.

"אני מניח -" אמר הארי. "אני מניח שזה מה שאנשים עושים - במקום לנסות לשפר את המצב -" הארי עצר.
המחשבה הרגישה לא ראויה למקום הזה. הוא הרים את מבטו, וראה את רמוס לופין מביט בו במבט כה עדין עד
שהארי תלש את מבטו הרחק אל הגג המפוצץ והשבור.

היית הנס שלנו. הארי תמיד שמע את המילה 'נס' בהקשר של איך, ביקום הטבעי, אין דבר כזה. אך עם זאת
בהביטו בבית החרב, הוא הבין לפתע בדיוק מה משמעות המילה, רגע החסד הלא-מוסבר, הברכה חסרת הפשר.
אדון האופל כמעט ניצח, ואז בלילה אחד כל האפלה והאימה תמו, גאולה ללא הצדקה, שחר פתאומי מהחשכה
ואפילו עכשיו איש לא ידע למה -

לו לילי פוטר הייתה שורדת את המפגש שלה עם לורד וולדמורט, היא הייתה מרגישה את אותו הדבר כשהייתה
רואה את התינוק שלה חי לאחר מכן.

"בוא נלך," אמר התינוק, עשר שנים לאחר מכן.

הם הלכו.

הכניסה לבית הקברות נשמרה על ידי שער חסר מנעול מהסוג שמנע מחיות להיכנס, עם מקום לעמוד בו כשהזזת את הדלת מצד אחד של מקום-העמידה לצד השני. רמוס הוציא את שרביטו (הארי כבר החזיק את שלו) והיה טשטוש קצר כשנכנסו פנימה.

חלק מהמצבות שעלו מהקרקע נראו עתיקות כמו הקיר באוקספורד שאביו אמר שגילו כאלף שנה.

האלי פלמינג, נכתב על המצבה הראשונה שהארי ראה, האותיות החרוטות שחוקות ממעבר הזמן עד סף בלתי-נראות. ויינה ווד, נכתב על אחרת.

עבר זמן רב מאז שהארי ביקר בבית קברות. התודעה שלו עדיין הייתה כשל ילד בפעם האחרונה שהיה באחד, הרבה לפני שהביט לתוך צל המוות. לבוא לפה עכשיו היה... מוזר, ועצוב, ומבלבל, זה קרה במשך כל כך הרבה זמן, למה קוסמים לא ניסו לעצור את זה, למה הם לא משקיעים את כל כוחם בזה כמו שמוגלים עושים עם מחקר רפואי, רק יותר, לקוסמים יש יותר סיבה לקוות...

"גם הדמבלדורים חיו במכתש גודריק?" שאל הארי, כשחלפו על פני זוג מצבות חדשות יחסית עליהן נכתב קנדרה דמבלדור ואריאנה דמבלדור.

"במשך זמן רב, רב מאוד," אמר מר לופין.

הם התקדמו פנימה לתוך בית הקברות, הרחק לעבר הסוף, מעבר למתים רבים עליהם התאבלו.

ואז מר לופין הצביע על מצבה כפולה מחוברת, משיש שנותר לבן וצעיר.

"הולכות להיות הודעות גם פה?" שאל הארי. הוא לא רצה להתמודד עוד עם הדרך שבה אנשים אחרים התמודדו עם מוות.

מר לופין הניד בראשו.

הם הלכו לעבר המצבות הלבנות המחוברות.

ועמדו לפני -

"מה זה?" לחש הארי. "מי... מי כתב את זה?"

ג'יימס פוטר

נולד ב-27 במרץ 1960

מת ב-31 באוקטובר 1981

"כתב מה?" שאל מר לופין, מבולבל.

לילי פוטר

נולדה ב-30 בינואר 1960

מתה ב-31 באוקטובר 1981

"את זה!" קרא הארי. "את הכיתוב!" דמעות נקוו בעיניו של הארי, למראה האור שהגיע משום מקום, רגע החסד במקום בו לא היה אמור להיות שום חסד, הברכה המסתורית, דמעות נקוות למראה

האויב האחרון שימוגר הוא המוות

"זה?" אמר לופין. "זה... המוטו, אני מניח שאפשר לקרוא לזה, של הפוטרים. אם כי אני לא חושב שזה היה משהו רשמי עד כדי כך. סתם אמרה שעברה בירושה מלפני הרבה, הרבה זמן..."

"זה - זה -" הארי מיהר לכרוע לצד הקבר, נגע בכיתוב ביד רועדת. "איך? דברים כאלה לא יכולים להיות, להיות גנטיים -"

ואז הארי ראה את מה שהדמעות טשטשו, את החריטה הדהויה של קו, בתוך עיגול, בתוך משולש.

הסמל של אוצרות המוות.

והארי הבין.

"הם ניסו, לחש הארי.

שלושת האחים פברל.

האם הם איבדו מישהו שהיה יקר להם, האם כך זה החל?

"כל חייהם, הם ניסו, והם התקדמו -"

גלימת ההיעלמות, שיכולה להביס את מבט הסוהרסנים.

"- אבל המחקר שלהם לא נגמר -"

להסתתר מצל המוות זה לא אותו הדבר כמו להביס את המוות עצמו. אכן האוב לא באמת הייתה יכולה להחזיר מישהו בחזרה. שרביט הסמבוק לא יכול להגן עליך מגיל מבוגר.

"- אז הם העבירו את המשימה שלהם לילדיהם, ולילדי ילדיהם."

דור אחרי דור.

עד שהיא הגיעה אליי.

האם הזמן יכול להדהד כך, להתחרז, בין עתיד כל כך רחוק ועבר כל כך רחוק. זה לא יכול להיות צירוף מקרים, לא כך? לא ההודעה הזו, לא המקום הזה.

המשפחה שלי.

באמת הייתם אבי ואימי.

"זה לא אומר להחיות את המתים, הארי, אמר מר לופין. "זה אומר לקבל את המוות, וכך להיות מעבר לו, לשלוט בו."

"האם ג'יימס אמר לך את זה?" שאל הארי, קולו מוזר.

"לא", אמר מר לופין, "אבל –"

"טוב."

הארי קם לאיטו מהמקום בו כרע, מרגיש כאילו הוא מרים שמש על כתפיו, מעלה את השחר מעל האופק.

כמובן שקוסמים אחרים ניסו. אני לא ייחודי. מעולם לא הייתי לבד. הרגשות שבלב שלי, הם לא כל כך מיוחדים, לא בעולם הקוסמים ולא בעולם המוגלים.

"הארי, השרביט שלך!" התרגשות פתאומית מילאה את קולו של מר לופין, וכשהארי הרים את שרביטו כדי לבחון אותו מקרוב, הוא ראה שהשרביט בוחק באור כסוף וחלש, שבקע מהעץ.

"הטל את לחש הפטרונוס!" האיץ בו מר לופין. "נסה להטיל אותו שוב, הארי!"

אה, נכון. למיטב ידיעתו של מר לופין, אני לא יכול –

הארי חיך, ואפילו צחק קצת. "מוטב שלא", אמר הארי. "אם הייתי מנסה להטיל את הלחש במצב המחשבתי הנוכחי שלי, זה בטח היה הורג אותי."

"מה?" אמר מר לופין. "לחש הפטרונוס לא עושה את זה!"

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס הרים את ידו השמאלית, עדיין צוחק, וניגב כמה דמעות.

"אתה יודע, מר לופין", אמר הארי. "דרושה פרשנות ממש בארוקית כדי לחשוב שמישהו יסתובב לו, תוהה על איך מוות זה פשוט משהו שכולנו צריכים לקבל, וינסה להעביר את המחשבה שלו בכך שיכתוב, 'האויב האחרון שימוגר הוא המוות'. אולי מישהו אחר חשב שזה נשמע פואטי ולקח את הביטוי וניסה לפרש אותו בצורה אחרת, אבל מי שאמר את זה לראשונה לא אהב במיוחד את המוות." לפעמים הארי השתומם מהאופן שבו אנשים אפילו לא הבחינו כשהם סובבו משהו 180 מעלות הפוך מהקריאה הראשונה הברורה שלו. זה לא יכול להיות עניין של כוח מוחי גולמי, אנשים היו מסוגלים לראות את הקריאה הברורה של רוב המשפטים. "וגם 'ימוגר' מתייחס לשינוי של מצב עתידי, אז זה לא יכול להתייחס לאיך שהעניינים עכשיו."

רמוס לופין בהה בו בעיניים פעורות. "אתה בהחלט בנם של ג'יימס ולילי", אמר הגבר, נשמע המום למדי.

"כן, זה נכון", אמר הארי. אבל זה לא הספיק, הוא צריך לעשות משהו נוסף, אז הארי הרים את שרביטו לאוויר ואמר, קולו יציב ככל שהצליח לעשותו, "אני הארי ג'יימס פוטר אוואנס-וורס, בנם של לילי וג'יימס, מבית פוטר, ואני מקבל את המשימה של משפחתי. המוות הוא אויבי, ואני אביס אותו."

ת'ראיין ביין פברלס סונה אהנד ת'ריה הירה טואל ת'יסום דאת' ביי יונן.

"מה?" אמר הארי בקול רם. המילים הופיעו בזרם המחשבה שלו כאילו נבעו ממחשבותיו שלו, ללא הסבר.

"מה זה היה?" שאל רמוס לופין באותו הרגע.

הארי הסתובב, סורק את בית הקברות, אבל הוא לא ראה כלום. מר לופין לצידו עשה את אותו הדבר.

איש מהם לא הבחין במצבה הגבוהה והשחוקה, כאילו מאלף שנות קיום, עליה היה קו בתוך עיגול בתוך משולש שבהקו בכסף קלוש, כמו האור שבהק מהשרביט של הארי, בלתי נראה ממרחק תחת השמש המאירה.

זמן מה לאחר מכן:

"שוב תודה, מר לופין," אמר הארי כשהגבר הגבוה בעל הצלקות הקלושות עמד לעזוב שוב. "אם כי הלוואי שלא היית -"

"פרופסור דמבלדור אמר שעליי להחזיר אותנו במפתח מעבר להוגוורטס אם משהו לא רגיל יקרה, בין אם הוא נראה כמו התקפה ובין אם לאו," אמר מר לופין בנחרצות. "וזה סביר בהחלט."

הארי הנהן. ואז, אחרי ששמר בזהירות את השאלה הזו לסוף, "יש לך מושג מה משמעות המילים?"

"לו היה לי, לא הייתי אומר לך," אמר מר לופין, נראה חמור-סבר למדי. "בהחלט לא בלי רשותו של פרופסור דמבלדור. אני יכול להבין את הלהיטות שלך, אבל אל לך לנסות לחשוף את סודות משפחת פוטר לפני שאתה מבוגר. זה אומר אחרי שעברת את הכשיפומטרי שלך, הארי, או לפחות את בחינות הבגרות. ואני עדיין חושב שהבנת רעיון שגוי לגמרי בנוגע למשמעות של המוטו של המשפחה שלך!"

הארי הנהן, נאנח פנימית, ואיחל למר לופין שלום.

הארי חזר להוגוורטס, למגדל רייבנקלו, מרגיש מוזר, ומחוזק. הוא לא ציפה לדבר מזה, אבל הכל היה לטובה.

הוא עבר דרך חדר המועדון של רייבנקלו, בדרכו לחדרו.

אז הגיע אליו היצור הזוהר, בוהק באור לבן ורך מתחת ללהבות הנר של חדר המועדון של רייבנקלו, מזדחל משום מקום, הנחש הכסוף.

Pregen béon Pefearles suna and þrie hira tól þissum Déað béo gewunen.

שלושה יהיו בני פברל ושלושה יהיו חפציהם בכוחם יובס המוות.

- נאמר בנוכחותם של שלושת האחים פברל, בפונדק קטן מחוץ למקום שייקרא לימים מכתש גודריק.

פרק 97

תפקידים, חלק ח'

בפעם השנייה ביום ההוא עיניו של הארי התמלאו דמעות. בלי לשים לב לעיניים המבולבלות של הרייבנקלואים בחדר המועדון, הוא הושיט את ידו ליצור הכסוף שדראקו מאלפוי שלח, מערסל אותו בזרועותיו כמו יצור חי, ומעד לכיוון החדר שלו, הולך מעוור למחצה אל הקומה התחתונה של התיבה שלו, בעוד נחש הכסף ממתין בסבלנות בזרועותיו.

הפגישה החמישית: 10:12 בבוקר, יום ראשון, ה-19 באפריל.

פגישת בעל החוב שלורד מאלפוי דרש מהארי פוטר, שהיה חייב ללוציוס מאלפוי חוב של כ-58,203 אוניות, נערכה בבנק המרכזי של גרינגוטס, בהתאם לחוקי בריטניה.

הכושף הראשי דמבלדור עשה מאמצים מסוימים לנסות למנוע מהארי פוטר לעזוב את ביטחון הוגוורטס (ביטוי שגרם להארי להרים את אצבעותיו ולהתוות מרכאות באוויר). מצידו, הילד-שנשאר-בחיים נראה כאילו הוא תוהה לעצמו בשקט, ואז מסכים לפגישה, משתף פעולה בצורה מוזרה עם דרישת אויבו.

מנהל הוגוורטס, שהיה האפוטרופוס החוקי של הארי בעיני בריטניה הקסומה, ערער על הסכמת בן חסותו.

וועדת החובות של הקסמהדרין ערערה על החלטת מנהל הוגוורטס.

הכושף הראשי ערער על החלטת הוועדה.

הקסמהדרין ערער על החלטת הכושף הראשי.

וכך הילד-שנשאר-בחיים עזב תחת השמירה הכבדה של עין-הזעם מודי ושל שלישיית הילאים לבנק המרכזי של גרינגוטס; עינו הכחולה הבהירה של מודי מסתחררת בפראות לכל עבר, כאילו לסמן לכל תוקף אפשרי שהוא 'על המשמר ועירני תמידית' וישרוף בשמחה את הכליות של כל מי שיתעטש לכיוון הכללי של הילד-שנשאר-בחיים.

הארי פוטר הביט בקשב רב יותר מאשר בפעם שעברה כשצעדו דרך דלתות הכניסה הפתוחות לרווחה, מתחת למוטו פורטיוס קוו פידליוס. בשלושת הביקורים האחרונים של הארי בגרינגוטס הוא בסך הכל העריך את עמודי השיש, את הלפידים הבוערים בזהב, את הארכיטקטורה שלא הייתה בדיוק כמו החלקים האנושיים של בריטניה הקסומה. מאז הייתה התקרית באזקבאן ודברים אחרים; וכעת, בביקורו הרביעי, הארי חשב על מרד הגובלינים ועל תחושת המיאוס המתמשכת של הגובלינים מהעובדה שנאסר עליהם להחזיק שרביטים ומכמה עובדות נוספות שלא היו בספרי הלימוד לשנה הראשונה, שהארי ניחש באמצעות התאמת תבניות ופרופסור פליטיק אישר בקול שקט מאוד. לורד וולדמורט הרג גובלינים כמו קוסמים - מהלך מטופש להפליא מצידו של לורד וולדמורט, אלא אם הארי ממש מפספס משהו - אבל מה הגובלינים חשבו על הילד-שנשאר-בחיים, להארי לא היה מושג. לגובלינים היה מוניטין של לשלם את החובות שלהם ולקחת את מה שהם חושבים שחייבים להם, יחד עם מוניטין לפרשנות צבועה בדעה קדומה.

היום, השומרים שעמדו זקופים בשריון במרווחים קבועים מסביב לבנק הביטו בפנים חתומות בילד-שנשאר-בחיים, ובכעס עם הבזקים של תיעוב מריר במודי ובהילאים. לאורך הדלפקים והעמדות

במבואת הבנק, פקידים גובלינים הביטו בתיעוב שווה בקוסמים שאת ידיהם מילאו באוניות; פקיד אחד חיך חיוך חד שיניים לעבר מכשפה שנראתה כעוסה ונואשת.

אם אני מבין כהלכה את טבע האדם – ואם אני צודק שזנים קסומים הומנואידים הם אנושיים מבחינה גנטית ועוד השפעה קסומה תורשתית – אז לא סביר שתהפכו לחברים של קוסם רק משום שאני מנומס אליכם, או אם אומר שאני מזדהה. אבל אני תוהה האם תתמכו בילד-שנשאר-בחיים בניסיון למוטט את משרד הקסמים, אם אבטיח לבטל את חוק השרביטים לאחר מכן... או אם אתן לכם בשקט שרביטים וספרי לחשים בתמורה לתמיכתכם... האם זו הסיבה שסוד יצירת השרביטים מוגבל לאנשים כמו אוליבנדר? אם כי אם אתם באמת אנושיים, סתם אנושיים, אז לאומת הגובלינים בוודאי יש זוועות פנימיות משלה, אזקבאנים משלה, משום שגם זה טבע האדם; ובמקרה כזה עליי למוטט או לתקן גם את הממשלה שלכם בסופו של דבר. המ.

גובלין זקן הופיע לפניהם, והארי הטה את ראשו בנימוס זהיר, מחווה שהגובלין הזקן השיב בחצי הניד-ראש מהיר. לא הייתה נסיעה פרועה ברכבת; תחת זאת הגובלין הזקן הוביל אותם למסדרון קצר שנגמר בחדר המתנה קטן, עם שלושה ספסלים בגודל-גובלין וכיסא אחד בגודל-קוסם, עליו לא ישב איש.

"אל תחתום על דבר שלוציוס מאלפוי נותן לך", אמר עין-הזעם מודי. "שום דבר, אתה מבין אותי, נערי? אם מאלפוי נותן לך עותק של הרפתקאותיו המופלאות של הילד-שנשאר-בחיים ומבקש ממך חתימה, תגיד לו שמתחת גיד באצבע. אל תרים עט-נוצה לשנייה בזמן שאתה בגרינגוטס. אם מישה נותן לך עט-נוצה, תשבור את העט ואז תשבור את האצבעות שלך. אני צריך להסביר עוד, בן?"

"לא במיוחד", אמר הארי. "יש לנו עורכי-דין גם בבריטניה המוגלגית, והם היו חושבים שעורכי-הדין שלכם חמודים."

זמן קצר לאחר מכן הארי פוטר מסר את השרביט שלו לשומר גובליני משוריין שבדק אותו עם כל מיני גשושיות מעניינות למראה, ונתן את הנרתיק שלו למודי למשמרת.

ואז הארי עבר בדלת נוספת, ובמפל של מפולת הגנב, שהתאדה מהעור שלו ברגע שיצא ממנו.

בצד השני של הדלת היה חדר גדול יותר, מצופה בלוחות עץ עשירים ומרוהט בשולחן זהוב גדול שנמתח לאורכו; שני כיסאות עור ענקיים בצד אחד של השולחן, ושרפרף עץ קטן מצידו השני, לבעל החוב. שני גובלינים בשריון מלא, עונדים אוזניות ומשקפיים מעוטרים, עמדו על המשמר בחדר. לשום צד לא יהיו שרביטים או חפצי קסם אחרים, והשומרים הגובלינים יתקפו מייד אם מישהו יעז להשתמש בקסם נטול שרביט בפגישה השלווה הזו, שתחת השגחת בנק גרינגוטס. האוזניות המעוטרות ימנעו מהשומרים הגובלינים לשמע את השיחה אלא אם פונים אליהם ישירות, המשקפיים יטשטשו את פני הקוסמים. בקיצור, זה קרוב למשהו שמדמה בטיחות אמיתית, לפחות עבור מליטי-הכרה.

הארי התיישב על השרפרף הלא-נוח שלו, חושב מעודן בנימה של סרקזם מנטלי, והמתין לנושיו.

היה זה רק זמן קצר לאחר מכן, קצר בהרבה מהזמן שניתן לגרום לבעל חוב להמתין מבחינה חוקית, כשלוציוס מאלפוי נכנס לחדר, מתיישב בכיסא העור שלו בתנועות הנעשו חלקות מאימון. מקל ההליכה בעל ראש הנחש שלו לא היה בידיו, רעמתו הלבנה הארוכה ריחפה מאחוריו כתמיד, פניו לא ניתנות לקריאה.

עוקב בשקט אחריו הגיע ילד צעיר עם שיער לבן-בלונדיני, לובש כעת גלימות שחורות מהודרות בהרבה מתלבושת הוגוורטס, הולך בעקבות אביו בפנים חתומות. ילד לו הארי היה חייב ארבעים אוניות, אשר היה מבית מאלפוי, ולפיכך, טכנית, היה תחת החלטת הקסמהדרין שאיפשרה את הפגישה הזו.

דראקו. הארי לא אמר זאת בקול, לא נתן להבעתו שלו להשתנות. הוא לא היה מסוגל לחשוב על מה לומר. אפילו אני מצטער לא נראה הולם. הארי לא העז לומר משהו מזה גם לפטרונוס של דראקו, כשקבעו את הפגישה הזו בכמה חילופי מילים קצרים; ולא רק משום שלוציוס עשוי להאזין. היה מספיק לדעת שהמחשבה השמחה של דראקו עדיין שמחה, ושהוא היה מסוגל לרצות שהארי ידע זאת.

לוציוס מאלפוי דיבר ראשון, קולו שקול, פניו קבועות. "איני מבין מה מתרחש בהוגוורטס, הארי פוטר. האם תואיל להסביר לי?"

"איני יודע", אמר הארי. "לו הייתי מבין את האירועים הללו לא הייתי מניח להם לקרות, לורד מאלפוי."

"אז ענה לי על השאלה הזו. מי אתה?"

הארי הביט במבט יציב בפניו של הנושה שלו. "איני אתה-יודע-מי, כפי שחשבת שאני", אמר הארי. מכיוון שלא היה אידיאל גמור, הוא הבין לבסוף עם מי לוציוס מאלפוי חשב שהוא מדבר בפני הקסמהדרין. "ברור שאני לא ילד רגיל. ברור במידה שווה, שזה קשור איכשהו לעסק הזה של הילד-שנשאר-בחיים. אבל אני לא יודע מה, או למה, יותר ממך. שאלתי את מצנפת המיון וגם היא לא ידעה."

לוציוס מאלפוי הנהן במבט מרוחק. "לא הייתי יכול לחשוב על שום סיבה בגללה תשלם מאה אלף אוניות כדי להציל חיים של בוצדמית. שום סיבה למעט אחת, שהייתה יכולה להסביר את כוחה ואת תאוות הדם שלה כאחד; אבל אז היא מתה מידי של טרול, אך עם זאת אתה חיית. ובנוסף, בני סיפר לי רבות עליך, הארי פוטר, דברים שלא היו הגיוניים בכלל, שמעתי ליהוגי טירוף בקדוש מנגו והם היו הגיוניים בהרבה מהאירועים להם גרמת שהבן שלי תיאר לי תחת וריטסרום, which you *raving lunacy*, and that portion of this *personally carried out*, אני רוצה שתסביר לי אותם, ועכשיו."

הארי פנה להביט בדראקו, שהביט בו בחזרה בפנים מכווצות, מוחלקות, ומכווצות שוב.

"גם אני", אמר דראקו מאלפוי בקול גבוה ורועד, "אשמח, לדעת, למה, פוטר."

הארי עצם את עיניו, ודיבר בלי להסתכל. "ילד שגדל אצל מוגלגים וחשב שהוא חכם. אתה ראית אותי, דראקו, וחשבת עד כמה שימושי יהיה אם הילד-שנשאר-בחיים, מכל הילדים בשכבה שלך, יראה את האמת שבדברים, אם תהיו חברים. ואני חשבתי את אותו הדבר עליך. אלא שאתה ואני האמנו שדברים שונים הם האמת. לא שאני אומר שישנן אמיתות שונות, כלומר, יש אמונות שונות אבל רק מציאות אחת, רק יקום אחד שעושה את האמונות הללו נכונות או שגויות -"

"שיקרת לי."

הארי פקח את עיניו והביט בדראקו. "הייתי מעדיף לומר, "אמר הארי, לא ממש בקול יציב, "שהדברים שאמרתי לך היו נכונים מנקודת מבט מסוימת..."

"נקודת מבט מסוימת?" דראקו מאלפוי נראה כועס בדיוק כמו שללוק סקיווקר הייתה הזכות להיות, ולא במצב הרוח לקבל את התירוצים של קנובי. "יש מילה לדברים שהם נכונים מנקודת מבט מסוימת. הם נקראים שקרים!"

"או תכסיסים", אמר הארי בקול יציב. "אמירות שהן נכונות טכנית אבל משטות במאזין ליצור אמונות שקריות נוספות. אני חושב ששווה לעשות את ההבחנה הזו. מה שאמרתי לך היה נבואה שמגשימה את עצמה; האמנת שאתה לא יכול לשטות בעצמך, ולכן לא ניסית. המיומנויות שלמדת אמיתיות, והיה רע מאוד בעבורך לו היית

מתחיל להילחם כנגדן בתוכן. אנשים לא יכולים לגרום לעצמם להאמין שכחול הוא ירוק בכוח רצון, אבל הם חושבים שהם יכולים, וזה יכול להיות גרוע כמעט באותה מידה."

"ניצלת אותי", אמר דראקו מאלפוי.

"ניצלתי אותך רק בדרכים שעשו אותך חזק יותר. זה המשמעות של להיות מנוצל על ידי חבר."

"אפילו אני יודע שזו לא חברות!"

לוציוס מאלפוי דיבר כעת שוב. "לאיזו מטרה? לשם מה?" אפילו קולו של המאלפוי המבוגר לא היה יציב לגמרי. "למה?"

הארי הביט בו לרגע, ואז פנה לדראקו. "אבא שלך בטח לא יאמין לזה", אמר הארי. "אבל אתה, דראקו, אמור להיות מסוגל לראות שכל מה שקרה תואם להשערה הזו. ושהשערה צינית יותר לא תסביר למה לא דחפתי אותך חזק יותר כשחשבתי שיש לי יכולת להפעיל לחץ, או למה לימדתי אותך כל כך הרבה. חשבתי שהיורש של בית מאלפוי, שנראה בפומבי תופס בת-מוגלים כדי למנוע ממנה ליפול מהגג של הוגוורטס, יהיה מועמד פשרה טוב להוביל את בריטניה הקסומה אחרי הרפורמציה."

"אז אתה רוצה שאאמין", אמר לוציוס מאלפוי בקול דק, "שאתה טוען לשיגעון. טוב, נשים את זה בצד. אמור לי מי שילח את הטרול הזה בהוגוורטס."

"אני לא יודע", אמר הארי.

"אמור לי במי אתה חושד, הארי פוטר."

"יש לי ארבעה חשודים. אחד מהם הוא פרופסור סנייפ -"

"סנייפ? התפרץ דראקו."

"השני, כמובן, הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, רק משום שהוא המורה להתגוננות." הארי היה משאיר אותו בחוץ, לא רוצה להביא את פרופסור קווירל לתשומת ליבם של המאלפויים אם הוא חף מפשע, אבל דראקו היה יכול לתפוס אותו בזה. "השלישי, לא תאמין לי. הרביעי הוא קטגוריה כללית שנקראת כל השאר." והחמישי, לורד וולדמורט, אני לא חושב שעליי לומר לך עליו.

פניו של לוציוס מאלפוי התעוותו בנחרת זעם. "אתה חושב שאיני יכול לזהות פיתיון על הקרס שלך? אמור לי על האפשרות השלישית, פוטר, זו שאתה רוצה שאאמין שהיא האפשרות האמיתית, ותפסיק עם המשחקים."

הארי בחן את לורד מאלפוי במבט יציב. "קראתי פעם ספר שלא הייתי אמור לקרוא, והוא לימד אותי זאת: תקשורת היא מאורע שקורה בין שווים. עובדים משקרים למעסיק שלהם, שבתורו מצפה שישקרו לו. אני לא מתחמק, אני מצוין שפשוט לא אפשרי, במצב הנוכחי שלנו, שאספר לך על החשוד השלישי, ושתאמין שהסיפור שלי אינו פיתיון."

דראקו דיבר שוב. "זה אבא, נכון?"

הארי הביט בדראקו בהפתעה.

דראקו דיבר בקול שקול. "אתה חושד שאבא שלח את הטרול להוגוורטס כדי לפגוע בגריינג'ר, נכון? זה מה שאתה חושב, לא כן?"

הארי פתח את פיו כדי לומר, לא, למעשה, ואז הצליח לחשוב קדימה ולעצור את עצמו לראשונה בחייו.

"אני מבין..." אמר הארי לאט. "זה העניין. לוציוס מאלפוי אומר בפומבי שהרמיוני לא תתחמק עם מה שעשתה, והביטו וראו, טרול הורג אותה." הארי חיך אז, בצורה שחשפה את שיניו. "ואם אנחיש זאת פה, אז דראקו, שאינו מליט-הכרה, יכול להעיד תחת וריטסרום שהילד-שנשאר-בחיים לא חושד בלוציוס מאלפוי ששלח טרול להוגוורטס כדי להרוג את הרמיוני גריינג'ר, שנשבעה אמונים לבית פוטר האצילי, שחוב הדם שלה נקנה לאחרונה בעבור מאה אלף אוניות וכולי." הארי נשען קלות לאחור, על אף שלשרפרף העץ שלו לא הייתה משענת כדי שיוכל לעשות זאת כהלכה. "אבל כעת משזה צוין בפניי, אני רואה שזה מאוד הגיוני. ברור שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר, בדיוק כפי שאימת לעשות בפני כל הקסמהדרין."

"לא עשיתי זאת," אמר לוציוס מאלפוי, פניו חסרות הבעה פעם נוספת.

הארי חשף שוב את שיניו בלא-חיוך. "ובכן, במקרה הזה, מוכרח להיות מישהו אחר שהרג את הרמיוני והתעסק עם לחשי ההגנה של הוגוורטס, אותו האדם שקודם לכן ניסה להפליל את הרמיוני ברצח של דראקו מאלפוי. או שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר אחרי שקיבלת תשלום תמורת חייה, או שהאשמת ילדה חפה מפשע בניסיון לרצח של בןך ולקחת את כל כספי משפחתי בהאשמות שווא, אחד משני הדברים האלה נכון."

"אולי אתה הרגת אותה בתקווה שכספך יוחזר." לוציוס מאלפוי נשען קדימה והביט בהארי במבט חודר.

"אז אני לא הייתי נותן את הכסף שלי תמורתה מלכתחילה. כפי שאתה כבר יודע. אל תעליב את האינטליגנציה שלי, לורד מאלפוי - לא, רגע, סליחה, היית מוכרח לומר את זה למקרה שדראקו יצטרך להעיד על כך, לא משנה."

לוציוס מאלפוי נשען לאחור בכיסאו והביט.

"ניסיתי לומר לך, אבא," אמר דראקו בקול נמוך, "אבל איש לא יכול לדמיין את הארי פוטר עד שפגש אותו..."

הארי טפח באצבע על לחיו. "אז אנשים מתחילים להבין סוף סוף את המובן מאליו? אני מופתע, למעשה. לא הייתי צופה שזה יקרה." הארי הבין את הסגנון הכללי של הציניות של פרופסור קווירל והיה מסוגל לייצר אותה בצורה עצמאית. "לא הייתי חושב שעיתון יהיה מסוגל לדווח על רעיון כמו 'או X או Y נכונים, אבל אנחנו לא יודעים מי'. הייתי מצפה מעיתונאים לדווח רק על סיפורים שמורכבים מסדרה של אמירות אטומיות, כמו 'X נכון', 'Y לא נכון', או 'X נכון ו-Y לא נכון'. לא חיבורים לוגיים מורכבים יותר כמו 'אם X נכון אז Y נכון, אבל אנחנו לא יודעים האם X נכון'. וכל התומכים שלך אמורים להחליף במהירות בין 'אתה לא יכול להוכיח שלורד מאלפוי הרג את גריינג'ר, זה היה יכול להיות מישהו אחר' ובין 'אתה לא יכול להוכיח שהיה מישהו אחר שהפליל את גריינג'ר', כל עוד זה לא בטוח הם אמורים לנסות לאחוז במקל משני קצותיו... רגע, אתה לא הבעלים של הנביא היומי?"

"הנביא היומי," אמר לוציוס מאלפוי בקול דק, "שבהחלט לא נמצא בבעלותי, מכובד הרבה יותר מדי מכדי לפרסם שטויות גסות שכאלה. למרבה הצער, לא כל הקוסמים בעלי ההשפעה ניחנים בהיגיון רב כל כך."

"אה. הבנתי." הארי הנהן.

לוציוס העיף מבט בדראקו. "שאר הדברים שאמר - האם משהו מזה היה חשוב?"

"לא, אבא, זה לא היה חשוב."

"תודה לך, בן." לוציוס השיב את מבטו להארי. קולו, כשדיבר, היה משהו קרוב יותר לדיבור העצל הרגיל שלו, קריר ובטוח. "ייתכן שניתן לשכנע אותי לעשות לך טובה מסוימת, אם תודה בפני הקסמהדרין במה שאתה יודע בבירור, שאני לא אחראי למעשה הזה. אהיה מוכן להקטין את החוב הנותר שלך לבית מאלפוי במידה משמעותית, או אולי אפילו לשנות את התנאים לאפשר תשלום מאוחר יותר."

הארי הביט בלוציוס מאלפוי במבט יציב. "לוציוס מאלפוי. אתה מודע לגמרי כעת שהרמיוני גריינג'ר הופללה באמצעות הבן שלך כפיתיון, שהוטל עליה לחש-זיכרון-מזויף או גרוע מכך, ושבת פוטר לא היה חייב לך דבר לפני כן. הצעת הנגד שלי היא שתחזיר לי את הכסף של המשפחה שלי, אני מכריז בפני הקסמהדרין שבת פוטר לא נוטר טינה לבית מאלפוי, ושנציג חזית מאוחדת בפני מי שלא יהיה זה שעושה את זה. נחליט לעזוב את התפקידים שאנחנו אמורים לגלם ולכרות ברית אחד עם השני במקום להילחם. זה יכול להיות הדבר היחיד שהאויב לא יצפה שנעשה."

השתררה שתיקה קצרה בחדר, למעט שני השומרים הגובלינים שהמשיכו לנשום בכל זאת.

"אתה באמת משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בקור.

"זה נקרא צדק, לורד מאלפוי. אתה לא יכול לצפות ממני לשתף איתך פעולה בעודך מחזיק בהונו של בית פוטר מסיבות שאתה יודע כעת שהינן כוזבות. אני מבין איך זה נראה לך בזמנו, אבל אתה יודע יותר טוב עכשיו."

"אין לך דבר להציע לי השווה מאה אלף אוניות."

"אין לי?" אמר הארי בנימה מרוחקת. "אני תוהה. אני חושב שסביר למדי שאכפת לך יותר מהרווחה ארוכת הטווח של בית מאלפוי מאשר מהעניין הפוליטי שאדון האופל הכושל של הדור הקודם הפך לתחביב האישי שלו." הארי העיף מבט רב משמעות לעבר דראקו. "הדור הבא מסמן את שדות הקרב שלו ויוצר בריתות חדשות. אתה יכול להקפיא את הבן שלך מחוץ לזה, או שאתה יכול לשלוח אותו ישר לראש. האם זה שווה לך ארבעים אלף אוניות שלא ציפית להן ואתה לא ממש צריך?" הארי חייך חיוך דק. "ארבעים אלף אוניות. שני מיליון לירות שטרלינג מוגלגיות. הבן שלך יודע כמה דברים על גודל הכלכלה המוגלגית שעשויים להפגיע אותך. הם היו חושבים שזה משעשע, שגורל מדינה סב סביב שני מיליון לירות שטרלינג. הם היו חושבים שזה חמוד. ואני חושב אותו הדבר, לורד מאלפוי. זה לא שאני נואש. זה שאני נותן לך הזדמנות הוגנת לנהוג בהגינות."

"הו?" אמר לורד מאלפוי. "ואם אסרב להזדמנות ההוגנת שלך, מה אז?"

הארי משך בכתפיו. "תלוי איזו מין ממשלת קואליציה תקום בלי המאלפויים. אם ניתן לעשות רפורמציה לממשלה בדרכי שלום ויפריע לשלום לעשות אחרת, אחזיר לך את החוב מקופת הבזבזים. או שאולי אוכלי המוות יישפטו שוב על פשעי העבר שלהם ויוצאו להורג למען הצדק, כתוצאה מהליך הוגן, כמובן"

"אתה באמת ובתמים משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בשקט. "אין לך שום כוח, שום הון, ועם זאת אתה אומר לי דברים כאלה."

"כן, טיפשי מצידי לחשוב שאוכל להפחיד אותך. אחרי הכל, אתה לא סוהרסן."

והארי המשיך לחייך. הוא בדק, וכנראה שבזואר כן ירפא כמעט כל רעל אם תדחוף אותו לפה של מישהו מהר מספיק. אולי זה לא יתקן נזק קרינה מפולוניום שנוצר בשינוי-צורה, אבל מצד שני, אולי זה כן. אז הארי בדק

את נקודות הקיפאון של חומצות שונות, ומסתבר שחומצה גופרתית קופאת בעשר מעלות צלסיוס, מה שאומר שהארי יכול לקנות ליטר ממנה בשוק המוגלגי, להקפיא אותה, ולהפוך אותה בשינוי-צורה לשבבי-קרח קטנים ולא מורגשים שאפשר להעיף לפה של מישהו. שום בזואר לא יפצה על זה, ברגע ששינוי-הצורה יפוג. להארי לא הייתה שום כוונה לומר זאת בקול רם, כמובן, אבל עכשיו משנכשל בצורה מוחצת למנוע מוות במהלך המשימה שלו, לא הייתה לו שום כוונה נוספת להיות מוגבל על ידי החוק או אפילו קוד באטמן.

הזדמנות אחרונה לחיות, לוציוס. מבחינה מוסרית, החיים שלך *were bought and paid for* ביום שבו ביצעת את הזוועה הראשונה שלך בשביל אוכלי המוות. אתה עדיין בן אנוש ולחיים שלך יש ערך בזכות עצמם, אבל אין לך עוד את ההגנה הדאונטולוגית של חף מפשע. לכל אדם טוב יש רישיון להרוג אותך כעת, אם הוא יחשוב שזה יציל חיים נטו בטווח הארוך; וזה מה שאסיק עליך, אם תתחיל להפריע לי. מי ששלח את הטרול נגד גריינג'ר בטח סימן גם אותך ופגע בך בקללה שהופכת אוכלי מוות לשעבר לערימות של חומר צמיג. עצוב מאוד.

"אבא, אמר דראקו בקול קטן. "אני חושב שכדאי שתשקול את זה, אבא."

לוציוס מאלפוי הביט בבנו. "אתה מתלוצץ."

"זה נכון. אני לא חושב שפוטור פשוט המציא את הספרים שלו, אף אחד לא היה יכול לכתוב את כל זה ואת חלק מהדברים הייתי יכול לבדוק בעצמי. ואפילו אם חצי מזה נכון, הוא צודק, מאה אלף אוניות לא ישנו הרבה. אם ניתן לו אותן הוא באמת יהיה שוב חבר של בית מאלפוי - מה שהוא חושב שזה אומר להיות חבר, בכל אופן. ואם לא, הוא יהיה האויב שלך, בין אם זה מתאים לאינטרסים שלו או לא, הוא פשוט ירדוף אחריך. הארי פוטר באמת חושב ככה. זה לא נוגע לכסף בשבילו, זה נוגע למה שהוא מחשיב לכבוד."

הארי היטה את ראשו, עדיין מחייך.

"אבל בוא נבהיר דבר אחד, אמר דראקו, מביט בו ישירות. אור פראי האיר בעיניו. "אתה פגעת בי. ואתה חייב לי."

"מוסכם, אמר בשקט הארי. "מותנה בכל השאר, כמובן."

לוציוס מאלפוי פתח את פיו כדי לומר מי-יודע-מה ואז סגר אותו שוב. "משוגע, הוא אמר שוב.

ואז היה וויכוח ארוך של אב-ובנו במהלכו הארי הצליח לשמור על פה סגור.

כשנראה שאפילו דראקו לא יוכל לשכנע את אביו, הארי דיבר שוב, והציג את צעדיו הבאים המתוכננים, אם בתי מאלפוי ופוטור יוכלו לשתף פעולה.

אז היה וויכוח נוסף בין לוציוס ודראקו, אשר גם במהלכו הארי הצליח להישאר בשקט.

לבסוף עיניו של לוציוס פנו להביט בהארי. "ואתה מאמין, אמר לוציוס מאלפוי, "שאתה יכול לשכנע את לונגבוטום ואת בונז לשתף פעולה עם הרעיון הזה, אפילו אם דמבלדור מתנגד לו."

הארי הנהן. "הם יחשדו במעורבות שלך, כמובן. אבל אני אומר להם שזו הייתה תוכנית שלי מלכתחילה, וזה יעזור."

"אני מניח," אמר לוציוס מאלפוי אחרי הפסקה, "שאני יכול לארגן חוזה, שפוטר אותך כמעט מכל החוב הנותר, אם במקרה כלשהו אשתף פעולה עם הרעיון המשוגע הזה. יהיה צורך בעוד ערובות, כמובן –"

הארי הכניס את ידו לגלימותיו והוציא קלף, פורש אותו ומשטח אותו על השולחן המוזהב. "לקחתי לעצמי את הרשות, למעשה," אמר הארי. הוא בילה כמה שעות זהירות בספריית הוגוורטס עם ספרי החוק שהיו בנמצא. למרבה המזל, למיטב יכולתו של הארי להבין, חוקי בריטניה הקסומה היו פשוטים בצורה מקסימה על פי הסטנדרטים של מוגלגים. לכתוב שחוב הדם המקורי והתשלום מבוטלים, הונם של הפוטרס וכל שאר הפריטים שבכספתם יוחזרו והחוב הנותר יבוטל, בלי שום אשמה למאלפויים, דרש רק כמה שורות יותר מאשר לומר זאת בעל פה. "נאלצתי להטיח לשומרים שלי לא לחתום על שום דבר שתביא לי. אז ווידאתי לחבר זאת בעצמי ולחתום על זה לפני שעזבתי."

דראקו פלט צחוק חנוק.

לוציוס קרא את החוזה, מחייך ללא שמחה. "כמה ישיר בצורה מקסימה."

"הבטחתי גם לא לגעת בעט-נוצה בזמן שהותי בגרינגוטס", אמר הארי. הוא הכניס את ידו לגלימותיו שוב והוציא עט מוגלגי, יחד עם דף נייר רגיל. "האם הניסוח הזה יהיה בסדר?" הארי שרבט במהירות הצהרה חוקית למראה שביט פוטר לא רואה בבית מאלפוי אחראי בשום צורה לרצח של הרמיוני גריינג'ר ולא מאמין שהוא קשור אליו, ואז הרים את הנייר באוויר לבחינתו של לורד מאלפוי.

לורד מאלפוי הביט בנייר, גלגל קלות את עיניו, ואמר. "טוב מספיק, אני מניח. אם כי כדי שתהיה לזה המשמעות הנכונה, אתה צריך להשתמש במונח החוקי לשפות במקום לפטור –"

"ניסיון יפה, אבל לא. אני יודע בדיוק מה משמעות המילה הזו, לורד מאלפוי." הארי לקח את הקלף והחל להעתיק מחדש את הניסוח המקורי שלו בקפידה רבה יותר.

כשהארי סיים לורד מאלפוי הושיט את ידו מעבר לשולחן הזהוב ולקח את העט, מביט בו במחשבה. "אחד מהחפצים המוגלגים שלך, אני מניח? מה זה עושה, בן?"

"זה כותב בלי להזדקק לקסת דיו," ענה דראקו.

"אני יכול לראות את זה, אני מניח שאנשים מסויימים יחשבו שזה צעצוע משעשע." לוציוס החליק את קלף החוזה על השולחן ואז הניח את ידו ליד קו החתימות, נוקש עם העט במחשבה בנקודת ההתחלה.

הארי תלש את מבטו, מרים אותו לפניו של לוציוס, מכריח את עצמו לנשום בצורה סדירה, לא לגמרי מצליח למנוע משריריו מלהתכווץ.

"ידידנו הטוב, סוורוס סנייפ," אמר לוציוס מאלפוי, עדיין נוקש עם העט על הקו הממתין לחתימה שלו. "המורה להתגוננות, שקורא לעצמו קווירל. אשאל שוב, מי הוא החשוד השלישי שלך, הארי פוטר?"

"אייעץ לך בחום לחתום קודם, לורד מאלפוי, אם אתה מתכוון לעשות זאת בכל מקרה. אתה תרוויח יותר מהמידע אם לא תחשוב שאני מנסה לשכנע אותך במשהו."

חיוך חסר שמחה נוסף. "אני חושב שאסתכן. דבר, אם ברצונך שנמשיך."

הארי היסס, ואז ואמר בקול שקול, "החשוד השלישי שלי הוא אלבוס דמבלדור."

העט הנוקש נדם על הקלף. "האשמה מוזרה," אמר לוציוס בעצליים. "דמבלדור איבד כבוד רב כשתלמידת הוגוורטס מתה במהלך כהונתו. האם אתה חושב שאמין לכל דבר עליו, רק משום שהוא אויבי?"

"הוא חשוד אחד מתוך כמה, לורד מאלפוי, ולא בהכרח החשוד הסביר ביותר. אבל הסיבה שהייתי מסוגל להרוג טרול הרים בוגר הייתה שהיה לי נשק שדמבלדור נתן לי בתחילת שנת הלימודים. זו לא ראייה חזקה, אבל זה מחשיד. ואם אתה חושב שלרצוח אחד מהתלמידים שלו זה לא הסגנון של דמבלדור, טוב, חשבתי את אותו הדבר בעצמי."

"זה לא הסגנון שלו?" שאל דראקו מאלפוי.

לוציוס מאלפוי הניד בראשו בתנועה זהירה ומדודה. "לא בדיוק, בני. דמבלדור בררן במעשי הרשע שלו." לורד מאלפוי נשען לאחור בכיסאו, ואז לא זע. "ספר לי על הנשק הזה."

"אני לא בטוח שעליי להיכנס לפרטים בנוכחותך, לורד מאלפוי." הארי נשם נשימה עמוקה. "תן לי להבהיר את עצמי בנושא. אני לא מנסה למכור לך את הרעיון שדמבלדור עומד מאחורי זה, רק מעלה את האפשרות -"

ואז דיבר דראקו מאלפוי. "המכשיר שדמבלדור נתן לך - זה היה משהו להרוג טרולים? כלומר, רק טרולים? אתה יכול לומר לי את זה?"

לוציוס הפנה את ראשו להביט בבנו בהפתעת מה.

"לא..." אמר הארי לאיטו. "זה לא הייתה חרב לחיסול טרולים, או משהו כזה.."

עיניו של דראקו היו דרוכות. "האם המכשיר היה עובד נגד מתנקש?"

לא אם הוא הרים מגנים. "לא."

"ריב בבית ספר?"

סלע מתנפח הוא קטלני מטבעו. "לא. אני לא חושב שזה היה מיועד לשימוש כנגד בני אדם."

דראקו הנהן. "אז רק יצורים קסומים. האם זה היה נשק טוב נגד היפוגריף כועס, או משהו כזה?"

"האם קללת השיתוק עובדת על היפוגריפים?" שאל הארי לאט.

"אני לא יודע," אמר דראקו.

"כן," אמר לוציוס מאלפוי.

בהשוואה לניסיון לכוון ווינגארדיום לביוסה ופיניטה אינקנטאטם - "אז קללת השיתוק הייתה דרך טובה יותר להתמודד עם היפוגריף." כשמציגים את זה ככה, ממש נראה כאילו סלע שעבר שינוי-צורה הוא נשק אופטימלי רק כנגד יצור קסום בשר ודם עם עור חסין לחשים. "אבל... כלומר, אולי זה לא היה אמור להיות נשק בכלל, השתמשתי בזה בצורה מוזרה, זו הייתה יכולה להיות סתם גחמה מוזרה -"

"לא," אמר לוציוס מאלפוי לאיטו. "לא גחמה. לא צירוף מקרים. לא דמבלדור."

"אז זה הוא," אמר דראקו. עיניו של דראקו הצטמצמו לאט, והוא הנהן הנהון אכזרי. זה היה הוא מההתחלה. מבאר-ההכרה של בית המשפט אמר שמישהו השתמש בביאור-הכרה על גריינג'ר. דמבלדור הודה שזה היה הוא. ואני מתערב שלחשי ההגנה כן הופעלו כשגריינג'ר הטילה עליי קללה ודמבלדור פשוט התעלם מהם."

"אבל –" אמר הארי. הוא הביט בלוציוס, תוהה האם באמת יועיל לו לפקפק ברעיון הזה. "מה יהיה המניע שלו? אנחנו פשוט הולכים לומר שהוא מרושע ולהשאיר את זה ככה?"

דראקו מאלפוי קפץ מכיסאו והחל לצעוד הלך ושוב בחדר, גלימות שחורות משמיעות קול ווש מאחורי הילד הצעיר, השומרים הגובלינים בוהים בו בהפתעת מה דרך המשקפות הקסומות שלהם. "כדי להבין מזימה מוזרה, הסתכל על מה שקורה, ותשאל מי הרוויח. אלא שדמבלדור לא תכנן שתנסה להציל את גריינג'ר במשפט שלה, הוא ניסה לעצור אותך מלעשות את זה. מה היה קורה אם גריינג'ר באמת הייתה הולכת לאזקבאן? בית מאלפוי ובית פוטר היו שונאים זה את זה לעד. מכל החשודים, היחיד שרצה את זה הוא דמבלדור. אז זה מתאים. הכל מתאים. זה שבאמת ביצע את הרצח הוא – אלבוס דמבלדור!"

"אמ," אמר הארי. "אבל למה שייתן לי נשק נגד טרולים? אמרתי שזה חשוד, לא אמרתי שזה הגיוני בשום צורה."

דראקו הנהן במחשבה. "אולי דמבלדור חשב שתעצור את הטרול לפני שיגיע לגריינג'ר והוא יוכל להאשים את אבא בכך ששלח אותו. הרבה אנשים יכעסו מאוד אם הם יחשבו שאבא אפילו ניסה לעשות משהו כזה בהוגוורטס כמו שאבא אמר, דמבלדור איבד הרבה יוקרה כשאנשים גילו שתלמידה ממש נהרגה בהוגוורטס, ביטחון זה מה שבית הספר הוגוורטס מפורסם בו. אז החלק הזה כנראה לא היה אמור לקרות."

התודעה של הארי הבזיקה לאחר בצורה רצונית לאימה שבעיניו של דמבלדור כשראה את גופתה של הרמיוני גריינג'ר.

האם הייתי מגיע לשם בזמן, אם מפת הקסמים של התאומים וויזלי לא הייתה נגנבת? יכול להיות שזו הייתה התוכנית? ואז, על אף שדמבלדור לא ידע זאת, מישהו גנב את המפה שלהם, ואיחרתי את המועד... אבל לא, זה לא הגיוני ממש, גיליתי מאוחר מדי, איך דמבלדור היה יכול לנחש שאשתמש במטאטא... טוב, הוא ידע שיש לי אחד...

אין שום סיכוי שתכנית כזו תעבוד.

והיא לא עבדה.

אבל מישהו שהולך ונעשה קצת סנילי עשוי לצפות שהיא תעבוד, ועוף-חול לא ידע את ההבדל.

"או," המשיך דראקו מאלפוי, עדיין צועד במרץ, אולי לדמבלדור היה טרול מכושף בקרבת מקום, והוא ציפה שתביס אותו בזמן אחר, למזימה אחרת, ואז הוא השתמש בטרול על גריינג'ר במקום. אני לא יכול לדמיין שדמבלדור תכנן את כל זה מהשבוע הראשון של הלימודים –"

"אני יכול לדמיין," אמר מאלפוי בקול נמוך. "ראיתי דברים שכאלה, מדמבלדור."

דראקו הנהן בביטחון. "אז מעולם לא הייתי אמור למות במזימה הראשונה. דמבלדור ידע שפרופסור קווירל משגיח עליי, או שדמבלדור תיכנן שמישהו אחר ימצא אותי בזמן – לא הייתי יכול להעיד נגד גריינג'ר אם הייתי מת, והוא היה מאבד כבוד אם הייתי מת. אבל זה שהייתי עוזב את הוגוורטס ולא נמצא בסביבה להוביל

את סלית'רין היה יכול להיות מצוין בשבילו. ואז בפעם הבאה הארי היה אמור לעצור את הטרול לפני שהיה מגיע לגרינג'ר וכולם היו אמורים להאשים אותך, אבא, אלא שהפעם זה לא הלך איך שדמבלדור תכנן."

לוציוס מאלפוי הרים את עיניו האפורות מהמבט המופתע שהעניק לבנו. "אם זה נכון – אבל אני תוהה האם הארי פוטר רק מעמיד פנים שהוא מהסס להאמין בכך."

"אולי," אמר דראקו. "אבל אני די בטוח שהוא לא."

"אז, אם זה נכון..." קולו של לוציוס מאלפוי דעך. זעם איטי החל להאיר את עיניו.

"מה בדיוק נעשה?" שאל הארי.

"גם זה ברור לי," אמר דראקו. הוא הסתובב לעברם והרים אצבע גבוה באוויר. "נמצא את ההוכחה ולהרשיע את דמבלדור בפשעו, ונביא אותו לצדק!"

הארי פוטר ולוציוס מאלפוי הביטו זה בזה.

איש מהם לא ידע בדיוק מה לומר.

"בני," אמר לוציוס מאלפוי לאחר זמן מה, "הצלחת היטב היום, אין ספק."

"תודה לך, אבא!"

"עם זאת, אין זה מחזה, אנחנו איננו הילאים, ואיננו שמים את מבטחנו במשפטים."

חלק מהאור כבה בעיניו של דראקו. "או."

"לי, אה יש חיבה סנטימנטלית למשפטים," התערב הארי. אני לא מאמין שאני מנהל את השיחה הזו. הוא צריך לחזור הביתה ולקחת דף נייר ועיפרון ולנסות להבין האם ההיסקים של דראקו באמת הגיוניים. "ולראיות..."

לוציוס מאלפוי הפנה את מבטו להארי פוטר, עיניו רותחות בזעם אפור טהור.

"אם רימית אותי," אמר לוציוס מאלפוי בנימת כעס נמוכה, "אם כל זה שקר, לא אסלח. אך אם אין זו הונאה... הבא לי הוכחה שתרשיע את דמבלדור ברצח הזה בפני הקסמהדרין, או ראייה מספקת כדי להפיל אותו ממקומו, ואין דבר שבית מאלפוי לא יעשה עבורך, הארי פוטר. דבר."

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא צריך לעשות סדר בכל זה ולהבין מה ההסתברויות האמיתיות, אבל אין לו זמן. "אם זה אכן דמבלדור, אז להסיר אותו מלוח המשחק יותיר חור עצום במבנה הכוח של בריטניה."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפוי בחיוך קודר. "האם יש לך שאיפות למלא אותו בעצמך, הארי פוטר?"

"חלק מהאופוזיציה שלך עשוי שלא לאהוב את זה. הם עשויים להילחם."

"הם יפסידו," אמר לוציוס מאלפוי, פניו קשות כעת כמו ברזל.

"אז זה מה שאני רוצה שבית מאלפוי יעשה בשבילי, אם דמבלדור יוסר מהלוח בגללי. כשהפחד של האופוזיציה יהיה בשיאו – אז יוצע לה סידור של הרגע האחרון למניעת מלחמת אזרחים. חלק מבני הברית שלך

עשויים שלא לאהוב זאת, אבל יהיו הרבה נייטרלים שישמחו לראות יציבות. העסקה תהיה שבמקום שאתה תשתלט מייד, דראקו מאלפוי יעלה לשלטון כשיגיע לבגרות."

"מה?" אמר דראקו.

"דראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעזור להרמיוני גריינג'ר. אני מתערב שיש הרבה אנשים באופוזיציה שיעדיפו להסתכן איתו מאשר להילחם. אני לא בטוח איך בדיוק תאכוף את זה - נדרים כובלים או חוּדִי גרינגוטס או מה - אבל יהיה הסכם בר אכיפה כלשהו שאומר שהכוח יעבור לדראקו אחרי שיסיים ללמוד בהוגוורטס. אני אזרוק כל תמיכה שיש לילד-שנשאר-בחיים מאחורי העסקה הזו. אנסה לשכנע את לונגבוטום ואת בונז וכולי. התוכנית הראשונה שלנו סוללת את הדרך לזה לאחר מכן, אם תקפיד לנהוג בכבוד כשתעשה עסקים עם לונגבוטום ובונז בפעם הזו."

"אבא, אני נשבע שאני לא -"

פניו של לוציוס התעוותו לחיוך קודר. "אני יודע שאתה לא, בני. ובכן." הגבר לבן השיער הביט מעבר לשולחן המוזהב הכבד אל הארי פוטר. "התנאים הללו מקובלים עליי. אבל אם תכזיב בכל חלק מההסכם שלנו, בין אם בעסקה הראשונה, או השנייה, יהיו השלכות בעבורך, הארי פוטר. מילים מתוחכמות לא יעבבו זאת."

ולוציוס מאלפוי חתם על הקלף.

עין-הזעם מודי בהה בדלת הארד של חדר הפגישות בגרינגוטס במשך משהו שנראה כמו שעות, ככל שאדם יכול לבהות במשהו אחד כשמבטו מקיף את כל הכיוונים.

הצרה בלחשוד במישהו כמו לוציוס מאלפוי, חשב לעצמו מודי, הייתה שאתה יכול לבלות יום שלם בלחשוב על כל מה שהוא עלול לזמום, ועדיין לא לסיים.

הדלת נפתחה בחריקה והארי פוטר צעד החוצה, אגלי זיעה קטנים על מצחו.

"חתמת על משהו?" דרש מייד עין-הזעם מודי.

הארי פוטר הביט בו בשתיקה, ואז הושיט את ידו לתוך גלימותיו והוציא קלף מקופל. "הגובלינים כבר מוציאים זאת לפועל," אמר הארי פוטר. "הם עשו שלושה עותקים לפני שעזבתי."

"שמרלין יעזור לי, בן -" מודי עצר כשעינו קלטה את החצי השני של המסמך כשהארי פוטר החל לפרוש את החלק העליון באיטיות, כאילו בחוסר רצון. מבט קצר הספיק לו כדי לקלוט את הפסקאות הכתובות בכתב היד המוקפד, חתימתו האלגנטית של לוציוס מאלפוי מתחת לזו של הארי פוטר. ואז מודי התפוצץ, אפילו כשהחצי העליון של המסמך נכנס לראייתו. "אתה פוטר את בית מאלפוי מכל מעורבות במותה של הרמיוני גריינג'ר? יש לך מושג מה עשית, שוטה קטן? למה בשם מרלין תעשה משהו מה -"

פרק 98

תפקידים, אחרון

יום ראשון, 19 באפריל, 6:34 בערב.

דפני גרינגרס הלכה בשקט לכיוון חדר גרינגרס מתחת לצינוק של סלית'רין, זכות היתר של בית עתיק-יומין; בדרכה לפרוק את המזוודה שהביאה מהוגוורטס אקספרס, לפני שתצטרף לתלמידים האחרים בארוחת הערב. כל האזור הפרטי היה שלה בלבד מאז שמאלפוי עזב. ידה, מוחזקת מאחוריה, החוותה תנועות בוא-הנה לתיבה העצומה והמשובצת באזמרגדים שלה, שנראתה מהססת לבוא. אולי הלחשים על הירושה המשפחתית הכבדה צריכים הטלה מחדש; או שאולי התיבה מהססת לבוא בעקבותיה לטירת הוגוורטס, שאינה בטוחה עוד.

הייתה שיחה ארוכה בין אימא ואבא, אחרי שנאמר להם על הרמיוני; ודפני התחבאה מעבר לדלת כדי להקשיב, משתיקה את הדמעות ומנסה שלא להשמיע קול.

אימא אמרה שהעובדה העצובה היא שאם רק תלמיד אחד מת בשנה, טוב, זה עדיין הופך את הוגוורטס לבטוח יותר מבובאטון, שלא לדבר על דורמסטרנג. ישנן דרכים נוספות בהן מכשפה צעירה יכולה למות מלבד להירצח. אשף שינוי-הצורה של בובאטון פשוט לא ברמה של פרופסור מקגונגל, אמרה אימא.

אבא אמר בקול מפוכח עד כמה חשוב שהיורשת לבית גרינגרס תישאר בהוגוורטס, אליו שלחו את ילדיהן כל משפחות האצולה האחרות (זו הייתה הסיבה למסורת העתיקה של סינכרון לידת היורשים בין משפחות האצולה, כדי שילמדו באותה שכבה בהוגוורטס, אם יוכלו). ואבא אמר שלהיות נצר לבית עתיק-יומין משמעו שלפעמים את לא יכולה להישמר מצרות.

היא הייתה יכולה להתמודד בלי לשמוע את החלק האחרון.

דפני בלעה את רוקה בחוזקה כשסובבה את הידית ופתחה את הדלת.

"העלמה גרינגרס -" לחשה דמות אפלולית בגלימה כסופה.

דפני צרחה וטרקה את הדלת ושלפה את שרביטה ופנתה לברוח.

"חכי!" קרא הקול, גבוה וחזק יותר.

דפני עצרה. לא יכול להיות שזה מי שזה נשמע כמותו.

לאט, דפני הסתובבה ופתחה שוב את הדלת.

"אתה!" אמרה דפני בתדהמה כשראתה את הפנים מתחת לברדס. "חשבתי שאתה -"

"אני חוזר אלייך כעת," אמרה הדמות בגלימה הכסופה בקול מוזר, "לקראת קץ -"

"מה אתה עושה בחדר השינה שלי?" צווחה דפני.

"שמעתי שאת יכולה להטיל את צורת הערפל של לחש הפטרונוס. אני יכול לראות?"

דפני בהתה, ואז הדם שלה החל לרתוח. "למה?" היא שאלה, שומרת על שרביט מורם. "כדי שתוכל להרוג כל אחד בסלית'רין שמטיל לחשים לא-סלית'ריניים? אנחנו יודעים שאתה זה שאירגן את המוות של הרמיוני!"

קולה של הדמות עלה. "העדתי תחת וריטסרום שניסיתי לעזור לעלמה גריינג'ר! באמת ניסיתי לעזור לה, כשתפסתי את היד שלה על הגג, כשעזרתי לה לקום מהרצפה -"

דפני שמרה על שרביטה מכוון לעברו. "כאילו שאבא שלך לא יכול לזייף את הרישומים של ההילאים אם היה רוצה! לא נולדתי אתמול, מר מאלפוי!"

לאט, כאילו כדי לא לעורר חשש, הדמות כסופת הגלימות שלפה שרביט. ידה של דפני התהדקה על שרביטה שלה, אבל אז היא זיהתה את תנוחת האצבעות על השרביט, את העמידה שהדמות אימצה, והיא שאפה שאיפת תדהמה -

"אקספקטו פטרונום!"

אור כסוף זינק מקצה השרביט האחר - והתמצק, יוצר נחש בוקה שהתגלגל באוויר כאילו בקן.

היא פשוט בהתה בפה פעור.

"באמת ניסיתי לעזור להרמיוני גריינג'ר," אמר דראקו מאלפוי בקול שקול. "משום שאני יודע שהחולי בלב בית סלית'רין, הסיבה בגללה כה רבים מאיתנו לא יכולים להטיל את לחש הפטרונוס, היא שנאה. שנאת בני-מוגלגים, או פשוט כל אחד למעשה. אנשים חושבים שזה כל מה שיש בסלית'רין עכשיו, לא ערמומיות או שאפתנות או אצילות מכובדת. ואני אפילו יודע, משום שזה ברור למי שמסתכל, שהרמיוני גריינג'ר לא הייתה חלשה בקסם."

התודעה של דפני נמחקה לגמרי. העיניים שלה נעו מצד לצד בעצבנות, רק לבדוק שאדם לא יוצא שוב מתחת לדלתות, כמו בפעם הקודמת שבה משהו נשבר.

"ובנוסף הבנתי גם," אמר דראקו מאלפוי בשקט, בעוד הנחש הכסוף ממשיך לזהור באור ובחום שאין לטעות בהם, "שהרמיוני גריינג'ר מעולם לא ניסתה באמת להרוג אותי. אולי הוטל עליה לחש-זיכרון-מזויף, אולי הופעל עליה ביאור-הכרה, אבל כעת משנרצחה, ברור שהעלמה גריינג'ר הייתה המטרה מלכתחילה, כשמישהו ניסה להפיל אותה בניסיון הרצח שלי -"

"א-אתה-אתה יודע מה אתה אומר?" קולה של דפני נשבר. אם לוציוס מאלפוי ישמע את היורש שלו מדבר ככה - הוא יפשוט את עורו של דראקו ויהפוך אותו למכנסיים!

דראקו מאלפוי חיך, גלימות מתכתיות בוהקות באור הפטרונוס הגשמי שלו; היה זה חיוך יהיר ומסוכן כאחד, כאילו להפוך לזוג מכנסי עור זו דאגה שמתחת לכבודו. "כן," אמר דראקו, "אבל זה לא משנה עכשיו. בית מאלפוי מחזיר לבית פוטר את כספו ומבטל את החוב."

דפני הלכה למיטתה ונפלה עליה, מקווה שתוכל להתעורר מהחלום ברגע שתהיה במיטה.

"ברצוני שתצטרפי לקשר," אמרה הדמות בגלימות הכסופות. "כל אחד בסלית'רין שיכול להטיל את לחש הפטרונוס, וכל מי שיכול ללמוד. כך נדע לבטוח אחד בשני, כשהסלית'רינים הכסופים ייפגשו." בתנועה דרמטית, דראקו מאלפוי הסיר את ברדסו. "אבל זה לא יעבוד בלעדיו, דפני גריינג'ר. את ומשפחתך. אימא שלך תנהל משא ומתן עם אבא, אבל אני רוצה שהגריינג'רים ישמעו את ההצעה ממך קודם." קולו של דראקו מאלפוי נעשה נמוך וקודר. "יש לנו הרבה על מה לדבר, לפני שנאכל ארוחת ערב."

הארי פוטר החליט להיות בלתי נראה, מסתבר; הם ראו את ידו אך לרגע, כשנתן להם את הרשימה, שנכתבה על לא-קלף מוזר. הארי הסביר שבהתחשב בנסיבות, הוא לא חושב שנכון מצידו להיות בר-מציאה למעט באירועים מיוחדים, אז הוא פשוט עומד לבצע אינטראקציה עם אנשים בתור קול חסר גוף מעתה והלאה, או בתור אור כסוף בזהק שהתחבא מאחורי פינות כך שאיש לא יראה אותו, ושתמיד יכול למצוא את חבריו לא משנה היכן ינסו להתחבא. זה היה, בכנות, אחד הדברים המטרידים ביותר שפרד וג'ורג' שמעו מעודם, בחיים שכללו למלא את הנעליים של כל תלמיד שנה שנייה בסלתי'רין במרבי-רגליים שנוצרו בשינוי-צורה. פרד וג'ורג' לא חשבו שזה יכול להיות טוב לשפיות של בן אדם, אבל הם לא ידעו מה לומר. אי אפשר להכחיש, הם ראו במו עיניהם שבת הספר הוגוורטס...

...לא בטוח...

"אני לא יודע למי הלכתם בשביל לחש הזיכרון המזויף לריטה סקיטר", אמר הקול חסר המקור של הארי פוטר. "מי שזה היה... כנראה לא יוכל למלא את ההזמנה הזו ישירות, אבל אולי הוא יכיר מישהו שיכול להשיג דברים מהעולם המוגלגי. וגם - אני יודע שיכול להיות שזה יעלה יותר, אבל מוטב שכמה שפחות אנשים ידעו שהארי פוטר קשור לזה." הבלחה נוספת של יד קטנה של ילד, ושק היכה ברצפה בקול צלצול. "חלק מהדברים האלה יקרים אפילו בעולם המוגלגי, ואיש הקשר שלכם עשוי להצטרך לצאת מחוץ לבריטניה; אבל מאה אוניות יהיו מספיק כדי לשלם על הכל, אני מקווה. הייתי אומר לכם מאיפה הגיעו האוניות, אבל אני לא רוצה להרוס את ההפתעה של מחר."

"מה זה הדברים האלה?" אמר פרד או ג'ורג' כשהביטו ברשימה. "אבא שלנו מומחה למוגלגים -"

"- ואנחנו לא מזהים חצי מהדברים האלה -"

"- בעצם, אנחנו לא מזהים אף אחד מהם -"

"- מה בדיוק אתה מתכנן לעשות?"

"דברים נעשו רציניים", אמר קולו של הארי ברכות. "אני לא יודע מה אצטרך לעשות. ייתכן שאזדקק לכוח המוגלגים, לא רק הקוסמים, לפני שזה ייגמר - וייתכן שאזדקק לו מייד, בלי זמן להתכונן. אני לא מתכנן להשתמש בשום דבר מזה. אני רק רוצה שזה יהיה בסביבה למקרה של... מקרים." קולו של הארי עצר. "מיותר לציין שאני חייב לכם יותר מכפי שאוכל להחזיר לכם אי פעם ואתם לא תתנו לי לתת לכם שום דבר ממה שמגיע לכם, אני אפילו לא יודע איך להגיד תודה כמו שצריך, וכל מה שאני יכול לעשות הוא לקוות שיום אחד תתבגרו ותתנהגו בהיגיון ובבקשה תקחו עשרה אחוזים עמלה -"

"שתוק", אמר פרד או ג'ורג'.

"למען השם, נלחמתם עם טרול בשבילי ופרד שבר את הצלעות שלו!"

שניהם פשוט הנידו בראשיהם. הארי נותר מאחור כשאמרו לו לרוץ, וצעד קדימה כדי להסיח את דעתו של הטרול מלאכול את ג'ורג'. הארי היה מסוג האנשים, הם ידעו, שיחשוב שמהו כזה לא מבטל את מה שהוא חייב לתאומים וויזלי, שהמעשה שלו לא הולם כפיצוי. אבל מה שהתאומים וויזלי ידעו והארי לא יבין עד שיהיה מבוגר יותר הוא שזה אומר שאין חוב ביניהם, ושלעולם לא יהיה. זו אנוכיות מוזרה, הם חשבו, שהארי

יכול להבין אדיבות בעצמו – לעולם לא לחלום לבקש כסף ממישהו לו עזר יותר מכפי שהשני עזר לו, או לקרוא לזה חוב – בעודו לא מסוגל לתפוש שאחרים עשויים לרצות לנהוג כך לגביו.

”תזכירו לי לקנות לכם עותק של הספר המוגלגי מרד הנפילים,” אמר הקול חסר המקור. ”אני מתחיל להבין איזה מין בן אדם יכול להרוויח מלקרוא אותו.”

יום שני, 20 באפריל, 7:00 בערב.

זה קרה ללא התערבות או סימן משולחן המורים, כשהתלמידים סיימו את ארוחת הערב השקטה שלהם; זה קרה בלי רשות או בקשת סליחה מהמורים או מהמנהל.

זמן קצר לאחר שצלחות הקינוח הופיעו, תלמיד קם משולחן סלית'רין ועשה את דרכו ברוגע, לא לקדמת שולחן המורים, אלא לעבר הצד השני של ארבעת שולחנות הבתים של הוגוורטס. כמה לחישות פרצו למראה השיער הקצר בצבע הלבן-בלונדיני כשדראקו מאלפוי עמד שם, בוחן בשקט את כל הוגוורטס. דראקו מאלפוי לא אמר כמעט כלום מאז חזרתו הפתאומית. הילד הסלית'ריני לא השפיל את עצמו לאשר או להכחיש את הטענה שחזר מכיוון שכעת משהרמיוני גריינג'ר מתה מיד משפחתו, אין לו ממה לחשוש.

ואז דראקו מאלפוי הרים כפית ביד אחת, כוס מים בידו השנייה, והחל לנקוש, מפיך קול צלצול צלול.

טינג.

טינג.

טינג.

בתחילה זה גרם לעוד המולה נרגשת. בשולחן המורים, המורים השונים הביטו בבלבול לעבר המנהל בביסאו הגדול, אבל המנהל לא עשה שום סימן, והסגל לא עשה דבר.

דראקו מאלפוי המשיך לנקוש בכפו על כוסו עד שהחדר השתק, ממתין.

ואז תלמיד נוסף קם משולחן רייבנקלו ועשה את דרכו אל דראקו מאלפוי, פונה להביט בהוגוורטס לצידו. שאיפות נשאפו בהפתעו; השניים הללו אמורים להיות אויבים מרים –

”אני, ואבי, לורד בית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין,” אמר דראקו מאלפוי בקול צלול, ”הגענו להבנה שישנם כוחות עוינים הפועלים בהוגוורטס. הכוחות העוינים הללו רצו להרע להרמיוני גריינג'ר. הרמיוני גריינג'ר אולי אולצה, בניגוד לרצונה, להרים את ידה כנגד הבית שלנו; או שאולי הוטל על שנינו לחש זיכרון. אנו אומרים כעת שמי שהעז להשתמש כך ביורש לבית מאלפוי הינו האויב של בית מאלפוי, וממנו נדרוש את נקמתנו. למען הכבוד, החזרנו את כל התשלומים שנלקחו מבית פוטר, וביטלנו כל חוב.”

ואז דיבר הארי פוטר. ”בית פוטר מכיר בכך שהייתה זו טעות תמימה, ולא נוטר טינה לבית מאלפוי. אנו מאמינים ואומרים בפומבי שבית מאלפוי לא אשם במותה של הרמיוני גריינג'ר. זה שפגע בהרמיוני גריינג'ר הינו האויב של בית פוטר, ממנו נדרוש את נקמתנו. שנינו.”

ואז הארי פוטר החל לחזור לעבר שולחן רייבנקלו, והמולת התדהמה הטהורה, המוחלטת, מנפצת-המציאות החלה להתפוצץ –

דראקו מאלפוי שב לנקוש עם הכף שלו על כוס המים שלו, מייצר צלצול מהדהד וצלול.

טינג.

טינג.

טינג.

ותלמידים אחרים קמו, משולחנות אחרים, עושים את דרכם לעבר דראקו מאלפוי, מסתדרים לצידו, או מאחוריו, או לפניו.

השתררה דממת מוות באולם הגדול, תחושה של עולם זז, של כוחות מסתדרים מחדש, כמעט מוחשית באוויר.

"אבי, אוון גרינגרס, באישור ובתמיכה מלאה של אימי, הליידי של בית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין," אמרה דפני גרינגרס.

"וסבי, צ'ארלס, מבית נוט," אמר הסגן לשעבר נוט, לשעבר תיאודור מהכאוס, עומד כעת מאחורי דראקו מאלפוי.

"ודודתי, אמיליה, מבית בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם," אמרה סוזן בונז, שעמדה ליד דפני גרינגרס, לצידה נלחמה.

"וסבתי, אוגוסטה, מבית לונגבוטום האצילי ועתיק-היומין," אמר נוויל לונגבוטום, שחזר ללילה האחד הזה.

"ואבי, לוציוס, לורד מאלפוי, מבית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין!"

"יחד עם אלאנה הווא מהווים רוב בחבר המנהלים של הוגוורטס!" אמרה דפני בקול צלול. "החליטו, כדי להבטיח את בטחונם של כלל התלמידים, כולל ילדיהם שלהם, להעביר את התקנות הבאות בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות!"

"ראשית!" אמרה דפני. היא ניסתה לשלוט ברעידות שלה כשניצבה מול ארבעת הבתים בחזית החמישה. יש גבול עד כמה השיעורים של הוריה בנאימת נאומים יכולים לעזור לה. עיניה של דפני הבזיקו מטה במהירות אל ידה, עליה כתבה בדיו אדום חלש רמזים לשורות שלה. "על תלמידים נאסר ללכת לבד לכל מקום, אפילו לשירותים! אתם תנועו בקבוצות של לפחות שלושה, וכל קבוצה תכיל תלמיד שנה שישית או שביעית!"

"שנית!" אמרה סוזן בונז מאחוריה, קולה כמעט קשוח. "כדי להבטיח עוד את בטחון התלמידים, תשעה הילאים סופחו להוגוורטס כדי להוות כוח עזר הגנתי!" סוזן הוציאה חפץ זכוכית קטן ועגול מגלימותיה, אחת ממראות התקשורת שמאח"ק השתמשו בה, שניתנו לכולם. סוזן הרימה אותה אל פיה ואמרה, קולה גבוה יותר כעת, "ההילאי, ברודסקי, זו סוזן בונז. היכנסו!"

הדלתות ולאולם נפתחו בטריקה ופנימה צעדו תשעה הילאים בצידוד העור המחוזק שהשתמשו בו כשהיו בתפקיד. הם התפרשו מייד, שני הילאים תופסים עמדה ליד כל אחד מהשולחנות, והאחרון הלך להשגיח על שולחן המורים. נשמעו השתנקויות נוספות.

"שלישית!" אמר דראקו מאלפוי, קולו מצווה. מאלפוי שינן כנראה את השורות שלו, משום שדבר לא נכתב על ידו למיטב ראייתה של דפני. "בפני אויב משותף שלא בוחל בהריגת תלמידים מכל בית, ארבעת הבתים של

הוגוורטס מוכרחים להתאגד יחדיו ולפעול כאחד! כדי להדגיש זאת, מערכת נקודות הבית מושעית באופן זמני! כל המורים יעודדו סולידריות בין הבתים, בהוראת חבר המנהלים של הוגוורטס!"

"רביעית!" דקלם נוויל לונגבוטום. "כל התלמידים שאינם כבר רשומים לשיעורים שאחרי הלימודים של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יקבלו אימונים מיוחדים בהגנה עצמית ממורים הילאים!"

"חמישית!" צעק תיאודור נוט בנימה מאיימת. "כל לחימה במסדרונות או בכל מקום מחוץ לשיעורי התגוננות תיענש בחומרה! תילחמו יחד או אל תילחמו כלל!"

"שישית!" אמרה דפני גרינגרס, ונשמה נשימה עמוקה. כשגילתה מה מתוכנן, היא שלחה בקשה קטנה נוספת משלה לאימא דרך הפלו. אפילו כשלוציוס מאלפוי משתף פעולה עם אמיליה בונז – מחשבה שהתודעה שלה עדיין התקשתה לעכל – הקול של גרינגרס היה לשון המאזניים, משום שג'סון והפלג שלו סירבו לגבות את מאלפוי. שלא להזכיר את העובדה שבונז לא סמכה על מאלפוי, ומאלפוי לא סמך על בונז. אז אימא דרשה, והגרינגרסים קיבלו – "משום שלחשי זיכרון הוטלו על תלמידים בלי להפעיל את לחשי ההגנה, ייתכן שמישהו בסגל הוגוורטס מעורב. לפיכך! כוח העזר ההגנתי ידווח ישירות לאבי, לורד גרינגרס!" החלק הזה היה רק סמלי, אין סיבה שמישהו לא פשוט ייצור קשר עם ההילאים ישירות; אבל אולי זה יהפוך ליותר, יום אחד, וזו הסיבה שביקשה שאימא תדרוש זאת – "ואם מישהו רוצה לדווח משהו לכוח העזר המגן, הוא יכול לדבר עם ההילאים, או לעבור דרכי –" זרועה של דפני החוותה לציין את התלמידים המקובצים. "הנשיאה הממונה של וועדת העזר ההגנתית המיוחדת!"

ודפני עצרה בדרמטיות. הם התאמנו על החלק הזה.

"אנחנו לא יודעים מי האויב," אמר נוויל, שקולו לא נשבר.

"אנחנו לא יודעים מה האויב רוצה," אמר תיאודור, עדיין נראה מאיים.

"אבל אנחנו יודעים את מי האויב תוקף," אמרה סוזן, נועזת כפי שהייתה כשתקפה שלושה תלמידי שנה שביעית.

"האויב תוקף תלמידי הוגוורטס," אמר דראקו מאלפוי, צלול ומצווה, כאילו הוא בסביבתו הטבעית.

"ובית הספר הוגוורטס," אמרה דפני לבית גרינגרס, מרגישה את דמה בוער כפי שמעולם לא בער בחייה, "עומד להשיב מלחמה."

פרק 99

תפקידים, אחרית דבר

עשרה ימים לאחר מכן, חד-הקרן המת הראשון נמצא ביער האסור.